

re quercum, quæ ob id Phellodrys vocatur. Vide Rellium *lib. 1. cap. 89.*

Acyphas, ἀκίφας, oppidum est in Dorica tetrapoli, ut ex Theopompo refert Stephanus.

|| Acyterium, medicamentum impediens conceptus. L.M. ||

Acytos, ἀκυστός, Stephano Insula est non procul à Creta, è regione Cydoniæ civitatis, quæ alio nomine Melos appellatur. Vide Plin. *lib. 4. cap. 12.*

Acyrologia, ἀκυρολογία, Latine impropria locutio, qualis est illa Virgil. 4. *Æneid.*

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem.

Ubi sperare, pro timere dixit: quum proprie speremus bona, timeamus adversa. Ab aliis dicitur dictio minus convenienter elata, vel non propriis dictionibus obscurata sententia: ut, Accede ad ignem hunc, jam calefces plus satis. Ibi enim nullus significatur ignis, sed meretrix. Dicta autem Acyrologia, quasi ἀκυρολογία, hoc est, improprius sermo.

AD

Ad, ἄδ, ἐπί, ἐν, παρά, cum Accusativo. GALL. *Auprés, vers.* ITAL. *Appresso, verso.* GERM. *Zu oder bey.* HISP. *Cerca de lugar ò de persona.* Præpositio accusativo juncta propinquitatem significat, càmque frequentissime conjunctam cum motu ad locum, vel ad personam. Cic. in *Vaticinium*, Venisti ad fratrem per Mauritianiam. Terent. in *Andria*, Venit ad me Chremes postridie. In hoc itaque differt à præpositione Apud, quòd hæc nunquam motum, neque ad locum, neque ad personam importet: Ad, verò frequentissime motui seruit, sæpe etiam quieti, ut infra ostendemus. Gell. *c. 1. lib. 12.* Ad domum prosequi. Plaut. *Milit. sc. 2. a. 1.* Insinuat sese ad illam. Idem *Capt. sc. ult. a. 5.* Ad pudicos mores facta fabula. Idem *Aul. sc. 1. a. 1.* Me miseram, decies ad hunc modum extrudit uno die. Et ut ad id exemplum somnium quàm simile somniavit. Idem *Milit. sc. 4. a. 2.* Idem *sc. 1. a. 1.* Cùm ad forum advenero. Gell. *cap. 26. lib. 2.* Cùm ad Frontonem ægrum viseret. Plaut. *Capt. sc. 4. a. 5.* Dabo te ad carnificem (i. m. itam.) Idem *Afin. sc. 3. a. 3.* Ad me adi vicissim. Idem *Capt. sc. 2. a. 2.* Ad fratrem captivum inviso meos. Ibidem *sc. 1. a. 4.* Genu ad terram dabo. Ovid. *Eleg. 4. lib. 5. Trist.*

Et dicunt laudes ad tua vina tuas.

Plaut. *Men. sc. 1. a. 1.* Num ad eum inviso. Idem *Amphit.* Hæc me modo dedit mortem vedit. Idem *Afin. sc. 3. a. 3.* Ad langorem tua duritia dederis octo viros. Ibidem *sc. 4. a. 3.* Ego te ad pistorem dabo. Loqui ad populum pro reo. Idem *Men. sc. 2. a. 4.* Ad populum legere. Tradere ad posteros gloriam. Quintil.

Hoc est ad vestros non leve crimen avos (i. avis vel apud avos.) Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Non ausit Mars æquiparare suas virtutes ad tuas, (i. tuis, *esgaler ses vertus aux tiennes.*) Plaut. *Mil. sc. 1. a. 1.* Differt à præpositione In, quòd hæc ingressione terminum significet: Ad, verò tantummodo accessum ad terminum. Unde rectè dixeris, Iudicem, vel Prætozem in tribunal se conferre, Litigatorem autem ad tribunal. Sic ad Urbem olim accedebant Imperatores, qui ob res prosperè gestas triumphum sibi decerni cupiebant: quique antequam hoc impetrassent, urbem cum fascibus & imperio ingredi non poterant. ¶ Sepè etiam, ut diximus, sine ullo ponitur motu, ut idem sit quod apud, *παρά* cum dativo. Cic. *pro Calio*, Habes hortos ad Tyberim. Idem *pro Flacco*, Qui producti, tabulas se publicas ad speluncas perdidisse dicebant. Ita etiam aliquando cum accusativo personæ, quo locus citra motum denotatur. Idem in *Verr. act. 2.* Decem filci ad Senatorem relictæ. Idem *Attic. lib. 9.* Dionysius ad me fuit benè manè, hoc est, domi Senatoris, domi meæ: accusativus personæ pro loci accusativo. ¶ Multiplex præterea huius præpositionis est usus: ut, Quum pro in, cum ablativo ponitur. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Ad portum nactus nescio quem, i. in portu, & Quintil. Ad libellum respicere (ut pueri solent.) Ad manum arma debere habere. Idem Cic. in *Pison.* Deprehensus denique cum ferro ad Senatam est. Cæf. *Bell. Gall. 5.* Totam hyemem ipse ad exercitum manere decrevit. ¶ Pro Circa. Cic. *Attic.* Ad quæ tempora te expectem, facias me certiorum velim. ¶ Pro Versus: ut, Ad Orientem, ad Meridiem. Plaut. *Pseud. sc. 7. a. 4.* Sic, Ad sidera, Ad cælum tendere manus, sive oculos. Virg. 1. *Æneid.*

duplices tendens ad sidera palmæ.

¶ Pro Præ. Terent. in *Eunuch.* Est-ne, ut fertur, forma? p. Sanè. CH. At nihil ad nostram hanc. Pro Iuxta, vel Apud. Plaut. *Afin. sc. 3. a. 4.* Ad amicam potare. ¶ Pro Post. Cic. *Attic. 12.* Nescio quid interit, utrum illinc nunc veniam, an ad decem annos. ¶ Pro Propter. Propert. *Eleg. ult. lib. ult.*

Panditur ad nullas ianua nigra preces.

Livius 1. *ab Vrbe*, Inde quum aliæ boves quædam ad desiderium, ut fit, relictarum mugissent, id est, propter desiderium: vel præ desiderio. ¶ Interdum etiam idem valet, quod Pro: ut apud Græcos *eis* accipitur. Plaut. *Aulul. sc. 2. a. 3.* Venimus coctum ad nuptias, i. pro nuptiis. Idem *Milit. sc. 2. a. 2.* Bonum habet hortum ad omnes mores maleficos. Terent. Argentum dabitur ei ad nuptias, id est, Nuptiarum causa, *ἕνεκα*, Cic. 5. *Verr.* Qui ad statuum pecuniam contulerunt. ¶ Pro Ante, Plaut. in *Amphit. sc. 2. a. 4.* Quis ad fores? i. ante ostium, qui est à l'huis: ut, Ad limina expectare. Virg. 4. *Æneid.*

*Reginam thalamo cunctantem ad limina primi
Pænorum expectant.*

Ad pedes se abjicere. Cicero *Attic. lib. 2.* Clodius abjecta toga, se ad generi pedes abjicit. ¶ Pro De. Luc. 19. Ait Iesus ad eum, quia hodie salus domui huic facta est, id est, de eo: non enim sermo dirigitur ad Zachæum, sed ad circumstantes: & ad Hebr. 1. Et ad Angelos quidem dicit, id est, de Angelis: & *cap. 4.* Ad quem nobis sermo, i. de quo. ¶ Pro Præter, *παρά*. Terent. in *Andr.* Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam. ¶ Pro Secundum, similitudinem scilicet significans: ut, Ad arbitrium, ad nutum alterius. Plaut. *Merc.* Ad istam faciem virum quaero, ¶ Pro Quantum ad. Cic. 3. *Verr.* Vidi simul cum populo Ro-

Calepini Pars 4

mano forum, comitiumque adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum cogitationemque acerbam & lugubrem, id est, Quantum ad speciem, Quantum ad sensum. ¶ Pro Usque ad, vel Uique in: Cic. Ad multam noctem contenderunt. Cæsar ad horam nonam in anchoris expectavit. Livius, Ad lucem acerrimè pugnatum est. Gell. *cap. 1. lib. 12.* Ad domum prosequi Senatorem. Pro Prope. Cic. in *Verr.* Ad urbem cum esset Verres audivit, &c. Idem in *Ant.* Is dixit se usque ad kal. Maias ad urbem exercitum habiturum. Idem in *Verr.* Crux quæ posita est ad portum. ¶ Pro Adversus, Gell. *cap. 8. lib. 18.* quæ (dissimulatione sup.) ad Sophistas utebatur. Catullus *ad Mallium.*

Cæperat ad sese Troia cedere viros.

¶ Pro Apud, personæ accusativo. Plaut. *Afin. sc. 3. a. 1.* Ad amicam potare (i. apud.) Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* Vise ad me, iam scies, i. apud me & domi. Et *Most. sc. 1. a. 1.* Conspicatus ad portum herum. Ad aliquem cenare. Gell. *cap. 7. lib. 19.* Ad aurem invocare. Quintil. Plaut. *Afin. sc. 2. a. 5.* Quid tibi huc receptio ad te est, meum virum (i. apud.) Ad anchoram stare. Cæf. *lib. 3. de bell. cin.* Plaut. *Mil. sc. 6. a. 2.* Me despectisse ad te per impluvium fateor, i. apud te, & domi tuæ. Idem *Capit. sc. 5. a. 3.* In libertate est ad patrem. Liv. *lib. 3. ab Vrbe.* Quæ mandata habeant à Senatu Rom. ad Quercum iubet dicere (i. apud arborem,) se interim alia acturum. Quo genere loquendi præter Plautum utitur Cæf. *lib. 3. belli civilis*, Magnam tamen hæc res illis offensionem & contempionem ad omnes attulit: ut Græcè, *ἄδς πάντων*. Apud Horat. *lib. 2. Serm. Satyr. 6.*

semper eris derisor ad omnes:

id est, adversus, sive erga. Pro Super. Plaut. *Afin.* Hoc recipio ad me. Cic. recipio in me, *Je le prens sur moy.* Pro At, apud veteres. Salust. in *Orat. Cotta Cos.* At contra in his miseriis cuncta me cum fortuna deseruere. Catullus: At Acme, leviter caput reflectens, ad impatientiam delabi. Cornelius Tacitus *lib. 15.* Ad integrum, *ἀνοδύνας*, integritem delabi. Macrobius *Comment. lib. 1. cap. 3.* Et hæc est prima incorporea natura post corpora: sed non purè, nec ad integrum carens corpore. Ad lecticam homines, id est, lecticarii. Catullus in *Epigr. de Vari scorto*, *Ære comparasti ad lecticam homines.* Et Cæsares corpora lecticariorum habuerunt, Ob id quibusdam sitorum inscriptionibus ex corpore lecticariorum Cæsaris. ¶ Ad, præponitur interdum adverbio, ut apud Gell. *lib. 7. cap. 7.* Adfabrè, Adprobè. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Nemo adæquè fortunatior. Et *Most. sc. 1. a. 1.* Quo nemo adæquè parcus, nec magis continens. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Ad postremum cædit Miles (i. postremo loco.) Ad ultimum, Velleius. Gellius *lib. 2. c. 29.* Ad postremum igitur domus filio: Valeant, inquit, amici cum propinquis. Ad urbem Imperator. Alconius Pædianus in *4. Verr.* Omnis enim magistratus, qui intramuranus non est, nec urbanus etiam, si administrator ejus Romæ est, ad urbem ducitur. Salustius, Li utriusque ad urbem Imperatores erant. ¶ Aliquando significat rei usum. Cic. *sexta Verr.* Quo solitus erat uti ad festos dies, & ad hospitem adventum. ¶ Aliquando officium. Unde ad manus servus dicitur, qui & a manu, sive Amanuentis, de quo antea. Sic, Ad cyathos stare, dicuntur pincernæ vini administratores, & apud Græcos, *ἄδς κέρυκι*. ¶ Ad limina custos, qui est ædituus. Iungitur & cum gerundiis in dum: ut, Fuit ad lavandum. Terent. in *Andr.* Nec satis ad objurgandum causæ. ¶ Ad tempus, duobus modis sumitur: uno ad conditionem temporis, necessitatem & opportunitatem. Cic. *Dolabella*, Ad exemplum facti. Plancius *Ciceroni*, Si autem in itinere meo se opposuerit, ad annum consilium capiam. Altero ad spatium temporis: ut, Silebo ad annum, latebo ad tempus, id est, usque ad tempus quoddam. Ovid. 4. *Fast.*

Faciamus ad annum.

Pastorum domina grandia liba Pali.

Quintil. Si ad horam constiterit Orator. Cæf. *lib. 1. de bell. cin.* Misso ad vesperum Senatu. Ad unguem, id est, exquisita diligentia, atque exactissima cura. Ad hunc modum, ad illum modum, vide *Modus*, & hinc supra. Senec. *cap. 6. de Consol. ad Elb.* Ad cæli naturam intemperantius. Quintil. Ad legem & regulam compositus. Item, Ad hoc, vide *Hoc*. Senec. *epist. 72.* Ad literam locum dicere, ad perfectum, ad plenum. Et Liv. *lib. 5. d. 4.* Ad liquidam veritas explorata. Suet. *Tib. cap. 68.* Ad breve videre. Ad terram deligare navem. Cæf. 3. *de bell. cin.* Ad remum servi. Liv. 4. *d. 4.* Ad dignitatem restituere. Cæf. *lib. 1. de bell. cin.* pro in dignitatem. Ad tribunos dare nomina. Liv. *lib. 5. d. 5.* Hæc ad verbum dixit Suet. in *Cæs. 5. cap. 30.* Ad flumen profuit, *ibid. cap. 12.* pro in flumen. Ad Tribunum dare nomina. Liv. 5. *d. 5.* Ad manum hæc arma debere habere. Quint. Ad terram dare & affligere. Suet. in *Calig. cap. 96.* Ad supplicium dati. *Ibid. cap. 11.* Ad considerandum ponere bellum. Gell. *c. 2. lib. 12.* Ad formulam suam exigere aliquem. Senec. *c. 4. de vita beata.* Ad manum ministrare tela. Quint. Ad hanc regulam non sunt loquuti. Idem, Ad militares invisum nomen Populi Rom. Liv. *lib. 4. bell. Pun.* Damnata matronæ ad populum. Idem *lib. 10. ab Vrbe.* Ad flammam ludare. Suet. *Aug. c. 82.* Marius creatur Consul, cum ad exercitum esset. Liv. *lib. 4. d. 3.* A marmorariis ducta metaphora, qui superinducto ungui commissuras explorant marmorum. Horat. Cocceius ad unguem factus homo. Sunt aliæ quoque huius præpositionis locutiones: ut, Ad pedes desilire. Cæf. pro de equo descendere: sic sæpe Liv. ad dexteram, ad sinistram, scilicet manum. Terent. in *Adelph.* Ad sinistram hæc recta platea. Plaut. *Milit. sc. 4. a. 2.* Respice ad lævam. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

positos ad læva Tomitas.

¶ Ad extremum, ad postremum, ad ultimum, quæ aliquando ordinis sunt, vel temporis, & pro Denique, vel postremo, vel tandem, accipiuntur. Aliquando nullius sunt ordinis. Ad summam, & ad summum, vide in *Summatim*. Ad verbum, idem est quod De verbo ad verbum. Cic. Fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas. Plinius, Ad verbum translata sententia. Ad unum, idem quod nullo excepto. Livius 2. *ab Vrbe*, Quos Consul Romanus in Algido consecutus, ad unum omnes occidit. Sic, Ad Iyram canere, Ad lucernam studere

studere. Et Cic. Ad eum nuntium commoti sunt omnes, id est, audito eo nuntio. Ovid.

Mortua, crede mihi, tamen ad tua verba revixi.

¶ Ad eum finem. Tacit. lib. 14. Quod ad eum finem memoravimus. Ad genus faciendum, pro Ad sobolem procreandam. Justinus Histor. lib. 9. Viginti millia nobilium equarum ad genus faciendum in Macedonia missa. Ad finem mortalitatis accessisse, eleganter dictum de imminente fato vitæ supremæ. Suetonius in Clodio. Et in ultima cognitione pro tribunali, accessisse se ad finem mortalitatis, quam abominantibus qui audiebant, semel, atque iterum pronuncia- vit. ¶ Cæterum notandum quod Ad, in compositione quum jungitur dictionibus incipientibus à c f g l n p r s t, mutatur d in litteras se- quentes: ut Accurro, Afferro, Aggrego, Allego, Annumero, Appono, Arrogo, Assisto, Attribuo. Excipiuntur Agnosco, in quo d abjicitur, aut in g mutatur, sicut in Agnatus, euphoniae causa: similiter Adsum, ubi d remanet, sicut suo dicitur loco. Sed si componatur cum a b d e h i o u, semper d integra manet: ut, Adamo, adbibio, adbrevisio, addu- co, adeo, adhibeo, adimpleo, adoleo, advoco. Si verò cum q, d mutatur in c, ut Acquirro. Anquiro autem ab An fit, quod significat circum, ut latius suo loco dicitur.

Ada, ἄδα, filia fuit Hecatomni Cariae regis, & Artemisiae soror, quæ Hy- drico fratri nupsit, ut tradit Strabo lib. 14.

Adachida, gens Libyca, Steph.

Adadata, ἄδατα, civitas Pisidarum, ad Taurum montem. Strabo lib. 12.

Adad, teste Macrobio Saturn. lib. 1. cap. 23. non Adab, quemadmodum hæcenus legebatur, Assyriorum summus habebatur Deus: cui etiam deam Atargatim uxorem assignabant, per Adad Solem, per Atarga- tim Terram intelligentes: quod ex his duobus potissimum cuncta crederent procreari.

Ada, ἄδα, oppidum est Æolidis, 40. stadiis ab Hydera promontorio distans, non procul à Cuma. Autores Strab. lib. 12. & Plin. lib. 5. c. 30.

Adæquæ, æquæ, pariter, æqualiter. { בְּשָׁוִי בִשְׁוִי beschavoh. inims. GALL. Pareillement, aut tant. ITAL. Parimente. GERM. Gleichsch. HISP. Ygual, y semejante. ANGL. Egadlie. } Plaut. in Cas. Neque est, neque fuit me senex quisquã amator adæquæ miser. Vide supra in Ad.

Adæquare, æquare, exæquare, parem facere. { שִׁוְוָה schivvâh. ἰμῶδι- ζειν. GALL. Egaler, faire égal. ITAL. Vguolare, spianare. GERM. Ebenen/ eben machen. HISP. Ygualar una cosa à otra. ANGL. To mak equal. } Cic. de universit. Ut Deorum vitam possint adæquare. Idem, Adæquare cum virtute fortunam. Liv. 1. ab Vrbe, Romanus pas- sim publica, privatæque omnia tecta adæquat solo. Cic. pro Cor. Qui in summa amicorum copia cum familiarissimis eius est adæ- quatus.

¶ Adæquatio, æquabilis divisio hæreditatis inter fratres. L. IC. ¶

Adæro, as, are, ab ære deductum, significat Ære aestimare. { הִבְרִיחַ he- berich, תּוֹקִיר tokir. ἔξαγορεύω. Bud. Annot. 2. GALL. Appreier à argent, priser. ITAL. Stimare à contanti. GERM. Zu gelt anschlas gen/ oder schânen. HISP. Estimar à apreciar con dineros. ANGL. To pryse or value. } Hinc Aderatio, prædia apud Iuriconsultos, ex quibus certum æs præstatur. Et aderatio, æstimatio ad æris pretium.

Adæstuo, as, aui, are. { חָמַח hamach, חָמַר chamâr. ἀεστουμαίνα, ἰσπε- ζω. GALL. S'enfler d'ondes & flots. ITAL. Haver gran caldo, onde- giare. GERM. Vor vngestûme aufstausen/ vberlausen. HISP. Mucho herver, rebollar. ANGL. To over flowe. } quod est extra æstuo, exundo incremento. Virg.

— fundòque exæstuat imo.

Justin. lib. 1. Quæ materia in his locis passim è terra exæstuat. Sue- ton. Fossas omnes, in quas Nilus exæstuat, oblimatas longa vetusta- te, militari opere deterfit.

Adæggero, as, quasi aggerem facio, cumulo. { אָסַף sal, צָבַר tsabar, ἀε- σταίω. GALL. Accumuler, amonceler. ITAL. Accumulare, am- massare. GERM. Zusammen hâussen. HISP. Amontonar. ANGL. To heape. } Cato cap. 94. Quum ver appetit, terram adaggerato benè. Colum. lib. 5. cap. 18. Plin. lib. 36. cap. 18. Compositum ex Ad, & aggero, quod ab Agger, eris, derivatur.

Adagium, gii, & apud antiquos Adagio, onis, est sententia brevis, rebus temporibusque accommodata, tectum latentemque in oratione fen- sum obtinens. { אָדָגִיּוּם maschâl. παροιμία. GALL. Vn proverbe, un rencontre. ITAL. Proverbio. GERM. Ein Sprûchwort. HISP. El re- fran. ANGL. A proverbe. } Dictum Adagium, quasi circummagium, quod, teste Varone, passim per hominum ora obambulet.

¶ Adagonista, incitator, certator, Cath.

Adaligni, Edaligni, nobiles, ingenui. Cod. II. ¶

Adalligo, as, are. Ad aliquid ligo. { אָסַף asâr, צָבַר tsarâr. ἀεσθίω. GALL. Lier à quelque chose. ITAL. Legar à qualche cosa. GERM. Anbinden. HISP. Atar una cosa à otra. ANGL. To knitt the ani thing. Plin. lib. 20. c. 21. Quin & semen tritum adalligant brachio.

Adam ἄδαμ, Hebraica lingua (sicut lib. 1. Ios- phus scribit) idem est quod Ruber: quoniam è rubra terra factus est.

Adamâs, { שְׁחַמִּיר schamir. ἄδαμα. GALL. Diamant. ITAL. & HISP. Diamante. GERM. Ein Demant. ANGL. an adamant. } Lapis maximi inter gemmas omnes pretii, ab a privativa particula, & δαμαζω, do- mo, quod durissimus credatur, & nulla vi domabilis; quod tamen falsum esse sæpius compertum est. Nulla tamen re facilius, quam hircorum calido sanguine dissolvitur. Sunt autem adamantum ge- nera quatuor, scilicet Indicus, Arabicus, Macedonicus & Cyprius. Qui in India nascitur, æquè magnus est ac nucleus avellanæ: cui similis est Arabicus, sed aliquanto minor. Qui in Macedonia in Phi- lippico arvo inventus est olim, cucumeris lemini par est magni- tudine. Cyprius colore aërium representat, & in medicamine plu- rimum valet. Est etiam Adamas cognomine Siderites, quod ferri sit splendoris, cæteris adamantum generibus ponderosior, sed diffi- mili natura, utpotè qui frangatur facilius, & adamante alio perso- retur, nempe eo qui Cyprius est. Volunt quidam in adamante Indico (qui omnium pretiosissimus est) tantam inesse vim, ut juxta ma-

gnetem positus ferrum ab eo abstrahi non patitur, aut abstractum ad se rapiat. Sed vide Scaligerum, ubi de magnetis effectibus dispu- rat. Venena præterea, lymphationes, metusque vanos abigit ex ho- minum mentibus. ¶ Huius lapidis incredibilis durities proverbio locum fecit, quo hominem inexorabilem, durum & infatigabilem, imò quicquid invictum atque inexpugnabile, Adamantinum voca- mus. Hesiod.

Ἄδ' ἄδαμαζω ἔγεν κεντρεθ' ἔργον ἦ μὲν: id est,

Durus at his animus solido ex adamante creatus.

Ovid. 3. Fast.

— facta ex adamante securi.

& Eleg. 8. lib. 4. Tristium.

Nil aded validum est, adamas licet alliget illud.

¶ Est etiam hoc nomine herba, quæ & Hyoscyamus, & Appollinaris vocatur, vide Dioscor. lib. 4. cap. 6. Plin. lib. 37. cap. 4.

Adamantiniis, a, um, quod est ex adamante. { ἀδαμαντίνιος. GALL. Fait de diamant, adamantin, dur comme diamant. ITAL. Diamantino, duro come diamante. GERM. Von demant gemacht/ oder so hart als ein demant. HISP. Cosa de diamante. ANGL. Made of an adamant, hard lyk an adamant. } Horat. lib. 1. Carm. ad Agrippam.

Quis Martem tunica tectum adamantina dignè Scripserit.

Adamantæus, a, um, { ἀδαμανταῖος, idem quod Adamantinus. Ovid. 7. Metamorph.

Ecce adamantæis Vulcanum naribus efflant.

Adamantis, idis, ἀδαμαντίνης, herba quædam esse traditur à Magis Arme- niæ Cappadociaeque alumna, qua admota leones refupinati feruntur hiato laxo. Nominis rationem iidem hanc tradunt, quod contineri nequeat, quemadmodum nec Adamas. Vide Plin. lib. 4. cap. 17.

Adamastus, ἀδαμαστῶς, Ithacensis fuit, pater Achæmenidis, socii Ulyc- sis, ut videre est apud Virg. Æneid. lib. 3. Latine interpretari possu- mus Indomitum, ab a privativa particula, & δαμαζω, domo.

¶ Adamatica, arbor in qua Adam peccavit. Chryf. ¶

Adamiani, vel Adamitæ, Hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur nuditatem, qua fuit in Paradiso ante peccatum. Credebant enim quò nuptiæ futuræ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaque mares fœminæque convenerunt, nudi lectiones audiunt, nudi celebrant Sa- cramenta. Aug. lib. de hæresib. ad Quodvultdeum.

Adamo, as, valde amo & diligo. { אָדָם abâm, ἀπερραίνω. GALL. Aimer fort, aimer ardemment. ITAL. Amare teneramente, fortemente, ho- nestamente, amorevolmente. GERM. Sehr lich haben. HISP. Amar como enamorado. ANGL. To love ardently. } Quint. Me quidem, marite, si quis interroget, omnes matres liberos suos, tanquam ada- maverint, amant. Cic. lib. 3. de Oratore, Deinde ab Antisthene, qui patientiam & duriciem in Socratico sermone adamarat. ¶ Adamare tenerè, proverbiali forma dicitur in eum, qui ita diligit quempiam, ut non patiat incommotis à quoquam affici.

Adana, orum, ἄδανα, τὰ, urbs Ciliciæ: ita dicta ab Adano, qui eò colo- niam deduxit unâ cum Saro, postquam bello adversus Tarsenses gesto, inferiores discessissent. Author Steph. Meminit urbis hujus & Plin. lib. 5. cap. 27.

Adani, ἄδανί, insulæ duæ sunt in sinu Arabico, quas commemorat Ptol.

Adâperio, is, adaperui, adapertum. { פָּתַח pathach, ἀνοίω. GALL. Ouvrir. ITAL. Aperire. GERM. Aufsthusen/ offnen. HISP. Abrir. ANGL. To open. } Idem quod aperire, seu patefacere. Liv. 5. bell. Pun. Qui im- proviso adorti semiplenas stationes, & adaptas fores portæ. Plin. lib. 2. c. 47. Unde nubes discussæ adaperuere cælum. ¶ Senec. ep. 55. Adaperire caput.

Adâpértus, a, um, idem quod apertus. { פָּתוּחַ patúch. ἀνοικτός. GALL. Ouvert. ITAL. Aperto. GERM. Aufgethan. HISP. Abierto. ANGL. Open. } Ovid. 1. Amor. Eleg. 5.

Pars adaperita fuit, pars altera clausa fenestra.

Adapertilis, adject. ἀνοικτός, quod est apertum, vel apertu facile. Ovid. de Trist. Eleg. 11.

Aspicis à dextrâ latus hoc adapertile tauri.

Adapto, as, ἀπαρτοῦμαι. Idem quod aptare, sive accommodare, Sipont.

Adâquo, as, ex Ad, & aquo: idest, Aqua reficio, & irrigo, ad aquam ago. { אָדָקוּ hischâh, רִוַּח רִוַּח riuwah. מִרִּי. GALL. Abbréver, ou arrouser d'eau. ITAL. Adaquare, inaffiare le herbe. GERM. Wâsseren odertânten. HISP. Regar los arboles à ortaliza. ANGL. To water. } ut, Adaquare arbores. Plin. lib. 17. cap. 10. Ternas simul ferendas trianguli ratione, palmo inter se distantes, denis diebus ada- quari, donec grandescant, idest irrigari. Suet. in Galba, cap. 7. Ita de- crevit, ut ad locum ubi adaquari solebat jumentum, duceretur capite involuto.

Adârces, Dioscoridi ἀδάρεσ. Salsugo quædam gelata, palustribus in locis, iisdemque humidis proveniens, quibus exsiccatis conden- sari solet, atque arundinibus adhærere. Plin. lib. 16. cap. 30. & 36. lib. 32. cap. 20. & lib. 22. cap. 24. Adarcam vocem Latinam agnoscit: traditque nasci in cortice calamorum, sub ipsa coma, ex spuma aquæ marinæ cum dulci commista: & à nonnullis καλαμῶν, hoc est, arundinaceam lanuginem vocari. Vide Hermolaum in Plin. & Mar- cel. Virg. in Diosc.

Adâréo, es, ui, arco, exarco. { אָרַב charab. ἔρη. GALL. Devenir sec, secher. ITAL. Secarsi. GERM. Verdorren/ durr werden. HISP. Seccarse. ANGL. To Become drie. } Verbum est rarum, quo utitur etiam Cato de re rust. cap. 9º. Amurcam decoquito ad dimidium, & ea ungitto fundum arcæ, & extrinsecus pedes & angulos: ubi ea adaruerit, vestimenta condito.

Adarupolis: urbs Persica, Steph.

¶ Adas, libra inter duodecim signa. Pap. ¶

Adasia, ovis recentis partus, sed major natu. Fest. Isidor.

Adâsînt, sive (ut Festus legit) Adaxint, veteres dixerunt pro Adi- gant. Plaut. Utinam divi adassint ad suspendium.

Adâsûs, species tunicæ, sic dictæ, quod ab humeris non erat confuta. Perottus. Sed quis hac voce usus est?

ADAVGĒO, es, xi, Augeo, cumulo. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Augmenter, accroistre. ITAL. Aumentare, accrescere. GERM. Sich fast mehren. HISP. Accrescentar. ANGL. To augment, to mak more. } Cic. lib. 1. de Inven. Per quem facti utilitas, aut honestas adaugetur. Terent. Heaut. Duritia adaucta. Eius contrarium est, Minuo, Extenuo, de quibus infra.

ADAUCTO, as, are, i *avcto*. Frequentativum, idem quod augeo. Quibus rem summam, & patriam nostram quondam adauctavit pater. Ex Nonio Accius apud Nonium.

ADAUGĒSCO, adaugefcis, { אָוַעֲסָוֹ. ANGL. To beginne, to increafe. } Augeri, crescere. Lucret. lib. 2.
Nam neque adaugefcit quicquam, nec deperit inde.
Cic. de Divin. Aut densus stridor quum celso è vertice montis ortus adaugefcit scopulorum saepe repullu.

ADAUCTUS, us, ui, verbale, i *avctus*. Lucret. lib. 2.
Nam quacumque vides hilari grandescere adauctū,
id est, incremento.

ADAX, vide *addax*. ||

ADBIBO, is, bi, bitum. Bibo. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Boire un peu plus, s'abbreuver. ITAL. Ber oltra misura. GERM. Zutinten/zu vir ohn notturst trincken. HISP. Bever sin medida, è beber provocando à otro. ANGL. To dri-k some what more. } Ter. in Heautont. Is mihi, ubi adbibit plus paulò, sua quæ narrat facinora. Plaut. in Stich. Euge, quando adbibero, alludiabo. } Accipitur & pro imbibere, per metaphoram. Horat. 1. Epist.
— nunc adbibere puro
Pectore verba puer.

ADBITO, accedo, ab ad, & beto. Plaut. Captiv. Si adbitis propius, os denabit tibi mordicus. ||

ADCENSI, milites in locum mortuorum subito subrogati. Plaut. Frivolaria. Erant & servi publici, sic appellati, quod ad res necessarias sapius adicerentur. Varro lib. 6. de L. L.

ADCORPORO, as, Adjungo, admisceo. Solinus, Et carinis tenaciter adcorporatur.

ADCREDO, is, idi, i *avcre*. Lucret. lib. 3.
— tum motus materiai
Multimodi quàm sint, facile hoc adcredere possis;
id est, credere sicut cæteri credunt.

ADCRESCO, evi, cescere. Horat. in Arte Pœt.
Syllaba longa brevi subjecta vocatur Iambus,
Pes citus, unde etiam trimetris adcrevere iussit,
Nomen Iambis, id est, addi, vel dari.

ADDĀX, animalis quoddam genus est in Africa, quod cornua habet erecta, rugarumque ambitu conusta, & in leve fastigium exacuta, ita ut lyras diceret: *avdax* Græci contortis cornibus appellant. Hæc ferè Plin. lib. 11. cap. 37.

ADDECET, i *avdecet*, idem quod decet. Plaut. Amphitr. Eius studio servire addecet. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Nōrum aliquid adferre addecet. Vide *ibidem* sc. 4. a. 2.

ADDEPHAGIA. { אָדֶפְהַגְיָא. GALL. Appetit de manger insatiable. ITAL. Avidità di mangiare insatiabile. GERM. Unerstetliche begird zuessen. HISP. La garganteza. ANGL. An appetit to eat. } Inexplebilis edendi aviditas. Hæc apud Siculos pro Deo colebatur: ubi etiam templum habebat sibi peculiariter dedicatum. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 11.

ADDĒNSĒO, es, ui, ex Ad & denso, t: ite Servio significat, Densum facio, stipso, constipo. } אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Espessir. ITAL. in-spessare. GERM. Dief machen. HISP. Espessar. ANGL. To mak thik, to waxe thik. } Virg. 10. Æneid. Extremi addensent acies. Verbum rarissimum.

ADDĒNSO, as, are, idem quod Addensco. Plin. lib. 20. cap. 21. Mirum, aquam radice ea addita, addensari sub dio, atque lactescere.

ADDICO, is, { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Vendre au plus offrant. ITAL. Vendre all'incanto. GERM. Zusprechen/zuaisgnen/zufassen geben. HISP. Vender en almoneda. ANGL. To give over, to sell to him wihch bidderh most. } Verbum est ex tribus illis, quibus universum prætoris imperium ac potestas continebatur, Do, Dico, Addico. Nam in addicendis ius faciebat. Veluti cum in cessione addicebat, cum in vindiciis, in bonorum possessionibus, item cum aliquem suis creditoribus, aut furiosum suis agnatis gentilibusque addicebat. Hōtomamus in Lexic. Addicit & Prætor, cum in iure sit cessio per tres personas, cedentis, vindicantis, & Prætoris. Tacit. lib. 2. Addicentibus auspiciis. Cæl. 2. bell. civil. Addicere bona in fiscum. Cic. in Verrem. Domus erat plena, nova decretā, nova iura petebantur, mihi det possessionem, mihi ne adimat, mihi bona addicat. Idem in Pisonem, Nōne Fusidium debitorem creditoribus suis addixisti? Idem pro Flacco, Is cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab eo ductus est. Hinc Addicti, ut est apud Vallam, *avdax* qui nexi in servitatem creditoribus od debitum sunt traditi. Proprium igitur hoc verbum Prætoris: sed tamen ad alia multa traductum. Dicuntur enim quoque addicere prætores in auctioneibus, & publicis locationibus, cum emptori, seu locatori, nullo maius pretium offerente, rem attribuunt. Cic. pro Rabir. Posthum. Tua bona Posthume nummo s. stertio à me addicuntur. Velleius, Addicere imperia, vel se alicui. Tranquil. in Casare. Amplissima prædia ex auctioneibus hæc minimo, vel ut alii legunt, nummo addicit. Cicer. 3. in Verrem. Addicetur id opus Hs. D. LX. millibus. Quintil. An is servus natus, quem cum addicta est mater, peperit. De Addicto creditori serviente, vide Fab. Deel. 3. 11. } Dicuntur deinde addicere in augurali disciplina aves, quando ratum faciunt auspiciū. Livius, Fabio auspicianti aves semel atque iterum non addicere. Contrarium Abdicere. } Et Addicere sententiā, pro vendere. Cic. Phil. 2. Quum neque principes civitatis rogando, neque majores natu monendo, neque frequens Senatus agendo te. de vendita atque addicta sententia movere potuit. } Addicere supplicio, morti, pro Dammare, destinare, de-

vovete. Cic. Phil. 3. gladiatorio generi mortis addictus. } Addicete se cupiditatibus, petulantia, intemperantia, &c. pro se dare, vel dedere. Quemadmodum & apud Horat. 1. Epist.
Nullius addictus iurare in verba magistri.
Suet. in Claud. cap. 29. Addictus uxori, id est, uxorius. } Addicere litem in XII. tabul. pro Secundum aliquem iudicare. Gell. lib. 17. cap. 2. Post meridiem præsentem litem addicito. Hotomannus in Lexico. } Addicere aliquem ad iurandum, velut adigere & cogere. Salust. in Catil. Quum ad iurandum populares sceleris sui conscio addiceret. Fortasse legendum, *adigeret*.

ADDICĒRE, adverbium: ut apud Tacitum lib. de Germanorum moribus, Trans Lygios Gothones reguntur, paulò iam addictius, quàm cætere Germanorum gentes, nondum tamen supra libertatem.

ADDICTIO, onis, verbale. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. Cic. 2. Verr. Simul in iure dicendo bonorum possessionumque contra omnium instituta addictio & condonatio.

ADDISCO, scis, per duplex d, Bene discio, vel ad ea quæ didiceram, addo. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Bien appredre. ITAL. Imparar bene. GERM. Etwas leyhen/ noch weitt her leyhen. HISP. Aprender ben, è do nuevo. ANGL. To learne perfectlie. } Cic. de Senectute, Solon dicebat senescere se in dies multa addiscentem.

ADDITAMENTUM, Additus, vide *Addo*, is.

ADDIVINO, as, are, idem quod divino. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Deviner. ITAL. Indovinare. GERM. Errathen. HISP. Adevinar lo venedero. ANGL. To gesse. } Plin. lib. 35. cap. 10. Ut Appion Grammaticus scriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addivinantem, &c.

ADDO, as, ad data addo, { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. Plaut. in Trucul. Tuo arbitratus quod iubebis, addabitur. Alii legunt, id dabitur.

ADDOIS, Affero accessionem, adjungo. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Adjouster. ITAL. Aggiungere. GERM. Darzu thun/ darzu geben. HISP. Anadir. ANGL. To joyne to, to augment. } Adjicere, adjungere. Cic. Appio Pulchro, Illum velim sic habeas, quod intelliges hac re navata, additum potius aliquid ad meum erga te studium (cui nihil videbatur addi posse) quàm quicquam esse detractum. Contraria namque sunt Addere & Detrahere. Unde adagii quadam forma de perfectis operibus ita dici vulgo solitum ex Aristotele, Nihil potest nec addi, nec adimi. } Addere animum, id est, augere. Plaut. in Amph. Ubi nostris animum additus. Ovid. 13. Metamorph. Est quoque per matrem Cylleus addita nobis Nobilitas. Plaut. Men. sc. 3. a. 3. Huic addas aurì pondò uncia. Idem Most. sc. 3. a. 1. Cur non additum est (in adjuratione) ita tu tuū Philolachen ames. Tib. lib. 4. Additus eris, &c. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Palla reconcinnetur, atque opera addantur quæ volo. Idem *ibidem* sc. 2. a. 1. Non audes addere de tuo. Idem Most. sc. 2. a. 1. Addone? D. Adde, id est, adscribe. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ad dani-stam devenires: adderes scenuscolum. Idem Aul. sc. 3. a. 3. Quem Iovi Iuno custodem addidit. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Quem concubinae miles custodem addidit. Idem Amph. Padicitia huius vitium est additum. Idem Asin. sc. 3. a. 3. De mea (vita) ad tuam addam.

ADDITAMENTUM, ti, Accessio. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Surcroise. ITAL. Accrescimento. GERM. Ein zutay, en zuthung. HISP. Anadidura. ANGL. Eikind to augment. } Cic. pro Sestio. Intercessit Ligus iste nefcio quis, additamentum inimicorum meorum.

ADDITUS, a, um, Adjunctus, adjectus. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Adjouste. ITAL. Aggiunto. GERM. Darzugehan. HISP. Anadido. ANGL. Eiked, joyned to. } Cic. ad Q. Frat. Additus est unus annus tuo labori. Ponitur etiam interdum pro inimico. Sic enim interpretatur Servius illud Virg. 6. Æneid.
— nec Tencriis addita Iuno
Vsqum aberit.

Vide Macrobiū lib. 4. } Addita ætate, quasi aucta & adulta. Plinius lib. 11. cap. 48. Itaque in infantia secabunt aures posterioribus, quod addita ætate non queunt. } Addito tempore, quod vulgò dicunt, successu temporis. Tacit. lib. 12. Etenim nova nobis in fratrum filias conjugia, sed alii gentibus toleminia, nec lege ulla prohibita. Et sobri-narum diu ignorata, nec lege ulla prohibita. Et sobri-narum diu ignorata, nec lege ulla prohibita. Et sobri-narum diu ignorata, nec lege ulla prohibita.

ADDŌCĒO, idem quod doceo. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Enseigner, è faire apprendre d'avantage. ITAL. Insegnare. GERM. Leyhen/ noch darzu leyhen. HISP. Enseñar sciencia. ANGL. To teach. } Horatius:
Solicitis animis onus exiit, addocet arteis.

ADDŌRMISCO, ab Addormio, dormio: opponitur verbo Expergiscor. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. S'endormir. ITAL. Addormetar-si. GERM. Entschlafen. HISP. Adormeterse. ANGL. To sleip. } Suet. Et quoties post cibum addormisceret (quod ei ferè accidebat) olearum ac palmarum ossibus incessabatur. Alii legunt, obdormisceret.

ADDŪA, fluvius est in Insulibus, qui per medium Larium lacum fertur, ita ut aquæ non commisceantur. Claudianus,
Addua quo scissas spumosiior incitat undas.
Vide Plin. lib. 2. cap. 103.

ADDUBANUM, addubiendum, addubium: ut à socio, socienus, ita à dubio; dubienus. Scal. ||

ADDŪBITO, as, aliquantulum dubito, vel simpliciter dubito. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Douter aucunement. ITAL. Dubitare aliquanto. GERM. Ein wenig zweiffeln. HISP. Dudar cerca de alguna cosa. ANGL. To doubt somewhat. } Cic. ecinna. Habes augurium meum, quò si quid addubitarem, non potius uterem, quàm illa consolatione. Idem Volumnio lib. 7. Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, ad me epistolam misisti, primùm addubitavi num à Volumnio Senatore esset.

ADDŪCO, is, Ad aliquem duco. { אָבַח *avah*. אִנְיָוֹ. GALL. Amener. ITAL. Condurre. GERM. Herzufuren. HISP. Llevar guiando à lugar. ANGL. To lead or bring tot. } Terent. in Andr. Audivi Archil-lis, jamdudum Lesbiam adduci, &c. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Ad pran-dium me adduxit (an abduxit.) *ibidem* sc. 5. a. 5. Ibo, adducam (ser-vios) qui hunc tollant. *ibid.* Non te advocatum mihi aduxi, sed viro, id est, venire iussi, accersivi. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Attuli hunc. P. Quid attulisti. Adduxi, volui dicere. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Hominem si vis adduce. } Interdum cogo, & quasi renitentem ad aliquid fa-

ciendum impello, induco, incito. Cic. in Verrem act. 1. Adductus sem, Iudices, officio, fide, misericordia. Idem Attic. lib. 1. Pompeium in eam voluntatem adduxi. Interdum conuoluo, sic ut Graeci, οὐκ ἔστιν ἄλλο, vel ἄλλοθεν. Virg. lib. 3. Georg.

ubi ignea venis

Omnibus acta suis miseros adduxerat artus.

Unde Adductam frontem irati habere dicuntur, hoc est, contractam & constriictam. Interdum contendere, intendere. Virg. lib. 9. Ipse ror adducta circum caput egit habena. Amicitia, quas vel adducas cum velis, vel remittas. Interdum produco, extendo. Virg. Aeneid. 9. Ocyus adducto torquens hastile lacerto.

Aliquando deduco, redigo. Cic. in Lal. Contracta res est, & adducta in angustum. Adduce, pro Adduc. Afran. Fratris: Curte, nuncia venire, & mecum speratum adduce. Non. Plaut. Rudente: Quere herum, atque adduce. Sic & alibi. Terent. Adelphis: Transduce & matrem, & familiam omnem ad nos. Adduxe, pro Adduxisse, Plaut. Rudente: Metuo propter vos, ut uxor mea me extrudat adibus; nam me pellices adduxe lubet ante oculos suos. Adductus. Ovid. 6. Fast.

Non tamen adductos intus agemus equos.

Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Manus adductae ad trabem. Quint. Adductae frontis, id est tristis. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Adducta collum percussa securi.

Adduit, pro addiderit, ab Adduo: ut Venumduo, creduo, Glossar. Adduo, προσδω.

Adduplico, as, are, idem quod duplico. { אַדְדוּפִּיקוּל chaphal. διπλαζω, ἰπλοποιω. GALL. Redoubler. ITAL. Adoppiare. GERM. Dupliren. HISP. Doblar. ANGL. To double. } Plaut. in Paen. Adduplicabit omne furum, leno addicetur tibi. Alii legunt, Induplicabit.

Adechastus, ἀδεχαστος, proprie dicitur qui nulla accepit munera, ab a privativa, & δεχομαι, accipio. Unde Adechasti iudices, dicuntur incorrupti, & qui nullis muneribus a recta illa iustitiae trutina possunt deflecti. Vide Cael. Antiq. lect. 23. cap. 14. Sed male apud Caesium: scribendum enim per a, ἀδεχαστος.

Adedo, is, Exedo, consumo. { אַדְדוּל achal. κατατρώω, καταίω. GALL. Manger tout. ITAL. Consumare, mangiar tutto. GERM. Gansz aufessen, hynweg essen. HISP. Comer hasta el cabo. ANGL. To eat all. } Nam ibi Ad, auget. Virg. 4. Georg.

nam saepe favos ignotus adedit.

Stellio.

Adecta medicamenta, lenia, mordacitatis expertia. Celf.

Adedentes, Phagedaenae, ulcera carnem subjectam exedentia. L.M.

Adenes, ἀδεις, plural. ab ἀδω, glandula, pars corporis simplex, spongiosa modo mollis, rara & friabilis. ||

Adesus, a, um, consumptus. { אַדְדוּל bachal. ἀποδιδρω. GALL. Mangé & consumé. ITAL. Mangiato. GERM. Gar geessen vnd versetzt. HISP. Comido. ANGL. All eaten and wasted. } Cic. 2. Tuscul. Quum vero adsum inflatu renouatum est iecur. Adesa pecunia, per metaphoram pro consumpta, apud eundem pro Quintio.

Adfigurare, apud Diomedem Gram. lib. 1. Per ablativum autem sic, ut dignus hac re, & si quid tale inueniatur per utrosque casus, id adfiguratur.

Adelphatum, fraternitas, seu portio monastica, Graece ἀδελφωτον, sumpta vox a Monachis, qui olim & nunc ἀδελφοι, fratres dicuntur. Est itaque Adelphatum, quod ad Monachos spectat ratione redditus, praefecturae, officii, &c. Cerd. ||

Adelphi, ἀδελφοι, fratres, quasi non soli. Delphon enim prisca lingua Graecorum, Unum significat. Unde Apollo & Sol (Mactobii sententia) Delphos dicitur, quasi unus & solus. Alii ab a deducunt: quod interdum significat ἰμῶ, simul, & δελφῶ, quod vulvam, vel uterum significat: ut Adelphi dicantur, qui ex eodem utero prodierunt. Hoc nomine Terentius Comaediam inscripsit, in qua Aeschines & Ctesiphon introducuntur. Hinc adelphatum, fraternitas.

Adelphides, ἀδελφιδες. Palmae species est, sapore quam proximè ad caryotas accedens: unde & adelphides dictae sunt, quasi caryotarum sorores. Autor Plin. lib. 13. cap. 4.

Adelphus, ἀδελφος, Historicus fuit M. Antonio familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & adfuit, & praefuit. Strabo lib. 11.

Adelscale, servus Principis. Cod. II. ||

Ademptio, Ademptus, vide Adimo.

Adenes, ἀδεις, GALL. Escrouelles. ITAL. Scrovoles. GERM. Broppf. HISP. Landrezillas. } Glandulae sunt in gutture, ex carne in duritiem contracta, quae alio nomine χερσίδες, hoc est, scrofulae vocantur. Plin. lib. 11. cap. 36.

Adedo, adverbium, Usque eò, intantum. { אַדְדוּל meodh, אַדְדוּל gam. τὸσῶτον, ἕως. GALL. Tant, si. ITAL. Così tanto. GERM. Also so gar/ also fast. HISP. Tanto que. ANGL. In so much swa. } Interdum ponitur pro quoque, ut apud Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Dii illum perdant, meque adeo, qui hodie forum oculis inspexi meis. Item, Quid feci ego tibi, aut adeo isti, quae mihi molesta es? Idem ibid. a. 5. Neque te novi, neque te novisse adeo volo. Ibidem sc. 2. a. 2. Atque adeo ne me quicquam ferves, pro Quinetiam. Ibidem sc. 2. a. 1. Atque adeo si facere possem, &c. id est, praeterea. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ut si delectum frumentum quod satis mihi sit, atque adeo ut frumento affluam. Ibidem sc. 2. a. 1. Ibique adeo tibi dabitur lectus. Ibidem. Atque adeo, ut ne legi fraudem faciam. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Nunc adeo edico omnibus. Ibidem. Nunc adeo ut scire possis meam sententiam. Idem Cure. sc. 3. a. 5. Id adeo expertus sum. Ibidem sc. 2. a. 5. Respondit paucis verbis, atque adeo fideliter. Ibidem sc. 3. a. 2. Fateor me culpam commeruisse: id adeo te oratum advenio. Idem Aul. sc. 10. a. 4. Id adeo tibi faciam. Ibidem sc. 2. a. 4. Atque ipsum adeo contueor. Idem Asinar. sc. 3. a. 2. Adeo ut meam sententiam noscere possis si accesseris propius (inimantis.) Idem Aul. sc. 2. a. 3. Item, nemo desistere dignè id potest, adeo verbis non exprimi potest. Vos, potionesque adeo madefacitis (id est, etiam.) Ibidem a. 1. Item, mira, & propè adeo ridicula. Gell. lib. 6. cap. 20. Ille adeo impransus ludificabitur. Plaut. Amph. Imò nemo

praeter me, atque adeo tu index sis. Ibidem (id est etiam.) Quae facta cloquar multo, adeo melius quam ille, ibidem.

Non adeo nostro fugit ab ore pudor,

Ovid. El. 1. lib. 2. Trist. Dij, precor, atque adeo Caesar, id est, etiam. Idem El. 1. lib. 3. Trist. Adeo non abstulisti lucem Ciceroni, ut auxeris. Velleius, Adeo ornatus causa. Fab. Qu. cap. 3. lib. 3. Terent. in Andr. Et vultu Sofia adeo modesto, adeo venusto, ut nihil supra. Quandoque ponitur pro valde, multum, tam. Terent. in Eunuch. Iuvenem adeo nobilem, ἕως δὲ ἄλλο. Post Atque, subjectum auget, idem significans quod Imò, vel Potius. Cic. pro Cluentio. De foro, atque adeo de civitate sublatus est. Quandoque pro Certè, sine dubio. Virg. Georg. 1.

Multum adeo vestris glebas qui frangit inertes, Vimineasque trahit crateis.

Quandoque pro modo, secundum quosdam. Terent. Andr. Tutè jam adeo eius audies verba. Apud poetas, praesertim Comicos, saepe est particula ornativa, seu mavis expletiva: quippe nihil ad sensum conferens, sed vel ad sermonis ornatum, vel ad metrum explendum adhibita. Ibidem. Propere adeo puerum tollere hinc ab janua. Nonnunquam etiam in sententia absoluta ponitur; ut apud Virg. 3. Georg. Adeo à teneris consuescere multum est.

Adeo usque, sive una est dictio, sive duae, idem est, quod Usque adeo. Plaut. in Asin. Age, mansero tuo arbitrato, vel adeo usque dum petis, pro Usque dum, id est donec. Utitur ea voce & Marius Victor. lib. 2.

adeo usque malignis Herbarum dubias posse radicibus escas Explorare iuvat.

Plaut. Amphit. Adeo usque fatietatem dum capiet pater illius quod amat, &c.

Adedo, is, iui, vel adii, aditum, id est, Accedo. { אַדְדוּל halach, קרב karab, שגג nighghasch, προσομιση, προσωρεδουα. GALL. Aller là, ou vers. ITAL. Andare. GERM. Zu einem gehn oder kommen. HISP. Yr à lugar. ANGL. To go, to come nie: ut, Adeo praetorem. Cic. 4. Acad. Tribunalium aliquem censo, adeant. Idem App. Pulchro, Ad me adire trifidam memini. Ad ades adii me. Plaut. Aul. sc. 2. a. 2. pro Accessit. Adibo ad hominem. Idem Men. sc. 2. a. 3. Neque eum adire ad me, ibid. sc. 2. a. 2. Aul. sc. 6. a. 9. Bis me sol adii post Brumam. Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trist. Adire limen, vide Limen. Adeamus eam. Plaut. Mil. sc. 5. a. 2. Melius hunc adire & percunctarier. Idem Men. sc. ult. a. 5. Ignaris illis omnibus adii manum. Idem Aul. sc. 5. a. 2. Quum me adis ut pudentem gnatum aequum est, patrem oravit. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Priusquam istam adii (id est) amicam. Ibidem sc. 2. a. 2. Dignos, indignos adire, i. supplicari. Ibidem sc. ult. a. 1. Adibo, atque alloquar: Salve. Idem Men. sc. 2. a. 2. Sc. 1. a. 3. Sc. 4. a. 1. Adeunt, consistunt, copulant dexteram. Idem Aul. sc. 2. a. 1. Hanc eam rem vult adire mecum ad pactionem. Ibidem sc. 4. a. 1. Meam vis adire mamam. Idem Most. sc. 4. a. 1. Adire blandis verbis, id est, alloqui. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Adire nomen fortunae Caesaris, de Augusto haerede. Velleius. Adeamus ad cenam ac decumbamus. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Adire hereditatem, eis πὲ κληρονομίαν προσδιδω, ἐμβαλδύς eis τὴν κληρονομίαν, est se heredem profiteri, & pro herede se gerere. Cic. 2. Philipp. Quum ipse patris hereditatem non adisses. Interdum pro subire, vel suscipere: ut, Adire labores, Adire periculum capitis, apud Cic. pro Sest. Roscio. Aliquando adoriri, & aggredi, ἰπικεῖν. Terent. in Phorm. Tunc prior adito tu: ego in invidiis ero hic succenturiatus, si quid deficiet. Virg. 5. Aeneid.

nec quisquam ex agmine tanto Audet adire virum.

Huius passivum protulit Colum. lib. 1. Sed granariae scalis adeantur, & modicis fenestellis Aquilonibus inspicientur. Cic. 2. Tuscul. Illa pericula adeuntur in praesidiis.

Adephagus, Rapo, lurco, comedo, onis.

Adephagia, ingluvies, crapula. Scal. ||

Adèr, { אַדְדוּל hedher. } Locus iuxta Bethleem, ubi vel Angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua pavit, loco nomen imponens, vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.

Aditur, impersonale. Cic. 4. Verr. Antequam in ius aditum esset. Idem pro Flacco, M. Cratidius, ad quem est aditum, negavit, &c.

Aditio, onis, est Accessio. { אַדְדוּל mabò, קרבן kerabab, אַדְדוּל. GAL. Allée. ITAL. Gita, andata. GERM. Zugang. HISP. Aquella obra de yr à lugar. ANGL. Going to coming nie. } Plaut. in Trucul. Quid tibi hanc aditio est? pro, Cur hanc adis? Ubi dignum notatu, casum verbi additum esse nomini: ut apud Ciceronem, Domum reversio, Obtemperatio scriptis legibus, lib. 2. de legib. & apud Caesar. lib. 1. Reditionis domum spe sublata. Aditio hereditatis apud Iuriconsultos, id est, Cretio. D. lib. 5. de inoffic. testam.

Adito, as, frequentativum ab Adeo, adis. { אַדְדוּל hilledh. פּוֹרְטוֹ, סוּחָוּס פּוֹרְטוֹמִי. GALL. Aller souvent. ITAL. Ire & andare spesso. GERM. Oft: Zu einem gehn. HISP. Yr muchas vezes. ANGL. To come or go te often. } Plaut. in Capt. Si adires propius, sc. 4. a. 3. alias ad bites. Vide Diomedem lib. 1. Ad eum aditavere.

Aditus, us, ingressus, introitus, vestibulum, limen. { אַדְדוּל mabò, אַדְדוּל. GAL. Allée, entrée, accez. ITAL. Entrata, adita. GERM. Ein zugang / oder eingang. HISP. Entrada à lugar. ANGL. An entrée, acces. } Cic. 15. Epist. Duo sunt aditus in Ciciliam ex Syria. Virg. 9. Aeneid.

aditumque per avia quarit.

Cic. 1. Philipp. Forum sepelietur, claudentur aditus, armati in praesidiis multis in locis collocabuntur. Hic aditus consolandi, hoc principium ei fuit. Senec. cap. 4. de Consol. ad Mart.

Ut facilisque tuis aditus sit, & arduus hosti.

Tibul. lib. 4. Transfertur etiam aliquando ad incorporea. Cic. pro Cluentio. Hominiibus ignominia notatis neque ad honores aditus, neque in curiam reditus est. Idem pro Fonteio, Magnitudine rei sic occupant eorum qui audiunt animos, ut difficilis aditus veritati relinquantur.

ADĒPS, { **חֶלֶב** *cheléb*, **σάπ**, **πικρὰ**. GALL. *Graille*, *sein*. ITAL. *Grassa*, *lardo*, *songia*. GERM. *Feist*. HISP. *Enxundia*. ANGL. *Greassense*, *fatnesse*. } Medicis, cæterisque qui anatomem ex professo tractant, dicitur unctuosum illud quod musculorum extremitatibus membranise accrescit ex frigida portione sanguinis, quæ è venis excidens, ex sanguibus, ideòque frigidis membranarum adhæret, ibidémque non secus atque oleum frigore concrevit. Unde & in corporibus, quibus frigidior est natura, copiosior: in calidioribus paucior gignitur. In ventre inferiore magna in primis eius copia colligitur, quod ea pars membranosa sit, & à fonte caloris longiusculè distita. ¶ Differt itaque adeps ab eo quod Latini pingue, vel pinguedinem, Græci *λιπαρόν* appellant, duplici ratione. Primum situ ipso, quod illud musculorum (ut diximus) extremitatibus, aut membranarum adhæreat: Pingue, teste Plin. *lib. 11. cap. 37.* inter carnem & cutem situm sit. Deinde quod Adeps frigore concrevit, durusque fiat & fragilis: Pingue neque congeletur, neque durum, aut fragile evadat. Rursus à Sevo Adeps distinguitur, ut eodem in loco docet Plinius, quod adeps in iis duntaxat animalibus dicatur, quæ bifida sunt, scilicet digitis, & non cornigera: sebum verò in cornigeris, illique una tantum ex parte dentatis, & talos habentibus. Hæc tamen differentia ne ab ipsis quidem medicis semper observatur. Apud cæteros verò scriptores nullo penè discrimine omnia hæc confunduntur. Adipisque vocabulum latissime sumitur, ut etiam ad sebum & pingue extendatur. Exempla passim occurrunt. ¶ Effertur autem hoc nomen modò masculino, modò fœmininò genere. Plin. *lib. 2. cap. 9.* Massurius palmam dedisse lupino adipi antiquos tradit: ideò novas nuptas illo perungere postes solitas, ne quid mali medicamenti inferretur. Item *lib. 30. capite 3.* Procinus vel prissana, vel alicæ, vel oryxæ cremor dandus est, cum quo recens adipe cocta sit. Sæpius tamen masculinum est. ¶ Adipes in plurali. Ut adipes tenuare. Quint. *lib. 2. cap. 11.* id est, ad maciem redigere, vel potius excrecentem pinguedinem minuere. Plin. *lib. 11. cap. 38.* vocat adipes detrudere. Idem *lib. 8. cap. 36.* Illi sunt adipes medicaminibus apti. Tenuare adipes Declamatorum, Quint. *lib. 1. cap. 11. lib. 2.*

ADĪPĀLE, adiectivum, pro pingui, **σάπης**. Unde Festus Adipaleis cœnas sacerdotum vocat, quæ etiam Adijciales dicuntur. Cicero ad orationem transtulit, *de Orat.* Optimum quoddam & tanquam adipale dictionis gentis: ubi tamen etiam legitur, adipatæ orationis; atque ita Nonius citat.

ADĪPOSUS, Adiposus, **σπαστός**. In sacris litteris etiam pro divite accipitur, & opulento; quemadmodum & Adeps pro divitiis, ut annotavit Hermolus in Plinio.

ADĪPĀTUS, a, um, Adipem admistum habens. { **שַׁמָּן** *schemén*, **σπαστός**. GALL. *Gras*, *rempli de graisse*. ITAL. *Ingrassato*, *unto*. GERM. *Das feist ist*, *das mit feiste gespickt ist*. HISP. *Grassiente*, *lleno de grassa*. ANGL. *Full of greas or fatnesse*. Unde Iuven. Sat. 6. Adipata dixit, pro cibis adipis admistione confectis.

Lividam materno servant adipata veneno.

Cic. in *Oratore*, ad orationem transtulit, Adipatamque orationem dixit, pro pingui. Adscivere (inquit) suis artibus opimum quoddam, & tanquam adipatæ dictionis genus. Alii legunt Adipale.

ADĪPTĪO, Adeptus, Vide *Adipiscor*.

ADĒQUITO, as, { **רַחֵב** *racháb*, **αεσιπρωτός**. GALL. *Chevaucher auprès*. ITAL. *Calvacare dintorno*. GERM. *Sühn reiten* *náben* / *odet nach einem reiten*. HISP. *Calvalgar cerca alguno*. ANGL. *To ryde by, or nie to*. } Equitate, equitatis propius accedere. Liv. 5. *bel. Macedon.* Numidæ adequitare, dein refugere, sed propius saltum paulatim advehi.

ADERCON, **ἀδερκων**. Hispaniæ urbs est Stephano, cuius tēves dicuntur *Adertonæ*, **ἀδερκων**.

ADES, **ἄδης**, à Græcis dicitur inferorum deus, quem Ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab a privativo, & **ιδῆ**, videre: propterea quod in densissimis inferorum tenebris, nocteque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Nam sine aëris lucidi medio (qui apud inferos nullus est) visio fieri non potest. Græci tamen Grammatici dictionis huius principium contra etymi naturam asperò spiritu scribendum præcipiunt.

ADES, siue Hades, **ἄδης**. Molossorum rex, cuius fillam nomine Coram apud Acherontem fluvium conatus est rapere Pirithous. Unde factus est locus fabulæ, Pirithoum ad inferos descendisse, & uxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora, **ἄδης** à Græcis dicitur, rapere voluisse. Vide Cælium Rhodiginum *lib. 7. cap. 1. 5.* & Plutarchum in *Theseo*: qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidonem.

ADĒSDUM, ex Ades, quod imperativum est, & Dum, particula nihil significante? Est enim productio, & adiectio syllabæ: ut, *Ehodum ad me*.

ADĒSPOTUS, **ἀδισπότος**; Nullius dominio subiectus. } GERM. *Maisters los*, ANGL. *Maistelles*: } Unde *ἀδισπότος*, libri vocantur, qui nullum titulo domini nomen profitentur, ut Plutarch. in *vita Ciceronis*, **ἀδισπότος ἐπιτολιό** vocat, in quo scriptoris nomen erat suppressum.

ADĒSPOTA bona, **ἀδισπότα κληματα**, à Budeo vocantur, quæ quum iustum hæredem non inveniunt, ad fiscum devolvuntur. Et rumores **ἀδισπότος**. Cicero, incerti, & sine authore certo.

ADĒSSE, vide *Adsum*.

ADĒSTRATA, militum in beilo utensilia, quæ **αὐτομαχία** aliàs dicta. Leo Imp. **τὴν ἀδίστρατον**, ἢ **ἡγεμονία**.

ADĒSURIO, is, esurio, { **רָבִיב** *rabíb*, **βυλιμία**. GALL. *Avoir grand faim*. ITAL. *Havev gran fame*. GERM. *Großem hunger haben*, *heftig hungeren*. HISP. *Aver gana de comer*. ANGL. *To be hungry*, *to desyro to eat*. } Plaut. Adesurivit magis, & inhiavit actius lupus!

ADĒSUS, vide *Adedo*.

¶ **Adfatoma**, affatus. Cod. ll. ant. ¶

ADĒCTIO, vide *Affectio*.

¶ **Adferial**, quod ad sepulchra fertur. Suppl. ¶

ADĒFMATORES, vide *Affirmo*.

ADĒFORE, **ἀδφόρου**. Vet. Glos. Adfore, vide *Fore*.

¶ **Adfiliatio**, penè naturæ imitatio. Iliid. glos. Adoptio in loco filii. Pap. Adfiliatus, adoptatus. Gell.

ADĒFUES, in agris vicini conflues agros possidentes. Iun. Fest. ¶

Calepinij Pars 1.

ADĒFRESMO, is. Ad aliquid fremo. { **דַּבָּר** *dabár*, **חַמְאָה** *hamáh*, **αεσοφρατῖα**, **ιναφριω**. GALL. *Grongner contre quelqu'un*. ITAL. *Fremere*, *mormorare*. GERM. *Im zorn vber etwas toben oder brumfen*. HISP. *Bramar à otra cosa*. ANGL. *To murmur or grudge at any thing*. } Val. Flac. *Argon. 1.*

Adfremit his, quasi atque caput.

ADĒFRIO. Vide *Affrio*.

ADĒFRINGO, is, frango, confringo, { **שִׁבְיָר** *schibár*, **αεσοφρατῖα**. } Statius *5. Theb.*

— *plenisque adfringere paruos*
Vberibus, ferroque omnes exire per annos.

ADĒGANDESTRIUS, Cætorum princeps. Tacit. *ad fin. lib. 2. Annal.*

ADĒGEMO, is, ui, **ιμαγεω**. Stat. *lib. 1. 1. Thebaid*,
Flent mœsti retro comites, & uterque loquenti
Adgemit.

Ovid. *1. Trist. Eleg. 13.*
Adgemit & nostris ipsa carina malis.

Vide *Aggemo*.

¶ **Adgeniculor** est in genua procumbere ad aliquem, preces, peccatave exponendi ad Sacerdotem ergò. Cerd. ¶

ADĒGRESSURA, a, grassatura. Suet. *D. lib. 10. tit. 2. 1. 4.* Vlpianus: Sed & si quid ex pecuniatu, vel ex sacrilegio quaesitum erit, vel vi, aut latrocinio, aut adgressura, hoc non dividetur.

ADĒGRETUS, a, um, apud Ennium. Adgretus fari, pro eo quod est aggressus. Venit à Græco. Festus. Ubi vide Ios. Scaligerum. Attici τὸ σ, vertere solebant in τ. Laurenbergius.

ADĒHABITO, as, **παρεσθῆ**, iuxta habito, vel iuxta me pono. Plaut. *Cap. Adepol* namque si adhabitas propius, os dentabit tibi.

ADĒHÆC, siue Adhoc, id est præterea, præter iam dicta, **αεσοφρατῖα**, **εὐτα**. Cic. pro *Flacco*, Adhæc præcia infensa dedicavisti.

ADĒHÆREO. Affixus maneo, arctissime insideo, adhærens sto, approximor, infixus sum. { **דַּבַּק** *dabák*, **לַוּיָה** *laváh*, **προσκαταμύου**, **μεσσυμυ**. GALL. *Esire près, ou contre quelque chose, se tenir à elle*. ITAL. *Accostarsi*, *star appogiato*. GERM. *Anhangen*. HISP. *Allogarse*. ANGL. *To cleave to*, *stick fast to*. } Cic. *1. Ver.* Tela in tuis visceribus adhærebunt. Lact. *lib. 5.* Quibus postea eiectis, omnes qui sanati fuerint, adhærent religioni, cuius potentiam senferant. Plaut. *Asin. sc. 3. a. 1.* Usque adhærebatis, de amatoribus. Gell. *cap. 2. lib. 20.* Adhærente iumento.

ADĒHÆREO, idem quod Adhæreo. Cic. *Offic. 1.* Omninoque iustitia, honestatque adhærescet. ¶ Dicitur & adhærescere ad rem aliquam, & in rem aliquam, & in re aliqua. Cicero.

ADĒHÆRSIO, verbale, Copulatio, conjunctio, { **דַּבַּק** *dabák*, **לַוּיָה** *laváh*, **προσκαταμύου**. GALL. *entretochement*. ITAL. *Accostamento*. GERM. *Anhangung*. HISP. *Allegamiento*. ANGL. *sticking or cleaving to*. } Cic. *1. de Fin.* Et copulationes, & adhesiones inter se, &c.

¶ **Adhæsum**, coherens. Non. ¶

ADĒHÆSUM, us, pro eodem. **αεσοφρατῖα**. Lucret. *lib. 3.*
Nam neque pulveris interdum sentimus adhasum. Apud Nonium.

ADĒHÆSÈ, adverbium, **αεσοφρατῖα**. Gellius *lib. 5. cap. 9. de Agle Samio Athleta*. Per omne inde vitæ tempus non turbide, neque adhæsè locutus est. Id est, non ultrà obmutuit. Budeus. Sed planè, & articulatè locutus est. Gell. *ibid. supra.*

ADĒHALO, Afflo, aspiro. { **הַנִּיחַ** *heniäch*, **ιμαγεω**. GALL. *Halener quelque chose*. ITAL. *Aspirare*, *pigliare fiato*. GERM. *Serzu blasen*, *anhuchen*. HISP. *Soplar hazia otra cosa*. ANGL. *To beate upon any thing*. } Plin. *lib. 2. cap. 22.* Nunc quidem, si serpentis caverna iuxta fuerit, si patentes primo adhalaverit.

ADĒHAMO, idem est quod obligo. { **בַּעֲלָה** *becláh*, **בַּעֲבָה** *beclábehá*, **ἀκαρπία**. GALL. *Prendre au file*. ITAL. *Pigliare all'hamo*. GERM. *Ertuschen als mit einem angel*. HISP. *Tomar cò anzuelo*. ANGL. *To cache or tak in anett*. } Cic. *2. Academ.* Qui enim seriùs honores adhamaverunt, vix admittuntur ad eos, nec satis commendati multitudinè possunt esse. Hæc Nonius. De cuius sententia doctissimi viderint: videtur enim Ciceronis locus, honores adhamaverunt, sic potius intelligendus, quasi ad capiendos honores aspirarunt. Deducitur namque aut à nomine Hamus, aut à fictò verbo Hamo, ab hamus, quod catenam, & uncum, quò pisces inescantur, significat.

ADĒHÈO, Appono, admoveo, adjungo, adjicio, confero, altero. Et tam ad res, quam ad personas refertur, habetque penè semper accus. { **הַקְרִיב** *hikrib*, **סוּם** *sum*, **נָתַן** *nathán*, **סָמַח** *samách*, **αεσοφρατῖα**. GALL. *Joindre à une autre, mettre près*. ITAL. *Aggiungere*. GERM. *Suhalten*, *herzhaben*. HISP. *Añadir*. ANGL. *To jeyne, to and put nie, to an other thing*. } Cic. *1. Famil.* Adhibui diligentiam, quotiescunque Senatus fuit, ut adessem. Ter. *Phorm.* Nunquam amittam ego à me, quid mihi testes adhibeam? Cic. *Famil. 5.* Rationes confecta me absente sunt tecum, ad quas ego nihil adhibui, præter lectionem. Idem *Ruso*. Ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem. Et *Famil. 2.* Tecum loquere, te adhibe in consilium. ¶ Adhibere moram, morari, moras trahere ac differre. Pomponius *D. lib. 18. tit. 6. l. 17.* Illud sciendum est, cum moram empròr adhibere cœpit, iam non culpam, sed dolum malum tantum præstandum à venditore. Adhibere curam. Plaut. *Mil. sc. 1. a. 1.* Hue adhibere aures, quæ ego loquar. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Neque quisquam parimoniam adhibet. Idem *Mestel. sc. 3. a. 1.*

ADĒHINNIO, propriè est equorum, quum se mutuo conspicientes, audientes, aut olacientes hinhitum emittunt. { **הַנִּיחַ** *esahál*, **αεσοφρατῖα**. GALL. *Hennir à quelque chose, comme font les chevaux aux iumens*. ITAL. *Annitrire*. GERM. *Anwipelen wie die Xos*. HISP. *Relinchar à otra cosa que relincha*. ANGL. *To nie lik ane horse for any thing*. } Ovid. *1. de Arte.*

Fœmina cornipedi semper adhinnit equo.

Translatè, ad orationem alicuius adhinnit, est orationem voluptatis plenam cum pratu excipere. Cic. in *Pisonem*. Sic ad illius hanc orationem adhinnit, ut non magistrum virtutis, sed authorem libidinis à se illam inventum arbitraretur.

ADĒHÖRESCO, is, horui, horreo, { **סָמַח** *samár*, **ιμαγεω**. GALL. *S'esperon*, *vanter*

vantem grandemant. ITAL. Spaventarsi molto. GERM. Ein gross abscheuen haben. HISP. Espoluzarse con miedo. ANGL. To feare greatlie. Ovid. ad Livium de morte Drusi,

Ipsa pater flavis Tiberinus adhorruit unda : hoc est, valde horruit, vel ad equitum clamorem horruit.

ADHORTOR, aris, idem quod simplex Hortor. { עורר horer, עורר behir. אחריות, אחריות. GALL. Exhorter, admonester. ITAL. Eshorta-re, ammonire. GERM. Vermanen/ermanen. HISP. Induziry atraer conrazones. ANGL. To exhort. } Cic. I. Offic. Ne possit aliquando ad bellum faciendum locus hortari. Idem i. hilip. 4. Sic ego vos ad recuperandam libertatem adhortabor.

ADHORTATIO, verbale, hortatio, incitatio, πωγωνισ. Cic. 2. de Orat. Omiffa nostra adhortatione, ad eorum, quos prapofuimus, sermone, disputationemque veniamus.

Adhortator, verbale, qui exhortatur. Liv. 7. ab Vrbe.

ADHUC, adverbium compositum ex Ad, id est usque, & huc : & significat Etiamnunc, Etiamnum, Hactenus, vel Ad hoc tempus. { טע עד hoth. מן עד עד, יתי, אחרית. GALL. Encor, iusques icy, à present. ITAL. Fin qui. GERM. Bis hernach/ bis yetzund. HISP. Hasta aqui. ANGL. Vnto this present tyme yet. } Usque adhuc actum esse probè. Plaut. Milit. sc. 6. a. 2. Quod celatū est usque adhuc. Idem Aul. sc. 2. a. 1. Optimè usque adhuc conveniunt signa. Idem Men. sc. ult. a. 5. Sed cum adhuc naso odor obsecutus est meo, da vicissim gutturi meo gaudium. Idem Cure. sc. 2. a. 1. Quem multis laboribus quæsi vi usque adhuc. Idem Men. sc. ult. a. 5. Sinceret me usque adhuc in taberna. Idem Pseud. sc. 6. a. 4. Cic. Attic. lib. 7. Unam adhuc à te epistolam acceperam. Et ad Ligari. lib. 6. Ego tamen Cæsari pro te, sicut adhuc feci, supplicabo. Author ad Herenn. lib. 1. Adhuc pro etiam, vel præterea. Quint. initio periodi. Est adhuc alia in respondendo figura. Adhuc quæ dicta sunt, arbitror mihi constare cum cæteris artis scriptoribus. Ovid. 3. Met.

Si quid adhuc audax est, præcipitque petendum est :

id est, præterea. Item, vide adhuc, vide etiam. Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. Adhuc amplius (i. pergis malè loqui.) Idem Amph. sc. 2. a. 4. Quin adhuc aggredimur virum, id est, item semel. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Adhuc locorum eadem figura qua dicimus, Ubique locorum, &c. Idem in Capt. sc. 2. a. 2. Unde adhuc locorum feci, faciam sedulo. Locorum, ornatus tantum gratiâ ponitur.

ADIABATA, populi sunt Æthiopia. Plin. lib. 6. c. 30. Deinde contra Meroën Megabari, quos aliqui Adibatatas nominavere.

ADIABENE, ἀδιάνη, est ultra Armeniam regio, quæ Assyria antè dicebatur, ut placet Plin. lib. 5. cap. 12. Ptolomæus verò, & Strabo Adiabenam Assyriæ portionem faciunt, eamque ad ortum collocant ultra Mesopotamiam. Nomen habet à difficili transitu, ab a privativo, & ἀδιάνη, transeo. Amnium enim, qui eam rigant, multitudo iter reddit impeditum.

ADIACŒO, es, continens sum & affinis, adhæreo. { קרב karab, קרוב samach. אדיאכיו. GALL. Gesir auprès. ITAL. Giacere vicino. GERM. Seyligen/ neben ligen. HISP. Iazer cerca. ANGL. To lie by or nie to. } Liu. 2. ab Vrbe. Tulus ager Romano adjacet. Idem lib. 7. ab Vrbe. fines adjacent Hetruriam. Adiacens insula dicitur quæ est propè ædes, non tamen conjuncta contextu ædificiorum. Ulpian. l. si finita, §. jam quid dicemus, ff. de dam. infect. Item quid dicemus, si insula adiacens domui vitium fecerit.

ADIACENTIA vox est in usu Patrum, qua utitur Flodoard. lib. 2. Hist. Remens. cap. 20.

ADIANOËTA, ἀδιάνη, sunt quæ verbis aperta occultos sensus habent, mystica. Quint. lib. 8. cap. 2. Nam ἀδιάνη intelligere declarat.

ADIANIUM, ἀδιάνη. GALL. Capilli veneris. ITAL. Capel venere. GERM. Mautrauten. HISP. Culantrillo de pozo. ANGL. An herbe called Venus beard. } Herba quæ aliis nominibus Polytrichon, Callitrichon, & Capillus Veneris appellatur. Vide Plin. lib. 22. cap. 2. 1.

ADIATORIX, ἀδιάνη, Meclii cujusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleam Ponticam, coloniam Romanorum eò missam nocte una iussu Antonii iugulasset, paulò post in prælio Actiaco captus, & in triumpho circumductus, unà cum filio jugulatus est. Strabo lib. 12.

ADIAPHORIA, ἀδιὰφορία, quasi indifferentia, qualitas rerum, per quam indifferentes habentur. ||

ADIAPHORON, ἀδιὰφορον, Cic. vertit indifferentes lib. 3. de Fin. Quod enim illi ἀδιὰφορον dicunt, id mihi ita occurrit, ut in differens dicerem.

Unde Adiaiphoria, ἀδιὰφορία, quæ est Contemptus sine differentia vitæ, in victu nullus delectus, indifferentia. Adiaiphoriam censuit Ariston philosophus summum esse bonum. Cic. 4. Academ. Quæst. Aristoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri, quæ Adiaiphoria ab eo dicitur.

ADIAPNEUSTIA, impedita respiratio. L. M. ||

ADICTIO, Adiectivum, Adiectus, vide Adicio.

ADIGO, is, ex Ad & ago, Cogo, vi impello. { עקק takah, קקך dachak. יקק ויקק, יקק פארסר, קקך dachaph, דקק אנא. ביאקק, עיקקיק. GALL. Faire entrer, faire adheurter à quelque chose. ITAL. Confi-tare, far' entrar per forza. GERM. Zutreiben. HISP. Constreñir ò empuxar. ANGL. To constraine, to thrust against any thing. } Plin. lib. 16. cap. 12. In ipsam arborem clavis ferreus adigatur. Cæli. de bell. Civil. 3. Tantum aberat à nostro castello, ut telum tormentum-ve missum adigi non posset. Venus hæc mihi bona dat cum huc hos adigit lucifugas tanquam pecora. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Greges adigero, tanquam ovium. Ibid. sc. 3. a. 1. Adigebantur oves pretii majoris. Gell. cap. 1. lib. 1. 1. Interdum pro Concito, impello. Terent. Adelph. Tu homo adiges me ad insaniam. Interdum pro ago, compello, εικκικκικκ. Idem Eunuch. a. 2. sc. 1. Noctu te adigent horfium insomnia. Idem pro Cogere : ut Adigere in verba, est cogere quem-
piam ut in verba nostra iuret. Sic adigere iurejurando, sive ad ius ju-randum, εικκικκικκ, εικκικκικκ, dicitur, qui conceptis ver-bis, hoc est, arbitrio suo dictatis, alium iurejurando obstringit. Liu. lib. 3. d. 5. Adigere iusjurandum. Adigere arbitrium, vel arbitrium (utrumque enim dicimus in eadem significatione,) vetus locutio

est, pro agere, sive adducere ad arbitrium. Cic. pro Quint. Roscio Quæ cum ita sint, cur non arbitrium pro socio adegeris Quint. Ros-cium, quæro? Idem Offic. 3. Itaque Calphurnius cum demolitus esset, cognovissetque Clodium ædes postea proscripsisse, quàm esset ab auguribus demoliri iussus, arbitrium illum adegit, quicquid sibi dare facere oporteret ex fide bona.

ADACTUS, participium passivum. { אדאקט דאקט. אדאקט, אדאקט. GALL. mis avant, poussé. ITAL. Costretto. GERM. Wit groate hinzu getriben/gezwungen. HISP. Constreñido, ò empuxado. ANGL. Thrustio, constrained. } Vi impulsus. Plin. lib. 16. cap. 40. Et ne sic quidem adactus avelli clavus queat.

ADACTIO, verbale. מדחפהב madcheephah, הכרה hechrah, אדאקט. GALL. Contrainte. ITAL. Costretta. GERM. Zwang oder trang. HISP. Empuxon. ANGL. Compulsion. Liv. 2. bell. Punic. A tribunis ad legiti-mam iurisjurandi adactionem translatum.

ADAXINT, pro adigant. Plaut. in Aulul. sc. 1. a. 1. Utinam me dii adaxint ad suspendium. Ex Nonio & Festo.

ADACTIO, is, ex Ad & jacio, cum cæteris à Iacio compositis, per duplex ii, nisi in poemate, ubi quandoque primam syllabam contingit breviam-ri. Virg. Tityre pascentes à flumine reice capellas. Ibi enim altera i, abjicienda est, ne syllaba longa positione i duplicis consonantis, con-tra rationem metri corripatur. In illo itaque Virgillii, His germana malis oneras, atque objicis hosti, verbum Objicis gemino ii est scri-bendum, alioqui prima produci non posset. In præterito verò per uni-cum i scribenda sunt, ubi a in e mutatur : ut abjeci, adjeci. Significat autem Adjicere propriè, ad aliquid iacere, addere, apponere. { אדאקט אדאקט, אדאקט, אדאקט. GALL. Adjouster. ITAL. Aggiungere. GERM. Herzu werffen. HISP. Añadir à otra cosa. ANGL. To cast, to augment. } Cæli. bell. Gall. 3. Ut neque ex inferiore loco satis commodè tela adjici possent. Colum. lib. 12. cap. 16. In lixivix sexta-rios decem, salis tres cyathos adjiciat. Adjicere autoritatem. Adji-cere animum rei, vel ad rem, est animum appellere, adjungere, applica-re, אדאקט אדאקט, אדאקט, אדאקט. Senec. c. 4. de Conf. ad Polyb. facilius nos dolor illi (mortuo) adjiciet, quàm illum ad nos reducet. Idem Senec. legend. c. 15. de tranquill. Catull. de Com. Beren. Si captam Asiam Ægypti finibus adjiceret.

Adjicere oculos in aliquam rem, אדאקט אדאקט, est cupiditate rei vitæ teneri. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Ad eorum ne quem oculos adji-ciat suos. Adjicere calculum, est approbare : construitur autem vel cum dativo, vel cum accusativo, & præpositione Ad, vel In. Adjicere animum consilio alicui. Liv. lib. 5. d. 4. Adjicere animum ad vocabula rerum. Gell. lib. 11. cap. 16.

ADICIT, pro adjicit. Manil. lib. 4.

adice & civilia bella.

Idem lib. 1.

His adice obliquos, &c.

Mart. lib. 4. epigr.

Nil adicit penso Lachesis, furbrque sororum Explicat.

Sic subicit, pro subjicit. Stat. Achilleidos :

subicit gavisus Vlysses.

Sic Deicit, pro dejicit, apud Asinium Gallum epigr. in Marcellum.

ADJECTIO, verbale. { אדאקט אדאקט, אדאקט, אדאקט. GALL. Adjustement, addition. ITAL. Aggiunta. GERM. Ein zuwurff/ zuthung. HISP. Añadirura. ANGL. Casting ogur pu-tintg, to augmentig. } Vitruu. lib. 9. cap. 9. Sin autem cuneorum ad-jectionibus & dejectionibus correptiones dierum, aut crescentiæ non probabuntur, &c. Adiectio Livio est accessio, lib. 1. Et Romanam rem nuper adjectione populi Romani auctam.

ADJECTIVUM, quasi adjunctivum, quia substantivis adjungitur, אדאקט.

ADJECTIVUS, אדאקט, cui opponitur derogativus. Diomedes Gram. lib. 1. In, enim præpositio, plerunque derogativa, nonnunquam ad-jectiva. Vide Derogativus.

ADJECTUS, huius adiectus, verbale, idem quod adjectio. Vitruu. lib. 9. c. 9. Cuneorum adiectus, aut exemptus in singulis diebus, aut mensibus. Item Seneca.

ADJICILIS cœnæ, Adipalésque, vocantur sacerdotum, ut patet ex Festo, Plinio Seneca, & Macrobio : in his enim multa extra ordinem, iusta-que fercula adjiciebantur. Varro lib. 3. de re rust. Primus Quint. Hor-tensius pavones in Augurali adjicali cœna posuisse dicitur.

ADILISUS, אדיליסוס, mons est Bœotia, de quo Plin. lib. 4. cap. 7.

ADIMANTUS, אדאימאנטוס, nomen viri Atheniensis, fratris Platonis. Laert. lib. 3. Fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui quum Themistocli exilium objiceret : Num putas, respondit Themistocles, exulem quempiam esse, qui ducentas habeat triremes. Ex Suida.

ADIMO, is, Aufero, eripio, subtraho. { לקח lakach, חסר hesir. אדאימא. GALL. Oster. ITAL. Torre, portar via. GERM. Nimweg nemmen. HISP. Quitar de alguna cosa. ANGL. To tak away. } Plaut. Amph. ubi mihi formam adimis. Ibid. Regem mactavi, spolia ademi. Et Cap. sc. 3. a. 2. Nox diem adimat. Ovid. 13. Metam.

Pèrque Deos oro quos hosti nuper ademi.

Terent. in Andr. Hanc, nisi mors, adimet nemo. Inde Ademptus, ablatas, אדאימאנטוס. Ademptus Hector, i. interfectus. Horat. od. 4. lib. 2. De exule. Ovid. El. 1. lib. 1. Trist.

Invenies aliquem qui me suspiret ademptum.

& El. 4. lib. 4.

Pro quo nec lumen ademptum (exuli) nec opes.

& El. ult. lib. 4.

Non aliter flevi, quàm me steturus ademptum Ille fuit.

Ademptæ virilitatis homo, id est, spado, exsectus. Tacitus. Adime-re ius verborum, in comitiis, est ius suffragandi tollere, & tanquam sexagenarios de ponte dejicere. Nam per pontem suffragia fereban-tur. Componitur autem ex Ad & emo, id est, accipio, ut Festus vult.

Ademptus, ademerit. Plaut. ||

ADEMPTIO, verbale, Privatjo, ablatio, { אדאימאנטוס. אדאימאנטוס. GALL.

GALL. *Ostentat, privation.* **ITAL.** *Il levar via.* **GERM.** *Einwegnehmensung/beraubung.* **HISP.** *Quitamiento.* **ANGL.** *Arwaying.* Cic. pro domo sua. Id autem ut esset faciendum, non ademptione civitatis, sed tecti, & aquæ, & ignis interdictione faciebant.

Adimpleo, idem quod impleo. **מלם malé.** **ממלאהו, ממלאהו,** **GALL.** *Emplir.* **ITAL.** *Adempire.* **GERM.** *Zufüllen.* **HISP.** *Henchir de algo.* **ANGL.** *To fill.* Plin. lib. 11. cap. 37. Cochleis oculorum vocem cornicula bina prætentatu adimplent. Verbum rarissimum.

Adincreſco, nimis crescere, multum augeri. **Cerd.** ||

Adindo, is, ere, verbum antiquum, compositum ex Indo, quod & ipsum ex Do est compositum. Imponere, Immittere, **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach,** **GALL.** *Faire entrer, appliquer.* **ITAL.** *Imporre, aggiungere.* **GERM.** *Hinein thun/ hinein setzen.* **HISP.** *Meter à dentro.* **ANGL.** *To cause, to entre, to put in, to apply, to any thing.* Cato de re rust. cap. 18. Orbem olearium latum pedibus quatuor præcaneis coagmentis facito crassum digitos sex, subscudes lignæ adindito.

Adinco, is, iui, itum, id est, in aliquid, vel juxta mitto, **מפס saphach.** **Colum. lib. 5.** Quum ferula fuerit enata, eam findito, & in medullam eius nucem Græcam, vel avellanam abscondito: & ita adinito. Hæc Calpurnius, corruptis exemplaribus, ut plerisque aliis in locis, deceptus. Nam in citato Columellæ loco emendatioribus codicibus *Adobruis* habent, non *adinito*.

Adinos, Ianuarius apud Mæced. **Pap.** ||

Adinstar, idem quod instar. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *À la comparaison, & l'equipolent.* **ITAL.** *In guisa.* **GERM.** *Zugleich/ eben wie.* **HISP.** *A semejança.* **ANGL.** *Lykeas.* Ad, enim (ut Valla scribit) redundat. Primus autem Serenus Lyricus hanc dictionem usurpassè redurdat. Utitur ea Politianus in *Miscel.*

Adinvento, is, ire, id est, quod invenio, aut comminiscor. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Trouver.* **ITAL.** *Trouvare.* **GERM.** *Erfinden/ erdenken.* **HISP.** *Hallar.* **ANGL.** *To finde, or invent.* Plaut. *Cure.* Iam huic voluptati hoc adinventum odium est. Cic. 2. de nat. Leor. Ex quo intelligitur, adinventum animo, percepta sensibus, adhibitis opificum manibus omnia nos consecutos.

Adinventio, onis, Excogitatio cum scientia, & studio peculiari, novusque rei modus inventus. Adinventiones dicuntur etiam consilia, vel studia, vel opera. **Cerd.**

Adinvicem, unicum, vel duplicem putà dictionem, reciprocam denotat adinvicem. Inter se unus alium. **Cerd.** ||

Adipale, Adipatum, vide *Adeps.*

Adipiscor, sceris, ex Ad & piscor, quod non est in usu, à quo Aplus participium videtur fuisse. Unde adeptus, Festus. Aplus, cum propria significatione intelligitur: poni tamen solet pro Adepto: sicut Apiscit, pro adipisci. **Nomius de prisca dictionibus, Lucil. lib. 26.** Ut ego effugiam, quod ego te in primis cupere apisci intelligo. Dicitur etiam Apiscor, scaris. **Lucil. Magnam inde apiscatus infamiam.** Inde etiam Indipiscor, quod significat assequor. **Plaut. tamen in Aulularia, Indipiscès,** in activa voce dicit. Adipiscor igitur, quoniam plenius sonat quam Apiscor, in usum venit, & significat quandoque consequor, sive obtineo. **Et lib. 4. ad Heren.** Hæc omnia adipiscemur, si rationes præceptionis diligentia consequemur & exercitatione. **Plaut. in Trin. passivè dicit, Non ætate, verum ingenio adipiscitur sapientia.** **Catul. de com. Beren.**

Anne bonum oblita es facinus, quo regium adeptus es Coniugium. **Plaut. Cap. se. 1. a. 3.** Solebam iis dictis menstruales epulas adipisci. **Ibid. se. 1. a. 4.** Spero me adepturum cibum. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Acquerir, obtenir, atteindre.* **ITAL.** *Asseguire, acquistare.* **GERM.** *Obertommen/ erlangen.* **HISP.** *Alcançar/ lo desseado.* **ANGL.** *To get, or obtene.* Aliquando Conventio, pervenio, quando scilicet cum persona jungitur. Idem in *Epid.* Nam ut ad portum te conspexi, curriculo ocepit sequi, vix adipiscendi potestas modò fuit. **Cic. Nam medio itinere cum adeptus sum, hoc est, cum medio itinere ad eum pervenissem.**

Adipiscor, in passivo significato, vide in dictione proxime præcedenti, ex *Plauto.*

Addeptus, aam, Assecutus, consequutus. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Acquis, trouver.* **ITAL.** *Acquistato.* **GERM.** *Obertommen/ erlangen.* **HISP.** *Alcançar/ lo desseado.* **ANGL.** *Gottin.* Plin. lib. 7. cap. 24. Tam multis gloriam eis adeptis. **Cic. de Senect. passivè protulit, Senectutem ut adipiscantur, omnes optant, eandem accusant adeptam.** **Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.**

Ne palmas inhonestet adeptas.

Adèptio, & passivè sumitur.

Adèptio, verbale, idem quod consecutio, **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **Cic. 2. de Finib.** Nos beatam vitam non depulsionem mali, sed adeptioem boni iudicemus.

Adiposus, vide *Adeps.*

Adiplathèon, **αδιδυθών, ή αδιδυθών.** Frutex est surculosus, multis spinis horrens, qui ad Istrum, & in Nisyro, Syria, & Rhodo nascitur, quodque utrens, quoniam Ispirationem olim utebatur. Aliis nominibus Aspalathus, Erysipteron, Diplacon, Diaxyion nominatur. **Ruellius** putat idem esse, quod hodie in officinis Lignum Rhodium appellatur: **De hoc Plin. lib. 24. cap. 13. Diosc. lib. 1. cap. 19.**

Adipsa, **αδιδυθών.** Dicuntur quæque medicamenta sitim aut extinguentia, aut obrepere prohibentia: quemadmodum Alima, **αλίμα,** quæ fami obstituit. Utrorumque meminit **Plutarch. in convivio septem Sapient.**

Adiplos, **αδιδυθών,** species est palmæ viridis, odore mali coronæ, nullo intus osse. Nascitur in Ægypto, simillimum myrobalano, in unguentis usum habens. Dicitur & Phœnicobalanus, ubi maturerit, teste **Plin. lib. 12. cap. 22.** Est præterea Adiplos radix olim in Scythia, hodie etiam in agro Franconienti nascens, quam à dulcedine Glycyrriziam appellant. **Valerius** corruptò vocabulo *Liquiritiari* vocat. **Vide eundem lib. 22. cap. 9.**

Adiriæ, cœnæ ab apu dictæ ad sepulcra, ubi illæ cœnæ celebrantur, ad quas aditus non omnibus patebat. **Salmaf. ||**

Adjudico, as, per sententiam & iudicium aliquid alicui attribuo. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Adjuger.* **ITAL.** *Attribuire, assegnare per sentenza.* **GERM.** *Zuathennen/ mitt urtheil zusprechen.* **HISP.** *Attribuiry dar algo por sententia.* **ANGL.** *To assigne.* Cic. ad *Attic. lib. 4.* Nemo enim dubitat, quin domus nobis esset adjudicata. Refertur tamen & ad aliorum, quam iudicium, sententiam & iudicium. **Plaut. in Men. Adjudicatio**, cum utro hanc noctem fiet. **Cic. ad Attic. 1.** Salutem mihi Imperio atque orbis terrarum salutem attulisse. Eius contrarium est **Abjudico**, **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.**

Adjugo, as, id est, conjugo, ad aliquid iungo, quasi ad iugum annecto. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Accoupler, attacher.* **ITAL.** *Accoppiare, attaccare.* **GERM.** *Aniochen/ aneinander tupplen.* **HISP.** *Ayuntar una cosa à otra.* **ANGL.** *To tie, or couple to.* **Pacuvius** per translationem posuit, pro addo, vel adjungo. Mater est terra, ea parit corpus, anima mater adjugat voluntatem. Adjugare vitem, est vitem in iugum disponere, quod & iugare dicitur. Iugum autem hoc loco sumitur pro palis quibusdam velut in iugum allurgentibus, ad quos vites certo ordine componuntur. **Colum. lib. 4. cap. 17.** Nihil enim refert iugum in stellam decussari atque diduci, nisi & palmites adjugentur.

Adjumento, Vide *Adjuvo.*

Adiungo, is, alligo, annecto, addo, conjungo, apto, accommodo. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Adjouter, adjoindre.* **ITAL.** *Aggiungere, accoppiare.* **GERM.** *Hinzufügen.* **HISP.** *Añadir, ayuntar.* **HISP.** *To ioyne to, or applie.* Cic. *1. de Orat.* Iuris scientiam eloquentiæ tanquam ancillulam adjunxit. **Terent. in Andr.** Ut animum ad aliquod studium adjungant. Adjungere aliquem alteri, est amicum facere. **Cic. Attic. 1. 9.** Hic dies me valde Crasso adjunxit. Adjungere se ad aliquem, est cum eo familiaritatem inire. **Cic. in Philipp. Cæf. lib. 1. de bell. ein.** Adjungere in amicitia. Et similiter de inimicitia. **Plaut. Afn. se. 2. a. 5.** Socium ad rem malam quærit, quem adjungit sibi. Ad probos propinquitatem se adjungere. **Idem Aul. se. 4. a. 1.**

Adjunctio, verbale, **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Adjousterment.* **ITAL.** *Aggiunta.* **GERM.** *Ein zufügung/ ein zuthuung.* **HISP.** *Añadidura.* **ANGL.** *Ioyning to.* Cic. *de Fin.* In quibus nulla est virtutis adjunctio. Interdum significat propensionem. Idem *de petit. conf.* Tribus rebus maxime omnnes ducuntur ad benevolentiam, beneficio, spe, adjunctioe animi, vel voluntate. Interdum ponitur pro exceptione. Idem *de Inu.* Sunt quedam cum adjunctioe necessitudines, quedam simplices. Adjunctio item exornatio quedam verborum est, apud auctorem *ad Herennium.*

Adjunctus, **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Adjointeur, celui qui adjoint.* **ITAL.** *Colui che aggiunge, è unisce.* **GERM.** *Ein zusammen fügen.* **HISP.** *Ayuntador.* **ANGL.** *A joyner, that yneth to.* Cic. *Attic. lib. 8.* Ille Galliae ulterioris adjunctus.

Adjunctum, verbum Dialecticorum est. **Gell. cap. 7. lib. 16.**

Adjunctus, nomen ex participio, annexus, additus, conjunctus. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Adjoint, adjouste.* **ITAL.** *Aggiunto/ aggiunto.* **GERM.** *Hertz gesüget/ herzu gethon.* **HISP.** *Añadido/ ayuntado.* **ANGL.** *Ioyned to.* Plaut. *Cure. se. 3. a. 1.* Huic voluptati adjunctum est odium. **Cic. pro Cluent.** Acervatim iam reliqua Iudices dicam, ut ad ea quæ propiora huius causæ & adjunctiora sunt, perveniam.

Adjurgium, idem quod inrgium, vel objurgatio. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Noise, question.* **ITAL.** *Contentione, questione.* **GERM.** *Sanc/ hader.* **HISP.** *Renzilla.* **ANGL.** *Brauling in words.* Plaut. *in Men.* Nec pol filia unquam accersit patrem ad se, nisi quid commissi adjurgii est causa.

Adjurgo, as, are, objurgo. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Tanser & reprendre.* **ITAL.** *Fortemente reprendre.* **GERM.** *Häufig beschelten/ vbel beschelten.* **HISP.** *Ronir.* **ANGL.** *To reproche.* Plaut. At pol quin certa res est adjurgare hanc, &c. Tu locū consules.

Adjurare, diem ad iudicem statueret. **Cod. 11. antiq. ||**

Adiuro, as, iuro. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Iurer fort & ferme.* **ITAL.** *Giurare con efficacia.* **GERM.** *Häufig schwoeren.* **HISP.** *Iurar a prostradamento.* **ANGL.** *To swear with à great othe.* **Terent. in Hecyr.** Sanctè adjurat, non posse apud vos Pamphilo se absente perdurare. Adjurare est incantationibus demones abicere, **Isocr. 2. ar. Lactant. lib. 4.** Quanto terròri sit demonibus hoc signum, sciet qui viderit, quatenus adjurari per **CHRISTVM** de corporibus quæ oblederint, fugiant. **Plaut. Most. se. 3. a. 1.** Ita me tu ames, ita te tuus amet, scelestas, quem adjurasti. Idem *Amph.* Satisfaciat mihi, atque adjuret insuper, &c. Item pro Iuro: Adjuro per Iovem & Deos. **Idem Men. se. 2. a. 4.** Bis Iovem adjuro patrem, me herum non esse. **Ibid. se. 7. a. 5.** Idem *ibid.* digna ferat si quis inaniter adjuravit. ||

Invita, o Regina tuo de vertice cessi
Invita, adjuro teque tuumque caput.

Catull. de com. Beren. Livius Adjurare, pro ad iusjurandum addere.

Adjuramentum, id est, iusjurandum, adjuratio religiosa aliquid rei, vel nominis divini importans, quo animus religiosus præcipue cogitur ad aliquid exequendum. **Cerd.**

Adjuratio, conjuratio, exorcismus, obsecratio, deprecatio cum minis. Est itaque *Adinratio* proprie iusjurandum aliquid divinum importans, quod urgeat aliquem, ut imperata faciat, &c. Divini numinis interposita religione, qua fidem suam constringit quis. **Cerd. ||**

Adjuvo, as, Opem fero, sublevo, suffragor. **מפס saphach, מפס saphach, מפס saphach.** **GALL.** *Aider, secourir.* **ITAL.** *Ajutare, giovare, dare ajuto.* **GERM.** *Helfe sen.* **HISP.** *Ayudar.* **ANGL.** *To help.* **Ter. in Phor.** Qui me dudum, ut dixi, adjuverit comiter. Tu quoque cuius adjuvas infamiam, **Plaut. Amph. 1.** Auges, & aliquid addis. **Et Capt. se. 1. a. 2.** In te mala animo si bono utare adjuvat, i. prodest. Efficax id si Dii adjuvant. **Ibid. se. 4. a. 3.** Qui moheret, quasi adjuvat. **Idem Cure. se. 3. a. 2.** Dii te omnes adjuvant. **Idem Capt. se. 1. a. 1.** Dii me omnes adjuvant, augent;

augent, amant. Idem Men. sc. 5. a. 3. Adjutum auxilio Dii me volunt. Idem Pseud. sc. 3. a. 3. Adjuro, pro adjuro, combinatione facta. Ennius lib. 9. annal.

O Tite, si quid ego adjuro, curamve levasso.

Adjutor, nomen verbale, Auxiliator, administer, socius. { תרץ hezer. βονδός. GALL. Celuy qui aide. ITAL. Chi porge aiuto. GERM. Helfter. HISP. Ayudador. ANGL. A Helper. } Cic. de Amic. Adjutor his contra patriam inventus est nemo. Donatus existimat Adjutorem de re bona dici, impulsorem de mala. Unde illud Terentii in Adelpb. Postremo hodie in psalteria ista emunda adjutor fuit. Ironicus dictum idem annotavit: Te mihi adjutorem Dii genuerunt. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Tunc es adjutor amanti filio. Idem Asin. sc. 1. a. 1.

Adiutrix, icis: Minerva quae semper adiutrix meorum consiliorum exististi. Cic. pro Dom.

Adiutorium, dicitur officium illud, quod ab adiutore praestatur. { תרץ hezer. βονδός. GALL. Aide, secours. ITAL. Ajuto. GERM. Hülf. HISP. Ayuda. ANGL. Help. } Asinius Pollio apud Sueton. de clar. Or. In eam adiutorium ei fecit maximè quidam. Valerius Maximus, Adjutorio deorum immortalium. § Adjutoria senectutis, pro adiumentis & praesidia, Varro in principio de re rustica. Cibus adiutorium corporis, nec tamen pars. Senec. ep. 89. Utetur adiutoriis à natura datis. Egerè adiutorio regentis manum. Fab. Adjutoria senectutis. Cic. de acon.

Adiumentum, auxilium βονδός. Cic. 1. Offic. Sed iis qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum. Adiumento esse alicui. Idem.

ADIVTO, as, Frequentativum ab Adiuvo, quod etiam pro primitivo accipitur, βονδός, ut in v. Enn. apud Cic. de Senect.

O Tite, si quid ego adiuto, curamve levasso.

Alii legunt, Adiuvo, ut supra.

Adiuta mihi, vetustè dictum, pro adiuva me. Pacuvius in Chryf. ex Donato. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Istocine modo me adiutas? Gell. cap. 22. lib. 15.

Adiutor, aris, deponens, administro, vetustè dictum pro adiuvere. Pacuvius, Dulo teste, illum quæro, qui adjutatur. Obsecro me adiutamini. Non. cap. 7.

Adlecti dicebantur propter inopiam ex equestri ordine in senatorium adsumti. § Hinc Adlectio. Festus.

Adlecti Dii, antiquis Romanis erant Saturnus, Iupiter, Mars, cui adduntur Bellona, Victoria, Nemesis, Apollo, Venus (quam comitantur Cupido, Adonis, Charites) Mercurius, Diana, Ianus, Tellus, Iuno, Minerva, Liber pater, Neptunus, Vulcanus, Genius (cui coniunguntur Penates & Lares) Ceres, Vesta, Pluto, sive Orcus, cui sociæ Parca, & Furia. Sunt qui horum classi Fortunam addunt.

|| Adlicula, vestis genus. Isid. gl. ||

Adliminā fervus, vide Limen.

Adlino, vide Allino.

Adliquidum, vide Liquidus.

|| Adlivescit, livere incipit, lividum fit. Fest. ||

Adlocutio, consolatio, παραμύθιον, παραίφασις. Catullus ad Cornificium. Quid solatus es adlocutione.

|| Adloncinatio, continuatio. Suppl. ||

Adlubescō, vide Allubescō.

|| Adluvis, locis cenosis. Isid. gl. ||

Admallare, est ante iudicem venire litigandi causa. Marcull. lib. 1. formul. cap. 21. Inde Mallus, videlicet ubi maiores causæ à comitibus & senioribus terminari solita. Veteres formulæ: In illo mallo publico. Lex Salica: Volumus itaque ut domus à comite in locum, ubi mallum tenere debet, constituatur. Inde Mallenses dicuntur in iudicium vocati, pro negotiis prosequendis ac disceptandis.

Admandō, mando, cominendo, committo. { פקדן pal'ádab. ἐπιτάττω, παρατίτω. GALL. Donner charge. ITAL. Commettere ad alcuno. GERM. Befehlen/ einem etwas zuverwalten geben. HISP. Encomendar. ANGL. To command, to charge. } Plautus in Pæn. Revertor rursus denuo Carthaginem, si quid admandare vultis, aut curarier: argentum mihi qui dederit, nugæ egerit.

Admanum, Vide manus.

Admatūrārē, accelerare. Cæsar lib. 7. Atque horum discessu admatūrari defectionem civitas existimabat.

Admetior, iris, idem quod simplex metiri. { מדה madhádab. ἐμετρέω. GALL. Mesurer. ITAL. Misurare. GERM. Mässen/ mässen. HISP. Medir. ANGL. To measure. } ut, Admetiri militibus frumentum. Cic. 5. Ver. Quod Græci dicunt μετρήσειν. Livius 5. bell. Maced. Frumentum ab Ætolis, quod militi admetiatur. Et Sueton. in Aug. cap. 41.

Admētē, huius Admetes, ἀδμήτη, Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Admētus, ἀδμήτης Suidæ, Thessalorum rex fuit, cuius armenta novem annos Apollinem pavisse ferunt, quum ob interfectos Cyclopas, qui fulmina fecerant, quibus Æsculapius filius ejus erat necatus, Olympo depulsus, humana specie apud mortales exularet, à quo quum perhumaniter tractaretur, ad referendum patrono beneficium, à Parcis impetravit, ut quum fatalis eius dies adesset, hac lege mortem effugeret, si quis reperiretur qui illius vice mortem oppetere vellet: Quod amici cum omnes recusarent, una Alcestis uxor vitæ suæ dispendio mariti vitam redemit. (Legend. Senec. cap. 17. de Consol. ad Helu. Idem Plutarch. in Num. scribit, Admetum ab Appolline amatum fuisse.) Qua defuncta stridulæ quædam & lugubres nœniæ decantabantur assidue apud Admetum tanti beneficii memorem, donec mota Proserpina remisit Alcestidem: aut, quidam dicunt, donec Hercules expugnato Orco hanc ad superos reduxit. Hinc locus factus proverbio, Admeti nœnia: ἀδμήτη πέλας, quod accommodari poterit ad orationem querulam ac miserabilem, aut ad cantiones faciles & illaboratas, nimirum quales oportet esse, quæ inter pocula cauntur, & extempore. Callimachus tamen contra receptum Poëtarum consensum ita scribit in Hymno Apollinis.

Φοῖβος, καὶ Νέμιον κικλήσκουσι ἰξίην νῆνιν

Εὐδὸς ἰσὺ Ἀμφύροσσι Ζαγυλίδας ἕρεφιν ἰππῶν
Ἡδὴν ἰσὺ ἰππῶν κικλήσκουσι, ἀδμήτοις Hoc est:

Phœbum & Nomium vocamus, ex quo sub Amphrysis iugales pascebat equos, adolescentis Admeti amore accensus.

ADMİNICVLO, aris, fulcio, adiuvo. Propriè est, adminicula, hoc est pedamenta falciendarum vitium, aut tenellarum arbuscularum causa erigo. { מטר tamách, מטר samách, מטר sabádab. וסנהלזו. GALL. Appuyer, estayer, soutenir, ayder. ITAL. Sostentare, aiutare. GERM. Unterstützen/ behülftich sein. HISP. Sostener, o ayudar. ANGL. To prop, to set a prop, to anything, to help. } passivè: Gell. c. ult. lib. 2. Adminiculi id potest versibus Homeri, id est adiuvari, probari: & Adminiculatus, pro Adiutus. Gell. cap. 2. lib. 4. Cic. 6. de Finibus. Quæ sit scientia atque ars agricolarum, quæ circumcidat, amputet, adminiculetur. § Per translationem etiam accipitur pro adiuvo, βορσία. Pro quo etiam legitur, Adminiculo, voce activa. Cato de liberorum educatione. Quoad potui, adminiculavi tuam voluntatem in scribendo. Apud Nonium Colum. de arborib. Vitam adminiculato, arborique jungito.

Adminiculátor, is, tertiæ declinationis, συβουλήτης, adiutor. Gell. lib. 7. cap. 3. de Tirone: Eoque incunte ætate liberaliter instituto, adminiculatore, & quasi administratore in studiis litterarum, Cicero usus est.

Adminiculátus, nomen ex participatio. Gell. lib. 10. cap. 11. Sed ejus generis, seminisque sunt, ex quo faciliè adolefcent, aut ingenia hominum vegetiora, aut memoria adminiculatio, aut oratio solertior. Varro apud Prisc. lib. 8. Tribunitio auxilio adminiculati.

Adminiculum, propriè idem est quod pedamentum, hoc est, palus sustinendis vitibus tenellisve arboribus accommodatus. { מטר mistádab, מטר, מטר. געגז. GALL. Appuy, soutienement. ITAL. Sostegno. GERM. Ein hülf/ auffenthalt/ unterstützung. HISP. sostenimiento. ANGL. A post or prop, to susteine any thing. } Cic. de Senect. Adminiculorum ordines, capitum conjugatio, & religatio, & propagatio vitium. Adminiculis iuncti. Senec. cap. 16. de consol. ad Helu. Subducto altero adminiculo (Drufo) titubabat Augustus. Idem cap. 4. de Consolatione ad Marc. § Translatè pro auxilio ponitur, οθονα. Cic. 3. Officior. Hanc igitur partem explebimus nullius adminiculis; sed, ut dicitur, Marte nostro. Plaut. Most. sc. 2. a. 4. Ad legionem cum itant, adminiculum eis dabunt cognatum aliquem.

Administēr, qui ministrat, aut iuvat in aliquo, vel etiam alicui opem præbet. { משרת mescharéth. ועגים. GALL. Ministre, serviteur. ITAL. Ministro. GERM. Ein diener/ verwalter. HISP. Servidor. ANGL. He that ministrereth, à se ruand. } Cic. 3. de Legib. Iovique opt. max. se consiliarium atque administrum datum. Idem pro Quintio, Administri & satellites Sext. Nævii.

ADMİN STRO, as, arc, procuro, guberno, gero, oboeo. { מנה naháh, מנה פקדן pakádab. διοικω. GALL. Administrer, avoir maniement. ITAL. Governare, procurare. GERM. Verwalten/ versorgen. HISP. Administrar y servir à otro. ANGL. To rule, to govern. } Cic. 1. Officior. Sine severitate administrari civitas non potest. Idem 1. de nat. Deor. Deorum mente ac ratione mundum administrari, ac regi. Cæ. bell. Gal. lib. 7. Reliqua quæ ad oppugnationem oppidi pertinebant, administrare instituit. Administrare vindemias, aut sementem, pro facere Varro de re rustica. Administrare bellum. Cæ. lib. 1. de bell. civil.

Administṛatōr, verbale, qui rem aliquam administrat & gubernat. { מנה נרה nobéh, מנהיג manhig. διοικω. GALL. Celuy qui a le maniement de quelque chose. ITAL. Ministro che habia alcun maneggio. GERM. Ein diener so etwas verwaltet. HISP. El que mini, ra y sirve à otro. ANGL. A governor that ruleth any thing. } Cic. 1. de Orat. Qui quum esset constitutus administrator belli gerendi.

Administṛatiō, Curatio, procuratio, gubernatio. { פקדה pekuddáh. διοικω. GALL. Administration, maniement. ITAL. Caricco, maneggio. GERM. Verwaltung. HISP. Obra de servir à otro. ANGL. Administration, governing. } Cic. ad Lentul. In senatoriis, & in omni actione atque administratione Reipublicæ floruisse. Cæ. lib. 1. de bell. cin. Administrationes portus impedire.

Administṛatiūs, a, um, adiectivum, παραλυσός. Quint. lib. 2. cap. 18. Si tamen una ex tribus artibus habenda sit, quia maximus eius usus actu continetur, atque est in eo frequentissima, dicatur activa, vel administrativa.

|| Administratorius, a, um, qui aliquid gubernat, regit, aut ministerium gerit. Cerd. ||

ADMIROR, aris, idem quod miro, aut valdè miro. { תמה tamáh. תמוגזו. GALL. Admirer, s'esmerveiller. ITAL. Maravigliarsi. GERM. verwundern/ sich heftig wundern. HISP. Maravillarse de alguna cosa. ANGL. To mervell greatlie. } Cic. ad Atticum lib. 6. Admiratus sum brevitem epistolæ tuæ. Ovid. 13. Met. Nève in me stolidæ convitia fundere lingua Admiremur eum.

§ Interdum ponitur pro venerari, suscipere, quod & Græci θαυμάζω dicunt. Cic. 4. Academ. Diodoro quid faciam Stoico, quem à puero audivi, qui mecum vivit tot annos, qui habitat apud me, quem & admiror & diligo.

Admirāndus, Admiratione dignus. { נפלה niphál, פליה pali. תמוגזו. GALL. Digne d'admiration. ITAL. Degno de ammirazione. GERM. Der zu verwundern ist. HISP. Degno de admiracion. ANGL. worthie of admiratio, mervellous. Virg. lib. 4. Georg. Admiranda tibi levium spectacula rerum.

Admirātōr. { ממה toméah. תמוגזו. GALL. Admirateur. ITAL. Chi si maraviglia. GERM. Der sich verwundert. HISP. El que se maravilla. ANGL. He that mervelleth at any thing. } Quint. lib. 1. cap. 5. Admirator nimius antiquitatis.

Admiratio, תמוגזו timmáhon, פליה pelé. תמוגזו, תמוגזו. GALL. Merveille, esbassement. ITAL. Maraviglia, stupore. GERM. Ein verwunderung. HISP. Maravilla. ANGL. Mervelling. } Cic. 4. de Finib. Quid autem habent admirationis, quum propè accesseris? § Admirationem movere, In admirationem traducere, Admiratione affici. Gell. cap. 1. lib. 3. Magna laus non abest ab admiratione. Admiratio

miratio autem non parit verba, sed silentium.

Admirabilis, is, habens admirationem. { מִדְּבָרִים *palé*, מִדְּבָרִים *pelé*. *ἄμυρος*. GALL. Admirable, merveilleux. ITAL. Maraviglioso, stupendo. GERM. Wunderbar. HISP. Maravilloso. ANGL. merveilleous wonderfull. } Cic. lib. 3. de Finibus. Verum admirabilis compositio disciplinae, incredibilisque rerum traxit ordo.

Admirabilitas, denominativum ab Admirabilis, Admiratio. { תִּמְחָה *timáhon*, מִדְּבָרִים *pelé*. *ἄμυρος*. Cic. de Natur. Deor. lib. 2. Vides quanta sit admirabilitas caelestium rerum. Idem in Offic. Hæc animi dignitas admirabilitatem magnam facit.

Admirabiliter, adverbium. { מִדְּבָרִים *pelaim*. *ἄμυρος*. GALL. Merveilleusement. ITAL. Maravigliosamente. GERM. Wunderbarlich. HISP. Maravillosamente. ANGL. Mervellously. } Cic. 4. Tuscul. Nimis admirabiliter, nimisque magnificè dicere videntur.

Admiscere, es, ui, admistum, sive admixtum: est, rem aliquam cum alia misceo. { מִדְּבָרִים *balál*, מִדְּבָרִים *másach*. *ἄμυρος*. GALL. Mester ensemble. ITAL. Meschiare una cosa con l'altra. GERM. Vermischen/ vndereinander mischen. HISP. Mezclar uno con otro. ANGL. to mingle, or mixte with an other thing. } Col. lib. 12. cap. 13. Cic. 2. Tuscul. Veruntamen versus ab his admisceri orationi. Terent. in Heaut. Ita isthæc tua misceto, ne me admisceas.

Admistio, verbale, concretio, { מִדְּבָרִים *mezégh*, מִדְּבָרִים *mésech*. *μῆξ*. GALL. Meslange. ITAL. Mistura. GERM. Ein Vermischung. HISP. Mescladura. ANGL. An mingling or mixture of things together. Cic. de Senect. Animus omni admistione corporis liberatus.

Admistus, a, um, auctus. Cic. de Senect. Animus nihil habet in se admistum dispar sui atque dissimile.

Admittō, is, Approbo, recipio, intromitto. { מִדְּבָרִים *hebi*, מִדְּבָרִים *kibbél*, מִדְּבָרִים *hodáh*. *ἄμυρος*. GALL. Donner entrée, recevoir, accepter. ITAL. Ricevere, introdurre, accettare. GERM. Zulassen/ zugeben. HISP. Recebir para sí. ANGL. To approve, to let in, to receive. } Suet. in Aug. cap. 66. Admittere amicitias, & Admittere auribus consilium. Liv. lib. 3. d. 4. Admittere quid in animum. Idem lib. 7. ab Urbe. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Neque quencquam alium præter me admittat ad se virum. Iuven. Sat. 6.

Iam fas est, admitte viros, admittat adulter.

Cic. 3. Phil. Salutate veniebant, admistus est famam. Martial. lib. 4. An e foras statem dubitas admittere famam?

¶ Interdum pro facere, committente, fieri & pati, inquit Donat. Plaut. Amph. Quæ neque sunt facta, neque ego in me admistum arguit. Et Aul. sc. 6. a. 4. Qui homo culpam admistit in se. Suet. in Tib. cap. 37. admittere eadem: Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Quid tandem admisti in te, ut non audeam loqui? ut, Admittere scelus, Admittere fraudem. Cic. pro Rab. Rabitius fraudem capitalem admistit. ¶ Admittere equum, id est, habenas laxare, & ad cursum incitare. Unde equus admistus, dicitur equus celer & ad cursum incitatus. Ovid. de Ponto: Non nocet admistis subdere calcas equo: pro quo imperiti supposuerunt, Amisso. Idem 4. Fast.

— admistis precipitavit equos.

Idem El. 5. lib. 5. Trist.

Adferat admistis Lucifer albus equo.

Cæf. bel. Gal. 1. Confidius, equo admistis ad eum accurrit. Liv. bel. Pun. Signum equitibus datum est, ut in hostem admittent equos. ¶ Admittere interdum est verbum augurum. Livius, Et dictatore Arcem Romanam respectante, ut ab auguribus simul aves admistissent, &c. Et eodem sensu, Addicere aves, dixit idem Liv. lib. 1. d. 1. Aves simul atque iterum non addixerunt. Et lib. 9. Vbi aves non admistissent. Et ibid. Cum omnium facellorum exaugurationes admittent, aves in termini sano non addixere. Plaut. Asin. a. 2. sc. 1. Inauguratum est, quovis admittunt aves, id est, portendunt, sicut & locis modo citatis.

¶ Admittere, interdum significat matrem cum femina conjungere. Columell. lib. 7. c. 2. Patruus meus arietes feros mercatus, quosdam in agros transtulit, & mansuetos tectis ovibus admistit. ¶ Admittere, pro recipere ad accusandum, aut testificandum, aut iudicandum. Cic. Plin. iunior lib. 6. epist. ad Corn. Tacit. Placuit egredi in littus, & e proximo aspicerere equid iam mare admistueret, quo ad fluctus vastum & adversum permanebat. Admitteret, id est, suaderet, an fluctus posuisset. Catanus Admittere venustè ad insitionem transtulit. Plin. lib. 7. cap. 18. Neque enim animal tantum insitionem ad coitum aviditas, sed multo major est terræ, ac factorum omnium libido: quia temperativè uti, plurimum interest conceptus. Peculiare utique in insitis, cum sit mutua cupiditas utrinque coeundi. Qui ver probant, ab æquinoctio statim admittunt, prædicantes gemina parturire. Admittunt, inquit, id est, surculum trunco adiungunt: quod est, arbores inserunt.

Admissarius equus, qui ob sobolem procreandam ad equam admittitur. { ἀδμισσαριος *admissarios*. GALL. Estallon. ITAL. Stallone. GERM. Ein roß oder hengst so man zu den stuten läßt. HISP. Garuñon de las yeguas. ANGL. Astalion. } Colum. lib. 5. cap. 27. Democritus præcepit, ut quum progenerati marem velimus, sinistrum testiculum admissarii lineo funiculo, aliòve quolibet obligemus. ¶ Apud Cicin. in Pis. ponitur pro homine libidinis pervagata, & ad omnium feminarum luxuriam extatem, &c.

Admissio, verbale, *ἀδμισση*. Plin. in Paneg. An quisquam studia humanitatis professus, non cum omnia tua, tum vel in primis laudibus ferat admissionum tuarum facilitatem? Hoc est, quod facillè quemlibet admittis ad colloquium. Habebant autem veteres primas & secundas admissiones. Quod etiam hodie servatur in aulis Principum. ¶ Est & admistio, *ἀδμισση*, idem quod Admissura, de quo infra. Varro de re rust. lib. 2. c. 2. Horum facturæ initium admissionis facere oportet ab æquinoctio, &c.

Admissionales, dicuntur ij, qui introducendis ad Imperatorem hominibus præerant. { ἀδμισσαριος *admissarios*. GALL. Huisniers, portiers. ITAL. Portinari, portinari, vscieri. GERM. Ein lässer/ portner. HISP. Porteros. ANGL. Officieris portensis. } Lamprid. in Alex. Salutarerur quasi unus de senatoribus, patente velo, admissionalibus remotis. Vox est

insolens, & nova, scriptoribusque classicis minimè usitata.

Admissivæ aves auguribus dicebantur, quæ consulentem juberent, aut vetarent. Festus. Plaut. Asin. sc. 1. a. 2. Impetratum, inauguratum est, quovis admittunt aves. Liv. Admiserunt aves. Quod Plutarch. ἀδμισση ἐπιείκη.

Admissura. { ἀδμισση. GALL. Quand on baille le maste à la femelle. ITAL. Il tempo nel quale vanno i maschi alle femine. GERM. Die zeit der zulassung der männlin zu den weyblin vnder dem vich. HISP. El tiempo de echar garañon. ANGL. The letting of the male with the female. } Tempus, & actio ipsa, qua mariti gregum admittuntur ad coitum, & ferturæ causa, Staius.

Expectatur equus, cuius de stemmate longo Felix demeritos habet admistura parentis.

Colum. lib. 7. cap. 24. Marem putant minorem trimo non esse idoneum admistura.

Admissum, substant. *ἀδμισση*, pro Commissio, seu delicto, l. 2. D. de abigeis. Graviter puniri eorum admistum solet. Lucret. lib. 1.

Ne quod ob admistum fædè, dictumve superbè, Panarum grave sit solvendi tempus adactum.

Id est, ne ob aliquod peccatum turpiter commissum Iupiter pœnas exigat.

Admodio, verbum est insolens, ne dicam barbarum, pro accommo, sive alleuo.

¶ Admoditæ, serpentis genus. Idem. ¶

Admodulor, aris, simul modulos, accino. { ἀδμιζω *amáz*. *περὶ*, *περὶ* *μετὰ* *λῶδῶν*. GALL. Chanter avec. ITAL. Cantare insieme. GERM. Zusimmen. HISP. Cantar suavemente con otro. ANGL. To sing in proportion with another. } Claudianus in Epithalamio Honorij & Mariae, Od. 2. Et Padus electriferis admodulatur ulnis.

Admodum, adverbium, Valde: quasi dicas, supra modum. { ἀδμιζω *modò* *δὲ* *μετὰ* *τῶν* *ἄλλων*. GALL. Grandement. ITAL. Grandamente. GERM. Heftig. HISP. Mucho. ANGL. Out of measure. } Admodum, i. cumulatè, & plus iusto, quod additur ad modum: prima acuta pronunciat. Gell. cap. 7. lib. 7. Nihil admodum memorabile factum. Liv. lib. 5. bell. Pun. Voce admodum quam suavi canere. Gell. lib. 19. cap. 19. Festivè admodum. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Tristis admodum. Idem Men. sc. 2. a. 4. Haud admodum magnis pedibus. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Ex amore admodum quam savus est? Idem Amphitr. Admodum incertito scio. Et Pseud. sc. 2. a. 4. ¶ Item pro sanè oppidò. Te ad memiles misto, admodum, inquam. (Assistentis.) Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Plin. lib. 20. Huius cucurbitæ commandicata succus stomacho admodum prodest. ¶ Quandoque significat idem, quod propemodum, ferè. Livius, Cæsi quinque milia admodum Romanorum. Idem, Exacto admodum mense Februario. Idem lib. 10. d. 4. Nullam admodum pecuniam. Equites mille admodum, Qu. Cur. lib. 4.

Admoenio, is, iui, { ἀδμιζω *amáz*, ἄδμιζω *naháts*. *πολιτικῶς*. GALL. Abatre les murs. ITAL. Gittare le mure à terra. GERM. Die mauern zerstören. HISP. Derribar los muros. ANGL. To sac e walles. } Plaut. in Pseudolo. Hoc ego oppidum admoenire, ut hoc die capiatur, volo. Plautus fixisse videtur pro Obsidere.

Admolōr, iris, Admoeco: propriè dicitur de rebus magnis, aut arduis, *ἀδμιζω*. Plaut. Asin. sc. 4. a. 3. Ubi sacro manus sis admolitus. Curtius lib. 8. c. 10. Vel de industria rupes præaltas admolita natura est.

Admonēo, es, monco, commoneo, commonefacio. { ἀδμιζω *hizchir*. *παρρησια*, *παρρησια*. GALL. Admonester, remonstrier. ITAL. Ammonire. GERM. Warnen. HISP. Amonestar. ANGL. Admonishe. } Quintu me admonuisti rectè, & habeo gratiam. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Pulchrè admonuisti. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Te id admonitum advento, quod in rem tuam est. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Nihil servus officium facere immemor, nisi admonitus (verberè.) Idem Pseud. sc. 7. a. 4.

Levis ab admonito peccere somnus abit.

Ovid. El. 3. lib. 4. Trist. Constructur autem vel cum accusativo. Cic. 9. lib. epist. Caninius me tuis verbis admonuit, ut ad te scriberem. Vel cum duplici accusativo. Idem ad Quint. fr. Illud te admonco. Vel cum præpositione De. Idem famit. 4. Putavi ea de re te esse admonendum. Vel cum genitivo. Liv. ab Urbe 5. Adversæ deinde res admonuerunt religionem.

Admonitio, verbale, monitum, præceptum. { ἀδμιζω *hazcharáh*, מִדְּבָרִים *jekuddáh*. *παρρησια*. GALL. Admonestement, advertissement. ITAL. ammonizione, avviso. GERM. Warnung, vermanung. HISP. Amonestacion. ANGL. An admonition, a command, or warning. } Cic. 2. de Orat. Tum obiurgatio, si est autoritas: tum admonitio: quasi levis objurgatio. Admonitio morbi, quasi morbi memoria, & reliquæ.

Admonitus, us, idem. Cic. 5. de Fin. Plin. lib. 24. cap. 17. Sed veteris pro-verbii admonitu, Vivorum memini. Ovid. El. 6. lib. 3. Trist.

— admonitu sit novus ipse dolor.

Admonitor, { ἀδμιζω *mazhir*. *παρρησια*. GALL. Admonesteur. ITAL. Ammonitore. GERM. Warner. HISP. Amonestador. ANGL. He that giveth admonition, an admonisher. } Cic. in Top. Et si admonitor non eges.

¶ Admonitorius, a, um; Citatorius, a, um. Ita dicuntur litteræ admonitoria, h. e. litteræ citatoria. Cerd. ¶

Admonitum, i, substantivum, *ἀδμιζω*, *ἄδμιζω*. Cic. 2. de Orat. Admonita tractanda disertissimè.

Admonitus, a, um, participium, *ἀδμιζω*, *ἄδμιζω*, qui admonetur. Ovid. 6. Metamorph.

Ad matrem veniebat Itys: quid possit, ab illo Admonita est.

Admordēo, es, admordi, Mordeo, ardo. { ἀδμιζω *naschách*, *περὶ* *δὲ* *τῶν* *ἄλλων*. GALL. Mordre. ITAL. Mordere. GERM. Herzubeissen/ anbeissen. HISP. Morder. ANGL. To bite. } Virg. 2. Georg.

Admorso signata in stirpe cicatrix.

Vbi Servius, Admorso participium est, ac si diceret abroso. Translatè à Plauto

Plauto ponitur pro Damno afficio. In Perf. Nam id demum lepidum est, triparcos homines, vctulos, avidos, aridos bene admordere, qui allium seruo obfignant cum sale. Idem in Pseud. sc. 7. a. 4. Iam admordere huc mihi liber.

ADMOVĒO, admovi, admotum, aliquid ad aliquam rem moveo, appono, adhibeo. { קרבוּת *hikribu*. געסען *geesen*. GALL. Approcher prés. ITAL. Portar appresso. GERM. Herzutun. HISP. Arrimar una cosa a otra. ANGL. To put to, to bringe nigh. } Cic. 3. Tusc. Falciculum ad nares admovebis, incendes odores. Virg. 3. *l. 1.*
Nec dum illis labra admovi, sed condita seruo.
 Plaut. *Asin. sc. 1. a. 4.* Tales ne cuiquam homini admoveat, nisi tibi. Admovere ad curam Reip. Suet. *Aug. cap. 64.* Et ad munera publica. Idem in *Tib. cap. 10.* Admovere aliquem contubernio. *Ibid. cap. 4.* Admoveri ad spem successione. Idem in *Calig. cap. 12.*

ADMOTUS particip. προσωλαδεις. Plin. lib. 2. c. 9. Sed alias admota caelo, alias contigua montibus. Senec. *cap. 10. de Consol. ad Marc.* Admoti in pœnam ignes, i. tormentis. Idem *cap. 15. de Tranquil.* Admota oculis virtus non revilescit.

ADMOTIO, onis, verbale. { קרבוּת *kerabu*, געסען *geesen*. GALL. Approchement. ITAL. Avvicinamento. GERM. Zufügung. HISP. Arimadura a otra cosa. ANGL. Putting to. } Cic. 2. *de nat. deor.* Ad nervorum eliciendos sonos, ac tibiarum, apta manus est admotione digitorum.

ADMOTUS, us, ui, προσωλαδεις. Idem quod admotio. Plin. lib. 4. *cap. 11.* Cicet menstrua admotu.

ADMUGĒO, is, ire, iui, itum, antepenult. long. Propriè de bobus dicitur, quum aliorum mugitibus respondent. { מוגל *gubal*, מוגל *gubal*. GALL. Contrebugler, mugler après un autre. ITAL. Muggiare. GERM. Zufuhen/ oder entgegen luchen. HISP. Bramar. ANGL. To lowe or bellowon. } Ovid. lib. 1. *de Arte amandi,*
Mollibus in pratis admugit femina tauro,
Femina cornipedi semper adhinnit equo.
 Senec. in *Hercul. Oet.*

ADMURMŪRO, as, orationem dicentis cum murmure excipio, admurmurationem facio. { מורמור *raghan*, מורמור *raghan*. GALL. Murmurer de quelque chose. ITAL. Mormorare. GERM. Murnten/ vber ein ding brumlen. HISP. Murmurar. ANGL. To murmur at any thing. } Cic. 7. *Verr.* Memoria tenetis, iudices, quam valdè universi admurmuravit, quam palàm Principi contradixerint. Idem *Attic. lib. 1.* Idque admurmurante Senatù, neque me invito actum est.

ADMURMŪRATIO, verbale, approbatio, & applausio, vel improbatio murmure facta. { מורמור *telunah*, מורמור *telunah*. GALL. Murmure. ITAL. Mormorazione, mormorio. GERM. Ein gemürmel. HISP. Murmuracion. ANGL. A murmuring. } Cic. *pro lege Manilia.* Veltra admurmuratio facit, Quirites, ut agnoscere videamini qui hæc fecerint. Idem *ad Q. Frat.* Clodium accusavi multis & secundis admurmurationibus cuncti Senatù.

ADMURMŪRATUM est, impersonale. Cic. 2. *de Orat.* Quum esset admurmuratum.

ADMUTĒLO, as, Mutilo, plagis videlicet afficio, & dilacero. { מוטל *katsats*, מוטל *charath*. GALL. Mutiler. ITAL. Troncure, mozzare. GERM. Abstumpfen/ abschrotten. HISP. Domoscar, d' cortar miembro. ANGL. To mayme. } Plaut. in *Persa.* Me usque admutilasti ad cutem. Idem *Capr. sc. 2. a. 2.* Si frugi est, admutilabit probè: de tonsore emungente senten.

ADNASCŌR, eris, propriè est nasci in re aliqua præter id, quod ei naturale & proprium fuerat. { נאסר *tsamab*, נאסר *tsamab*. GALL. Naistre auprès. ITAL. Nascire vicino. GERM. Herzuwachsen/ anwachsen vber das so einem natürlich wachst. HISP. Nacer cerca otro. ANGL. To be borne nigh by. } Dentes adnasci. Gell. lib. 3. *cap. 10.* Plin. lib. 16. *cap. 44.* Viscum autem in quercu, robore, ilice, pruno sylvestri, terebintho, sic & aliis arboribus adnasci dicimus: Vide *agnascor.*

ADNAVIGO, versùs aliquem locum navigo, seu portum appello. Verbum non ad cò Latinis usitatum. Cerd. || Vide Annavigo.

ADNECTO, is, xui, Cic. 1. *Tusc. quæst.* Navem ut horrisono freto noctem pauentes, timidi adnectunt nautæ.

ADNEPTŌS, adneptis, abnepotis, abneptisque filius, filia pronepotis, vel proneptis, nepos, neptis, l. i. §. quinto gradu, D. *de grad. & affin.* lib. 38. 10.

ADNICTO, as, { נאסר *karats* חיינ. נאסר *mu au*, נאסר *mu au*. GALL. Ciller à quelqu'un, luy faire signe des yeux. ITAL. Cennare, far cenno con gli occhi ad alcuno. GERM. Herzuwinken/ oder winken mit den augen. HISP. Hazer señal con los ojos. ANGL. To winch upon one. } Fest. adnictat tæpe, & leviter oculo annuit. Nævius in *Tarentilla.* Alii amictat, alium amat, alium tenet.

ADNIGRATI, prostrati, vilefacti. Pap. ||

ADNITOR, adniteris, adnixus, vel adnixus sum, adniti. Vide *Annitor.* Ad aliquid niti & dare operam, aut niti vehementius. Liv. 1. *bell. Pun.* Pœno cepisse iam se urbem, si paululum adnitarur, credente. ¶ Adniti pro adjuvare. Sallust. in *Epist. Mithridatis,* Apud Cizicum magno cum exercitu in obsidione moranti frumentum defuit nullo circum adnitate. Adniti ad aliquid. Cic. *de Amicitia.* Natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam adminiculum, adnitur. Hic expressa est propria significatio, quæ est, Ad aliquid tendere cui innitatur, id est, incumbamus.

ADNO, as, est natando aliquò pervenire. { נאסר *sucbab*, נאסר *sucbab*. GALL. Nageriusques à quelque chose. ITAL. Natate ad alcun luogo. GERM. Herzuschwimmen. HISP. Nadar hazia otra cosa. ANGL. To swimme, to any thing. } Cæsar 2. *bell. civil.* Quibus rebus accidit, ut pauci milites patresque familiae, qui aut gratia, aut misericordia valent, aut naves adnare possent, recepti in Siciliam incolumes pervenirent. Lib. 8. *bell. Pun.* Multique adnantes navibus. Virg. 6. *Æneid.* Paulatim adnabam terræ. Ovid. *El. 12. lib. 3. Trist.*
Si tamen incipiunt aliqua huc adnare carina.

ADNATO, as, frequentativum, προσωλαδεις, idem quod primitivum Adnare. Plin. lib. 8. *cap. 25.* Itaque ei unj insulæ crocodilli non adnatant.

ADNATO, vide *Annoto.*

ADNUBĒLO, as, { נאסר *hanan*, נאסר *hanan*. GALL. S'obscurcir de nubes. ITAL. Nuvolarse. GERM. Trüb/ wolckechtig oder finster wetter werden. HISP. Anublar, d' hazer nublado. ANGL. To mak dark and cover with cloudes. } Stat. lib. 5. *Sylu.*
 ——— & velis adnubilat aura secundis.

ADNUMIATA nomina scribebant militum, & faciebant Adnumium, h. e. catalogum militum. Inde *adnumiaz* est censere, & quasi Diaria facere.

ADNUNCIATIO, Decretum, seu edictum, quo provinciis renunciatur quid in Synodis actum, & decretum erat, ut scirent populi, quid tenendum, quidve abjiciendum iuxta religionis ritus, & ceremonias. Sic adnunciatio Karoli, & nepotis eius Lotharii apud S. Quinctinum, &c. quæ incipit, Volumus nos scire quod fecit noster conventus. Cerd. ||

ADNUTRIO, is, ire, iuxta aliquid nutrio. { נאסר *giddel*, נאסר *giddel*. GALL. Nourrir prés. ITAL. Nutrire appresso. GERM. Ernehren/ aufserziehen beyetwas. HISP. Criar cerca. ANGL. To nurish by or nigh to. } Plin. lib. 17. *c. 23.* Singulis denas sæpe adnutriunt vites: id est, iuxta singulas arbores.

ADNUTUM, faciliè. Pap. ||

ADOBŪRO, idem quod obruo. { נאסר *kissah*, נאסר *kissah*. GALL. Couvrir de tout & quasi enterrey. ITAL. Sorerrare. GERM. Ubersallen odet bedecten. HISP. Enterrar. ANGL. To coverhelme. } Colum. lib. 2. *cap. 11.* Minimis aratris profcindunt, atque ita iaciunt semina, & sarculis adobruunt. Et *cap. 12.*

ADOLABILIS, sine dolo. Enn. apud Non. *cap. 2. Improbitabilis,* ibi malè videtur legi, Sine dolore. Alii legunt, *Adulabilis.*

ADOLEO, es, adolui & adolui, adultum { ut Nonius scribit } verbum propriè sacra reddentium, quod significat votis, aut supplicationibus numen auctius facere, cremare, & quasi odorem diis præbere. { נאסר *kittér*, נאסר *kittér*. GALL. Mettre au feu, brusler. ITAL. Incendere odori. GERM. Anzünden/ mit feur auffopferen. Item wachse sen. HISP. Encender & trefcer. ANGL. To put in the fire or to burne. } Virg. in *Pharmaceutria.* Verbenasque adole pingueis, & mascula thura. ¶ Quoniam verò sacrificium igni fieri consuevit, Adolere pro urere, sive igni imponere capitur, & ioh. Varr. Quum intestina adoleviscent, partim diis obrulerunt, partim consumpsere. Ovid. 3. *Fast.*
Viscera qui tauri flammis adolenta dedisset.

ADOLESCO, is, adolui & adolevi, adultum: ab Ad, & olefco, quod est cresco. { נאסר *qadhâl*, נאסר *qadhâl*. GALL. Faire croistre. ITAL. Crescere, aumentare. GERM. Aufwachsen/ groß werden. HISP. Crescer. ANGL. To waxe, to growe. } Cic. in *Sallust.* Adolefcentia demonstrata faciliè intelligitur, quam petulantia pueritia tam impudicus & procus adoleveris: id est, ad adolefcentiam perveneris. ¶ Et non solum de hominibus, sed de brutis quoque & stirpibus dicitur. Idem *de Senect.* Viriditas herbescens, quæ nixa fibris stirpium sensum adolefcit. Virg. pro In sacrificiis incendi p. suit.

————— adolefcunt ignibus ara.

Gellius lib. 17. *cap. 9.* Capillos adolefcere dixit: Hominem postea quoad capillus adolefceret, domi continui. Ovid. 3. *Fast.*
Martia ter senos proles adoleverat annos.

Macrob. lib. 1. in *somn. Scip.* Adolefcente luce Lunæ, id est, augescente: Modus summus adolefcentis corporis humani, id est, crescendi. Gell. *cap. 10. lib. 3.* Adolefcunt soboles arborum. Senec. *c. 16. de Consolati ad Marc.* Adolefcebant lex maiestatis. Tacitus lib. 2.

ADOLESCENS, ephebus, iuvenis, pubes. { נאסר *bachur*, נאסר *batâr*, נאסר *batâr*. GALL. Iouvencean. ITAL. Giovanetto. GERM. Ein Jund gling. HISP. Moço d' moça mientre cresce. ANGL. A youngman. } Cic. *de Orat.* Neque hoc dico ut homines adolefcentes a dicendo deterream. Cic. etiam in feminino genere extulit. Publii (inquit) Africani filia adolefcens. Adolefcens erras. Plaut. *Men. sc. 7. a. 5.* Adolefcens salve, qui me servasti. Idem *Men. sc. 3. a. 5.* Erat servus mihi adolefcens optimus. Idem *Capr. sc. 4. a. 5.* Adolefcens, quid tibi mecum est rei? Idem *Men. sc. 2. a. 3.* Adolefcens venit qui id argentum attulit. Ubi is homo est? Idem *Asin. sc. 2. a. 2.* Est adolefcens ipfius escae maxime. Idem *Men. sc. 1. a. 1.* Decedente, contra autem inarescit adolefcente Luna. Gell. *c. 7. lib. 20.* Ipse sum adolefcens quem quaritis de viro. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 4.* Adolefcens hoc insigne ob rem habeo. Alloquitur Trapezitam iam virum. Idem *Cure. sc. 1. a. 3.* Quid ais tu adolefcens. Idem *Pseud. sc. 2. a. 2.* Adolefcens erras. Idem *Men. sc. 7. a. 5.* Quid mirum fecit adolefcens homo, si amat? Idem *Pseud. sc. 5. a. 1.* ¶ Adolefcens fama haud sineera apud Gellium, qui malè audit propter libidinem. Gellius lib. 6. *c. 8.* Nos satis habebimus, quod ex historia est id dicere, Scipionem istum, verène, an falsò, incertum; fama tamen cum esset adolefcens, haud sineera fuisse.

ADOLESCENTŪLUS, & Adolefcentula, diminutiua, d' νεανισκος, η νεανισκη, η μειραξ. Cic. 1. *de Nat. Deorum,* pro Rabir. pro domo, & alibi, & Terent. in *Andr.* Plaut. *Most. sc. 1. a. 1.* Fecit Medea ex sene adolefcentulum. Ter Scitè aspicio adolefcentulum.

ADOLESCENTĒA, est prima ætas post pueritiam ab anno XIV. usque ad XXV. aut etiam ad XXX. Plaut. *Cap. sc. 3. a. 5.* A puero mecum educatus usque ad adolefcentiam. Ne faceres tale in adolefcentia. Idem *Pseud. sc. 5. a. 1.* { נאסר *neburim*, נאסר *neburim*. GALL. Adolescence, ieune age. ITAL. Adolefcentia. GERM. Jugend. HISP. Moço ad. ANGL. Youth. } Cic. *de Senect.* Qui enim citius adolefcentiæ senectus, quam pueritiæ adolefcentia obrepit? Adolefcentia, flos ætatis. Idem in *Topic.*

ADULTUS, a, um quod crevit ad iustam & perfectam ætatem & magnitudinem. { נאסר *meghuddal*, נאסר *meghuddal*. GALL. Parcreu. ITAL. Cresciuto, Boccacio, un giovanaccio cresciuto. GERM. Aufgewachsen/ erwachsen. HISP. Crescido. ANGL. He that is come to perfect eage. } Unde iuvenes dicuntur adulti, qui in flore ætatis sunt positi, qui spectata ætate sunt, quemadmodum Cicero loquitur. Item virgo adulta, quæ viro matura est, & plenis nubilis annis. Cic. *de Clar.*

orant. Eamque tueamur ut adultam virginem, castè. Virg. 4. Georg. de arboribus.

— alia spem gentis adultos

Educunt fœtus;

ubi Servius, Educunt adultos: hoc est, educendo adultos faciunt. Transfertur etiam ad inanimata. Cic. de Clar. Orat. Thucydides, & Pericles, qui jam non nascentibus Athenis, sed adultis fuerunt. ¶ Adultus item participium, pro crematus; κακωιδύθη. Antias in 47. Edò omnes hostiæ, vituli 87. coniecti: & omnia adulta sunt. Ex Priscian. lib. 9.

Adolēscētiōr, aris, significat luxurio, τανος δ' ούγου. Varro, Id quidem ut facias cenſeo, quoniam quoque adolēscētiaris.

Adolēscētiūrio, adolēscētiūm more facio, sive in adolēscētiā redeo. μνησκαδίου. Laberius, Incipit adolēscētiūrite, & nescio quid nugarum facere. Non. c. 2.

Adolēschia, ἀδολήχια, garrulitas dicitur, vel futillis loquacitas, ἀδολήχια enim nugari significat, & multa importunè deblaterare.

Adolēschus, ἀδολήχης, vel ἀδολήχης, nugator dicitur.

Adonai, אדנאי adonai, אדנאי: Nomen Dei apud Hebræos, ¶ significans universalem rerum omnium Dominum, id est Deum. Adon enim Dominum sonat, quam vocem aliqui putarunt originem ducere à Dun Hebraico, quod est iudicare, sicut & Den, quod est basis. Quasi dicant, Adon appellari quasi columen, & sustentationem familiaris, aut reipublicæ, & basim. Cerd. ¶

Adonīs, is, & idis, ἀδωνίς. Nomen proprium filii Cinyræ Cypriorum regis, & Myrrhæ, quem ob formæ excellentiam Venerus in deliciis habuit. Hic apri dente sub inguine percussus, interfectusque, à Veneri in florem Anemones herba, qui sanguinis colorem imitatur, dicitur conversus, anemones Theocritus & Nicandro. Quod etiam latius explicat Ovidius ad finem lib. 10. Metamorph. his versibus:

— nec plena longior hora
Facta mora est, quam flos de sanguine concolor ortus,
Qualem, qua lento celant sub cortice granum
Punica ferre solent: brevis est tamen usus in illo;
Namque male harentem, & nimia levitate caducum
Excitant iidem, qui persant omnia, venti.

Hieron. in Ezechielem sic habet: Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo Thamuz vocat. Unde quia iuxta gentilem fabulam, & in mense Iulio amasius Veneris & pulcherrimus iuvenis occisus, & deinceps revixisse narratur, eundem Iulium semet eodem appellat nomine, & anniversariam ei celebrant solennitatem, in qua planguntur quasi mortui: & postea reviviscens canitur atque laudatur. Unde apud Ezechielem Prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebant, plangentes Adonidem. Ubi intelligi vult, fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius accepit Adonidem pro Sole. Moscopulus ἀδωνίδης nomen ab ἀδων, quod est cano, derivatum putat. De eodem festivissimè Theocritus ἐσθλὸν καὶ ἄδονιδος ἄδωνιδος καὶ ποίησι, proverbialiter dicuntur res leves, & amœnæ quidem, at tamen nulli rei utiles. Tractum est proverbium ab hortis quibusdam ad solam voluptatem comparatis, qui Veneri, & eius amasio Adonidi sacri credebantur. ¶ Adonis etiam est piscis nomen, qui relicto mari somni causa in siccum egreditur litrus, ut tradit Plin. lib. 9. cap. 19. Hinc & Exocætes dicitur, ἰχθυὸς ἄδωνιδος (ut inquit Oppian. 1. lib. Hælenticon) ἐν τοῖς ἄλλοις τριγυταῖς, ἰσὶ τῆς ἄδωνιδος, hoc est:

— In littus, sicca ponens tellure cubile.

Piscis est similiis mænis iam scetis, aut gobionibus, cui semipedalis magnitudo, forma teres, color subfulvus; linea candida à branchiis ad caudam distinguitur: vide Athenæum lib. 8. ¶ Adonis item fluvius est ex Libano monte profluens, non procul à Byblos oppido, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 8.

Adonīa, Adoniorum, ἀδωνία, festa Adonidi sacra: Plutarch. & Ammianus lib. 22. Histor. Evenerat iisdem diebus annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu veteri, amasio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto. Adonia cum plangitū celebrantur à mulieribus Veneris plangitū imitantibus. Ovid. 10. Metam.

— luctus monumenta manebunt
Semper Adoni mei: repetitaque manebunt
Annua plangoris peraget simulanimas nostri.

Adonīum, ἀδωνίον. Species est abrotani, quod in testis, turbinibusve cadorum vini radice feri solet: quo pacto Adonidis hortulos pangere solebant: unde & nomen habere videtur, quod hortulis ejusmodi conferendis sit idoneum, ¶ Quidam hanc herbam esse, quam ex Adonidis sanguine ortum traxisse Poëtæ fabulantur, atque inde Adonium appellatum putaverunt. Quod tamen falsum esse, Nicandri & Theophrasti testimoniis facile convincitur, qui herbam illam Anemonem esse ostendunt, ut supra attigimus in dictione Adonis, & latius infra dicturi sumus, quum de Anemone agemus. ¶ Sumitur etiam Adonium pro Adonidis simulacro, & pro luctu sacro, quo mulieres ad Adonium fluvium, & Byblum oppidum, Adonidem plangere solebant.

Adopēro, is, uertum. Idem quod operire. ¶ אדפן e' aschab. אדפן, אדפן. GALL. Pensar, iuger. ITAL. Pensare, giudicare. GERM. Meinen/achten. HISP. Pensar, iuzgar. ANGL. To believe, to judge. Lucret.

— Quid, quod hinc adoptata gelu, &c.
Et 2. Fast. Adopertus: nubibus ather.

Adopīnōr, aris. Idem quod simplex Opinōr. ¶ אדפן e' aschab. אדפן. GALL. Pensar, iuger. ITAL. Pensare, giudicare. GERM. Meinen/achten. HISP. Pensar, iuzgar. ANGL. To believe, to judge. Lucret.

— Deinde adopinamur de signis maxima parvis.

Adopēto, as, in filii locum adscribo, filium facio. ¶ אדפן e' aschab. אדפן. GALL. Adopter. ITAL. Adoptare. GERM. An kinds statt aufnehmen. HISP. Adoptaren lugar de hijo, abijar. ANGL. To adopte, to take an oser in place of my sone. ¶ Fiebat autem adoptio (teste Gellio lib. 5. cap. 19.) duobus modis. Uno modo per

Prætozem, quæ propriè Adoptio dicitur: altero per populum, rogante aliquo magistratu, quæ Arrogatio dicebatur. Hæc autem posterioribus temporibus per Principem fiebat, quippe cum populus omnem suam potestatem ei tradidisset & condonasset. Hinc est, quod Caius Iurifconsultus scribit: Adoptionem esse, quando is qui sui iuris non est, apud magistratum in alienam transit familiam. Arrogatio autem, quando Principis autoritate adoptamus eos, qui sui iuris sunt. Cic. 1. Officior. Qui hunc Paulo Emilio natum adoptaverat. Suet. in Cas. cap. 83. Adoptare in familiam & nomen. ¶ Dicitur etiam de aliis rebus. Plaut. Cistell. Socia, te mihi adopto ad meam salutem. Cic. 1. Verr. Quem sibi illa defensorum sui iuris, ultorem injuriarum, actorem totius causæ adoptavit. Adoptare se alicui ordini, pro Inferere, immiscere, asciscere semetipsum, & sibi ordinem aliquem vendicare. Plin. lib. 12. cap. 1. Qui se potentia causa, Cæsaris libertis adoptasset spado Thesalicus. Adoptare sibi nomen, hoc est, Alienum nomen assumere, suo immutato. Martial. lib. 1. Adoptare herbam aliquam, De suo nomine eam nuncupare. Plin. lib. 25. cap. 7. Invenit & Lyfimachus herbam Lyfimachiam, quæ ab eo nomen retinet. Mulieres quoque hanc gloriam affectavere. In quibus Artemisia, uxor Mausoli, adoptata herba. Ovid. venuste ad arborum insitiones transtulit, lib. 1. de remedio amoris, ubi sic habet:

— Venerit insitio: fac ramum ramus adoptet.

¶ Adoptarius, as, um, ex adoptato filio quidquid natum est. Isid. Gloss. ¶ Adoptarius, puer ex adoptato natus. Festus: Adoptatitius ex adoptato filio natus. Utra lectio præstet, in dubio est, ac perinde patet adoptarium exhiberi, ubi in adoptionem venit. In margine Festi est ascher hu

Adoptatitius, qui in adoptionem venit. ¶ אשכר הוא אשכר hu lebén. אשכר הוא אשכר. GALL. Adoptif. ITAL. Adottivo. GERM. Ein adoptierter oder an kinds statt angenommener Sohn. HISP. Casa adoptada, d' abijada. ANGL. He that is adopted. ¶ Plaut. in Pæn. Si quidem Antidamarchi quæris adoptatitium. Festus tamen adoptatitium scribit eum esse qui ex adoptivo filio natus est.

Adoptator, is, tertii ordinis. Utitur hac voce Ulpian. D. lib. 37. tit. 9. l. 1. Item Gell. lib. 5. cap. 15. Quod filius adoptivus patri adoptatori prodesset.

Adoptivus, qui in adoptionem venit. ¶ אשכר הוא אשכר hu lebén. אשכר הוא אשכר. GALL. Adoptif. ITAL. Adottivo. GERM. Ein adoptierter oder an kinds statt angenommener Sohn. HISP. Casa adoptada, d' abijada. ANGL. He that is adopted. ¶ Gell. lib. 5. cap. 19. Id etiam eum culpavisse, quod filius adoptivus patri adoptatori inter præmia parum prodesset. Adoptivi filius, vel Adoptivus, Adoptivi, Velleius.

— Et sit adoptiva nobilitate tuus,

Ovid. 4. Fast. ¶ Adoptiva sacra, quorum ius per adoptionem acquirimus. Cic. pro domo sua, Tu neque Fonteius es, qui esse debebas, neque patris hæres, neque amissis sacris paternis, in hæc adoptiva venisti.

Adoptio, per syncopen est Adoptatio, verbale. ¶ אשכר הוא אשכר hu lebén. אשכר הוא אשכר. GALL. Adoption. ITAL. Adottazione. GERM. Erwohlung. HISP. Adopcion. ANGL. Adoption. ¶ Cic. pro domo: Quod est, Pontifices, ius adoptionis: nempe ut is adoptet, qui neque procreare iam liberos possit: & quum potuerit, sit expertus. Adoptio sancta est quæ beneficia naturæ & iuris imitat. Plaut. In adoptionem dato, redire in natura licet. Fab. Quintil. Gell. lib. 5. cap. 19. Quod per prætozem fit, adoptio dicitur: quod per populum, arrogatio. Plin. de insitione, dixit lib. 16. in Proœmio, Pomiferæ arboros, quæque mitioribus succis voluptatem primæ cibis attulerunt, & necessario alimento delicias immiscere docuerunt, sive illæ ultro, sive ab homine didicere blandos saporis adoptione & connubio: idque munus etiam feris, volucribusque dedimus; intra prædictas constant.

Adoptatus, qui in adoptionem venit. Item valde optatus. Unde superlat. Adoptatissimus mihi fuit tabelliariorum adventus. Cic. Filius Tyroni.

Ador, is, modò producit, modò corripit. Apud Priscian. lib. 6. Gannius lib. 1.

— Illam sponte satos adoris straxisse maniplos.

Frumentum genus significans, quod & Far appellatur: olim Bdor dictum ab edendo, ut Festo placet, eo quod populus Rom. ex omnibus frumenti generibus trecentis annis solo farre usus fuerit: ut etiam ex Verrio refert Plin. lib. 18. cap. 7. ¶ Ab adurendo dictum putant, quod torreri solet, ut scribit Festus, antequam ex eo mola salsa conficeretur in usum sacrorum. ¶ Hoc etiam Adoreum appellatur, sive Semen adoreum, nonnunquam etiam Far adoreum, d' aschab. Plin. lib. 18. cap. 8. Vulgatissima frumenti genera, Far quod Adoreum veteres vocaverunt, siligo, triticum. Columell. lib. 2. cap. 6. Prima & utilissima sunt hominibus frumenta, triticum, & semen adoreum. Varro rei rust. lib. 1. In loco humido far adoreum potius feritur, quam triticum. Columella quatuor Adorei enumerat species, Clusinum, Vermiculum duplex, & Trimestre, quod & Alicastrum dicitur. Vide ipsum loco paulò antè citato.

Adorēa, idem est quod gloria, proprièque ea, quæ ex rebus militiæ præclare gestis comparatur. ¶ אדור e' aschab. אדור. GALL. Gloire. HISP. triomphe de victoire. ITAL. Gloria da vittoria acquisita. GERM. Lob und ehr die man im krieg einlegt. HISP. Gloria y fama de la victoria. ANGL. Glorie, triomphe, of victorie. ¶ Nomen ductum est ab adoreo frumenti genere, quod apud veteres summo in honore habitum fuit, propterea quod alio frumenti genere Populus Rom. trecentis ab urbe condita annis non victitarit. Unde etiam Imperatore re bene gesta, hoc frumenti genere à populo solent donari. Plin. lib. 18. c. 8. de farre, Primus antiquis Latio cibus, magno argumento in adoreo donis. Idem eod. lib. c. 3. Gloriam denique ipsam à farris honore Adoream appellabant. Festus, Adorea laus: quia gloriosum putabant, qui farris copia abundabat. Apul. pol. 1. Tot adoreis inclutus. Plaut. Amph. Præda atque agro, adorea que affectit popule lares suos.

Adoreum, sive Semen adoreum. Vide supra in dictione Ador. Adorēdior, is, adorius, Incipio, ¶ אדור e' aschab. אדור. GALL. Ador.

GALL. *Commencev.* ITAL. *Cominciare.* GERM. *Anheben/ anfabeh.* HISP. *Començar.* ANGL. *To beginne.* } Ambr. lib. 1. *Offic.* Postea nunquam, nisi consulto Domino bellum adorsus est.

Adorsus, a, um, participium, Aggressus. ἄδωρσος, vel ἄδωρσος. Gell. lib. 9. cap. 2. Adorsus erant tyrannum interficere. Et Ovid. 2. de Ponto, eleg. 2.

— Et nullum majus adorsus nefas.

Quidam contendunt his duobus in locis legi debere Adorti & Adorta, ab Adorior, quod etiam incipere declarat, & aggredi significat.

Adorio, pro adorior. Nævius lib. 3. belli Punic. — proficiscente Hectore tumidos Adoriant, ut qui hinc Spartam referat nuncium. Sic Adortus passivè. Priscian. lib. 8.

Adorsior, iris, vel eris, adortus, Aggredior, invado. } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Affaillir.* ITAL. *Affaltare.* GERM. *Anfassen/ schnell angreifen oder anfahen.* HISP. *Arremeter.* ANGL. *To invade, to set upon.* } Liv. lib. 1. Timor deinde incessit, ne civitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretut. Velleius. Adorta classem vis Africi. Differunt tamen, ut inquit Donatus, Adorior & Aggredior: quia aggredimur de longinquo, adorimur de proximo. Cic. 7. Verr. Postremam enim quamque navem piratæ primam adoriebantur. } Adoriri aliquando est Dare operam, atque conari aliquid per vim, five incipere. Cic. de Orat. Ne convellere odoriatur ea, quæ non possunt commoveri. Gell. lib. 19. c. 9. Iulianum Rhetorem lacessere, insectarique adorti sunt.

Adorno, idem est quod Orno, instruo, comparo, præparo. } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Orner, accoustrer.* ITAL. *Adornare.* GERM. *Zieren/ zierlich jurüsten.* HISP. *Afeytar, hermo-sear.* ANGL. *To garnishe, to fet furth or deek.* } Liv. lib. 1. ab Urbe, Flaminem Iovi assiduum sacerdotem creavit, insignitque cum veste, & curuli regia sella adornavit. Plaut. in Epid. Tragulam in te injicere adornat. Cic. pro Cluent. Omnis testium copia initio à matre adornata est, id est, comparata & instructa. Naves adornabat. Cæsar lib. 1. de bell. civ. (i. instruebat.) Iube vasa pura adornari mihi. Plaur. Amph. sc. 2. a. 3. Cedo, nuptias adorna. Idem Aulul. sc. 3. a. 1.

Adornatus venatui. Instructus & ornatus, paratulusque ad venationem. Tacit. lib. 12. Hercules per quietem monet sacerdotes, ut templum iuxta equos venatui adornatos fistant.

Adoro, as, ex Ad, & oro. Oro, veneror, precor, supplico, placo. } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Adorer, faire reverence.* ITAL. *Adorare.* GERM. *Anbetten.* HISP. *Adorar, d hazer reverencia.* ANGL. *To worships, to reverence.* } Priscianus ab Ador, hoc est, à frumento sacrificiis destinato derivat. In eadem sententia est & Nonius, cujus hæc sunt verba: Ador frumenti genus, quod epulis & immolationibus sacris pium putabatur: unde & adorare, propitiare religiones, potest dictum videri. Verum Adorare sine ore, hoc est sine voce fit: hinc mutis etiam adorare datur: Elephas enim, & Phoenix (si ulla modò est) solem adorare dicuntur. Supplicare verò ore fit: ideòque solis hominibus competit. Ovid. El. 3. lib. 1. Trist.

Hac prece adoravi superos ego.

Et 5. Fall.

Venit adoratus Caducifer.

Et Ep. 10.

Non te per meritum, quoniam malè cessit, adoro:

Debita sit factò gratia nulla meo.

Loquitur Ariadne Theseo.

Liv. 6. ab Urbe, Adorare Pacem Deum. } Adoraturi sedeant, ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. Hoc proverbium Plutarch. adscribit Numæ: quo significatur, Vota certa concipere oportere, & in iis quæ sunt optima, perseverare. Quidam arbitrantur alium subesse sensum, quòd oporteat eos qui sacris dant operam, non obiter, ac aliud velut agentes hoc facere, sed vacuos, totòque rei sacræ & orationi deditos. Vnde & Plutarchus idem tradit, quum Pontifex sacra aggrediebatur, præcones clamabant: Hoc age. Ea vox hortabatur, ut qui sacra adirent, reverenter, & attentè id agerent. } Adorare aliquando est vehementer orare. Virg. Volens vos Turnus adoro: subaudi Ventos, ubi Servius: Ad, vacat, & metri causâ additum. Quandoque significat alloqui. Apul. lib. 2. Infusa aqua populum sic adorat.

Adoratio. } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Adoration.* ITAL. *Adoratione.* GERM. *Anbetung.* HISP. *Adoration.* ANGL. *worshe ping.* } Plin. lib. 28. cap. 2. Cui fascinationibus & adoratione peculiari occurrimus. Quintil. Declam. 253. Vos verò, novo genere ambitus, adorationem miseriam captatis. Loquitur de Cynicis.

Adorator, oris, ab adoro. Venerator, cultor, qui reverentiam & adorationem exhibet alicui salutationis causâ, &c. Cerd. }

Adoxia, } GALL. *Ignominie, infamie.* } Est nominis & famæ obscuritas, ignominia, infamia, ἄδωρσος. Unde ἄδωρσος dicuntur inglorii, & obscuri. } Adoxæ materiæ, ἄδωρσος, ἄδωρσος, à Gellio vocantur, quæ à Cicerone Infamæ, ab aliis inopinabiles, quæ ingenii exercendi causâ solent excogitari: cujusmodi est apud Isocratem Bufiridis encomium, apud Platonem Injustitiæ ex persona Glauconis, apud Phavorinum Febris quartanæ, apud Lucianum Musæ, & apud Erasmus Morie.

Adouacris, ἄδωρσος, Rex Herulorum fuit, qui anno nostræ salutis 457. tanta cum manu in Italiam irupit, ut terrore percussus Augustulus sponte purpuram poneret. Quo tempore finem accepit Occidentis imperium, anno ab Urbe condita 1226. Vide Paulum Diac. lib. 16.

Adparare, acquirere. Lucr. lib. 2.

Vnde mare & terra possent auferere, & unde Adpararet spatium cæli domus.

Adpeccator, ad peccus applicat. Isid. Gloss. }

Adpeto, vide Appeto.

Adpetulantia, procacitas. Isid. Gl.

Adplanat, adæquat. Idem. }

Adplem, vide Plenus.

Adplorare, apud Senecam 4. *Quæstion. natural. cap. 2.* Cum iam adploraveris, merfisque atque obrutos tanta mole credideris.

Adplumbo, & adplumbatura, vide infra in verbo *Applumbo.*

Adpisco, is, ἄδωρσος, ἄδωρσος, posco. Horat. lib. 2. *Epist. ad Jul. Flor.*

— si plus adposcere visus.

Adprecor, aris, ἄδωρσος, ἄδωρσος, precor. Horat. 4. *Carm.*

Ritè Deos prius adprecari.

Id est, invocare. Acron.

Adprimus, vide *Apprimus.*

Adprimè, Adprobus, Adpromissor, Adpropero, Adpropinquo, vide A ante P.

Adprobus, vide *Approbus.*

Adpugno, as, aris, ἄδωρσος, ἄδωρσος, contra pugno, oppugno. Tacitus lib. 24. Interim Piso classem haud procul opperientem adpugnare frustra tentavit. Idem lib. 4. Alij castra Romana adpugnarent.

Adpulsus, vide *Appello, is.*

Adpunctari, salarium constitui. Salmaf. }

Adquò, id est, quousque. Afranius, Ut scire possis adquò te expediat loqui. Idem in *Privigno.* Ni tantum amare talem tam meritò patrem miratus essem adquò liceret. Hæc Nonius.

Adra, ἄδωρσος, Trium oppidorum nomen est à Ptolomæo, quorum unum in Arabia Petrofa collocat: alterum in Cava Syria, tertium in Liburniæ mediterraneis ad radicem Beiorum montium, non procul à Tito fluvio.

Adrado, is, } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Rayer prés, ratler.* ITAL. *Radere basso.* GERM. *Abshaben/ abtutzen.* HISP. *Raer cerca.* ANGL. *To shave, or scrape upon.* } ex Ad & Rado. Colum.

Adrachne, ἄδωρσος, arbor est bitera, abuto similis, in montibus nascens, cacumine semper virenti, quæ detracto in orbe cortice non offenditur. } Andrachne autem (ne quis nominis vicinitate fallatur) herba est, quam Latini Portulacam vocant. Vide Plin. lib. 13. cap. 22.

Adramelech, idolum Assyriorum; quod etiam Samaritanum coluerunt. Pap. }

Adraminat, usurpat. Adraminare vult esse Iudorus, usurpando minueret, abuti, ac usura deterere.

Adramyrtæon, ἄδωρσος, ἄδωρσος, five (ut apud Plinium legitur) Adramyrtæos, civitas est littoralis in majore Mysia, five Æolide, ita dicta ab Adramyto conditore, Alyattæ filio, & Cræsi fratre, ut tradit Aristot. in *Polit.* Alii à mercurio nomen accepisse ferunt, quem Lydi Phrygia lingua Adramyn, ἄδωρσος vocant. Thucid. lib. 5. Adramyrtæon vocat, ἄδωρσος, ἄδωρσος, quam scripturam etiam Stephanus agnoscit, quem vide de varia hujus vocis scribendæ ratione.

Adramyrtænus, adject. five Adramyrtæus, ἄδωρσος, ἄδωρσος, ut Sinus Adramyrtæus, ἄδωρσος, ἄδωρσος, qui & Ideus appellatur, ut est autor Strabo lib. 13.

Adrana, ἄδωρσος, fluvius est Cathororum in Germania, ut tradit Tacit. *Annal. lib. 1.* } Est etiam Adrana, ἄδωρσος, teste Stephano, Oppidum Thraciæ, quod & ἄδωρσος à Theopompo appellatur. Vide *Andrena.*

Adranon, ἄδωρσος, Siciliæ oppidum in Ætnæ montis radicibus, fluvium habens ejusdem nominis. } Gentile est Adranites, ἄδωρσος, quod dicitur Apollodorus, ex Stephano.

Adramelech, Idolum Assyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adrapa, orum, ἄδωρσος, urbs Bactrianorum. Strabo lib. 15.

Adrastea, five Adraestia, ἄδωρσος, oppidum est Troadis, inter Priapum & Parum situm, ab Adralto rege nomen habens, qui primus Nemei templum erexit, & Adrasteam nominavit. Hæc urbs campum habuit subiectum, qui Adrasteæ campus, ἄδωρσος, ἄδωρσος appellatur, Apollinis Aetæi, & Dianæ oraculo insignis: quo postea diruto, saxa Parum translata sunt, ex quibus ædificata est ara, Hermocreonis opus & magnitudine, & pulchritudine memorabile. Hanc urbem alii ab Adrastea Nympha quadam montana, nomen accepisse volunt. } Gentile est Adrastenus, ἄδωρσος, ἄδωρσος.

Adraestia, ἄδωρσος. Necessitatis ac Iovis filia, scelerum ultrix, cuius vindictam credebant nullo modo posse vitari. Hanc alio nomine Nemesim vocaverunt, eiusque sedem Ægyptii Theologi supra Lunam constituere, ut inde velut regina & arbitra hæc inferiora despectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adrastem regem, qui primus Nemei templum erexit, Adrasteamque illam appellavit. Aristot. lib. de Cælo, definit esse ἀναπύθουσαν, ἀβύσσου, ἄδωρσος, ἄδωρσος, hoc est, inevitabilem causam existentem secundum naturam, parcâque semper existentem. Hinc locus factus Adagio, Adraestia Nemesim, ἄδωρσος, ἄδωρσος, subaudientum est, adest, vel aderit. Quo licebit uti vel in eos, quibus ob insolentiam arrogantiamque fortunæ commutationem minamur: vel qui à rebus florentibus ad calamitosam fortunam redacti sunt.

Adraustus, ἄδωρσος, nomen regis Argivorum, qui fuit filius Talonis & Eurymones. Hic quum duas haberet filias, Argiam & Deiphilen, in somnis visus est alteram leoni, alteram apro uxorem dare. Quare quum eodem tempore Tydeus, & Polynices Argos venissent, ille apri, hic leonis pelle tectus, in somni sui memor, utrumque sibi generum adscivit, Deiphile Tydeo, Argia autem Polynici tradita. Deinde cum utroque genero Thebas profectus, ut Polynicem ab Eteocle fratre exclusum, in regnum reduceret, magno accepto detrimento, in regnum reversus est. De Adnasto vide Herod. *per sicore.*

Adrepo, is, Ad aliquid repo, rependo accedo & appropinquo. } ἄδωρσος, ἄδωρσος, ἄδωρσος. GALL. *Kamper à quelque chose.* ITAL. *Appicarsi à qualche cosa.* GERM. *Perzu kriech. n.* HISP. *Ir gateando hazia otra cosa.* ANGL. *To creep, to approche.* } Plinius lib. 35. cap. 10. Ad matris morientis ex vulnere mammam adrepens infans. } Per metaphoram, pro sensim se insinuare, & paulatim accedere. Cic. in *Verrem.* Quibus rebus non sensim atque moderatè ad istius amicitiam adreperat.

Adramire, est promittere, hoc sensu, ut promittat quis cavetque se juraturum; itaque non est jurare, sed promittere se iuraturum.

Adria, ἀδρια Stephano & Ptolomæo, Romanorum colonia in Piceno, quinta Italiae regione, xli. m. pass. à mari distans. A qua ager ipse Adrianus dicebatur, vino generosissimo nobilissimus, quod & ipsum Adrianum fuit appellatum. Plin. lib. 3. cap. 13. de Picentibus: Tenuere ab Aterno amne, ubi nunc ager Adriaticus & Adria colonia, à mari xlii. m. pass. ¶ Sunt qui ab hoc oppido, Adriatico mari nomen factum existiment. Verùm illi nominis vicinitate decipiuntur. Nam (ut mox suo loco docebimus) Atria oppidum fuit ad Padum amnem à Tuscis conditum, nobili portu in primis clarum, à quo vicinum mare primum Atriatum dictum fuit, & deinde literæ unius mutatione Adriaticum, ut docet Plinius lib. 3. cap. 16. & Cato in Originibus. ¶ Adria masculini generis, ἀδριας, Stephano & Suidæ idem quod mare Adriaticum. Pompon. Mela lib. 2. Hucusque Adria, hucusque Italiae latus alterum pertinet. Luc. lib. 5.

— Sonat Ionio vagus Adria Ponto.

Dictum ab Adria. Plut. in Cam.

Adriaticum mare, ἀδριατικὸν πλάγῃ. Est sinus ille maris, inter Lacinium extremum Italiae, & Acroceranium primum Epiri promontorium irumpens, quod & Superum mare appellatur, sive quod Italiam ab Oriente alluat, sive quod ex Urbe eò tendentibus Apenninus superandus sit. Hoc primum Atriatum dicebatur, ab Atria nobili oppido à Tuscis ad Padum condito, quod postea Atrianæ paludes hauserunt: deinde unius literæ mutatione Adriaticum dici cœpit, ut docet Cato in Orig. & Plin. lib. 3. cap. 16. Pro eodem etiam dicimus, Mare Adrianum, & Adriaticum. Cic. in Pison. Brundisium vitavit, & ultimas Adriani maris oras petivit. Horat. lib. 1. Carm.

Sive mari liber Adriano.

Propert. lib. 3.

Ergo ego nunc rudis Adriaci vehar æquoris hospes.

Adrianopolis, ἀδριαπολις πόλις. Civitas est Thraciæ ad Hebrum fluvium, primum Orestia dicta à nomine Orestis conditoris: postea ab Adriano instaurata fuit, quum ei furore agitato responsum esset, ut se in furiosi domum reciperet. Vide Cæsar. Rhodig. lib. 17. cap. 2.

Adrianus, ἀδριανος, Decimus quintus Romanorum Imperator fuit, & successor Trajani, qui Hierosolymas à T. Vespasiano solo æquatas muro cinxit, & à prænomine suo Æliam appellavit.

Adrianus ager limitibus maritimis & Gallicis, quos nos D, & K, appellamus, limitur, per rationem arcarum, ripatum, canabularum, vel novercarum, quod tegulis construitur: aliis verò locis, muris, maceris, scotosionibus, congeriis, carbunculis, terminis Augusteis, fluminum cursibus. Ex lib. de limitibus agrorum.

Adrius, ἀδριος, mons est Dalmatiam per medium secans. Strabo lib. 7.

Adrobicum, ἀδροβικόν, oppidum est in Artabris Hispaniæ populis, in tractu Celtico, cujus meminit Pomp. Mela lib. 3.

Adrodo, vide Arrodo.

Adrogo, vide Arrôgo.

Adrotta, orum, ἀδροττα τὰ, Steph. Locus est in Lydia, mari adjacens, cuius incolæ dicuntur Adrotteni, ἀδροττανοί.

Adrumentina, navis genus. Cerd.

Adrumavit, rumorem attulit. Navius usurpavit frequentativum: Simia alius aliunde rumitant inter se. Est rumare ῥυμάζειν, ut de agnis dicebant veteres, quos propterea subrumos vocabant. Significat etiam, ut ait Festus, Adrumavit, rumorem fecit, sive commurmuratus est, quod verbum quidam à rumine, id est parte gutturis, putant deduci.

Adrūmo, as, teste Festo, Rumorem facio, sive Commurmuro. φράσω ῥυμῶν.

Adrumētum, ἀδρυμῆτος, Steph. Civitas est Libyæ, non procul à Carthagine, quæ etiam hodie extat. De hac Plin. lib. 5. c. 4.

Adruo, is, ex Ad, & ruo, servat Ad; in compositione propter euphoniã, & significat arando subruo, ἀδρυοῦσθαι. Columell. lib. 2. c. 5. Disiectum deinde protinus firmum inarari, & adruum convenit.

Adryx, ἀδρυξ, civitas est in agro Syracusano, cuius meminit Stephanus. Hinc Adrycinus, gentile, ἀδρυκινός, sicut ab Eryx, Erycinus.

Adfallio, is, ire, itum, est adoriri & appetere. Form. Rom.

Adfallitura, seu Adfaltura, actus ille adfalliendi, & irruendi, irritus, violentia. Cerd. ¶

Adfisco, Adfector, Adfentio, Adsequor, Adfero, Adfero, Adsevero, Adfisco, Adfideo, Adfigno, Adfilio, Adfamilis, Adfumulo, Adfisto, Adfolet, Adfringo, Adfruo, vide in A, ante S.

Adfscire, sive Adfscere, Adjungere. ἄδισσιρ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ. GALL. Adjoûster. ITAL. Aggiungere. GERM. Zufügen. HISP. Ayuntar una cosa à otra. ANGL. To joyn to. ¶ Columel. in Præfat. Com. Et hanc adfscivimus quasi agriculturæ partem. Cic. in Tuscul. Iovisque numen Mulciberi adfscivi manus. ¶ Interdum ponitur pro Approbare. Cic. pro Corn. Cùm iussisset prætor aliquid, id si adfscivissent focii Latini, ut tum lege eadem is populus teneretur; id est, si approbassent & recepissent. Nam nisi Latini focii leges Romanas approbassent, & decreto facto recepissent, iis non tenebantur. Hinc

Adfscitūs, a, um, Receptus. Cic. in Verr. Sacra adfscita, atque adfscitā ab exteris nationibus.

Nec petit ascitas luxuriosa dapes.

Ovid. 6. Fast.

Adscribo, Adscriptor, Adscriptio, vide Ascribo.

Adsellare, ἀδσάλλω, alium exonerare. Veget. in comment. de re urin. lib. 3. Deinde sale & melle mistis, in anum infundes, ut adsellandi augeat voluntatem.

Adfector, ab adfero, is: est, authore Rhemano, vindex, qui aliquem vindicat in libertatem, defendit ut patronus, & tuendum suscipit. Tertull.

Adfessoria, libri de iis, quæ agi viderunt Iurisperiti cùm essent adfessores. Lexicon I. ¶

Adfestrux, tricis, fœmininum est, ab eo quod est, Adfessor. πᾶσιδῶν, ἡ. Afranius in Fratribus: Dimittit adfestrucem, me ad sese vocat. Nonius.

Adfidelæ, vel Adfidelæ, mensæ, ut ait Fest. Flaminum sacrificantium.

Adsignator, is, D. lib. 38. tit. 4. l. 3. Posse autem nepoti adsignari, certum est, & præferri filio nepotem adsignatoris constat.

Adsignatus ager, colonia, militibusque datus. L. I. C.

Adsignifico. Significo. ἄδισσιρ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ. GALL. Signifier. ITAL. Devotare. GERM. Bedeuten/ anzeigen. HISP. Significar. ANGL. To signifie, to shawe. Varr. 1. de re rust. Olim his fores non fuisse, adsignificant antiquorum statua.

Adspere & præspere, ἀδσπερῆ, ἀδσπερῆ, dicebant Antiqui à sapiendo; sicut nos quoque modò dicimus ab Æquo iniquum, à Quærendo inquirere. Hæc Festus.

Adstto, vide Adstto. Adsto, vide Adsto.

Adsttus, participium ab Adstero, iuxta fatus. παραδῆστος. Varr. Ut vitis adstta ad olus facere solet. Bud. ¶ Adstta arbor, cui incolumi aliquid, ut sustineat, adjungitur. V. G. ¶

Adspecti, pro Adspetus. Atticus Astyanactæ. Commovit animum excellentia aspecti dignitas.

Adspuo, is, uti, utum, ἄδσπυοῦσθαι, ἄδσπυοῦσθαι. GALL. Cracher contre. ITAL. Sputare contra alcuno. GERM. Anspucken. HISP. Escupir, contra alguno. ANGL. To spitte upon. ¶ Plin. lib. 27. cap. 4. Aut si dormiens spectetur infans à nutrice terna adspui.

Adstallint, steterint. Fest. Scal. ¶

Adstipulor, adstipuo, vide A, ante S.

Adfudassit, pro adfudaverit, h. e. congelarit, præ metu contractum sit. Plaut. Casina, Stimulus ego sum tibi, eo quod corculum adfudassit iam ex metu.

Adfuetula, agaso. Gloss. ¶

Adsum, ades, adfui, Præfens sum, intersum, appareo.

— Conclamat socios, Adsum.

Ovid. 13. Met. Ubi summus Imperator non adest ad exercitum. Plaut. Amph. Adesse dolori. Senec. cap. 8. de consol. ad Polyb. & cap. 7. ad Marc. & cap. 2. de Consol. ad Helu.

Non vacat exiguis rebus adesse Iovi,

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Rebus adest nomen, nominibusque pudor.

Adesse Natalibus.

Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist.

Lucifer amborum natalibus adfuit.

Ovid. El. ult. lib. 4. Trist. Quæsitores reum adesse iusserunt. Velleius, Etsi abesse, adesse herum arbitror. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Aliud malum aderat. Istuc (i. istud) aberat longius. Hi sciunt qui hic adfuerunt (id est, spectatores.) Idem sc. 4. a. 4. Istic adesto (id est, asta, & præsto sis.) Idem Aul. sc. 1. a. 1. Tu mihi accusatrix ades. Idem Asin. sc. 1. a. 3. Qui nisi adfuit cùm citantur, census capiant. Idem Men. sc. 1. a. 3. Ad focum si adfuit. Idem Aul. sc. 2. a. 3. Non adest. At tu cita. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Volo te domi usque adesse. Ibid. sc. 5. a. 1.

— Quamvis longè regione remotus.

Absim, vos animo semper adesse meo.

Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist. ἄδισσιρ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ, ἡσίσθ ἡσίσθ. GALL. Estre prés, estre present. ITAL. Esser presente. GERM. Da sein/ gegenwärtig sein. HISP. Estar cerca de lugar. ANGL. To be present, to be nigh. ¶ Nam adesse etiam dicitur, quod paulò post futurum est, aut quod adventat. Unde dicimus, Adest Scipio, quum iam in itinere est, vel non longè abest: sed præfens est id, quod iam venit.

Hæctor adest, serumque Deos ducit.

Ovid. 13. Met. Vigila, tibi dico. Viden' hostes tibi adesse. Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Omnis res parata est, & nos adsumus (i. venimus.) Idem Curc. sc. 3. a. 2. Cic. 3. Offic. Inter hominem & belluam hoc maximè interest, quod hæc tantum, quantum sensu movetur, ad id solum quod adest, quodque præfens est, se accommodat. Construitur etiam cum dativo, vel ablativo, mediante In. Cic. in Phil. Omnibus tibi pugnis Dolabella adfuit. Idem ad Ser. Sulpit. Ego vero, Servus, vellem ut scribis, in gravissimo meo casu adfuisset. ¶ Interdum est adjuvo, & præsto sum. Cic. pro Quint. Recusabant qui aderant tum Quintio, id est, qui Quintium defendebant. Idem in epist. Ego tamen tuis rebus adero ut difficillimis. Liv. lib. 1. de bell. Pun. Sed pueri, fœminæque super animi, corporisque vires adfunt, pugnantibus tela ministrant. ¶ Sic, Adfunt Dii beati, οὐδὲν ἡσίσθ ἡσίσθ. Sermo est bene ominantis in re quapiam aggredienda. Adagium est usurpari solitum à rhapsodis, id est carminum Homericorum recitantibus, & interpretibus.

¶ Adesse animo, vel animis, proverbiali forma, est favere ei rei cui intersis, atque attentum esse. Cic. pro P. Sylla, Adestote omnes animis, qui adestis corporibus, quorum frequentia magnopere lætor; erigite mentes, auresque vestras. Hoc modo attentionem captat auditorum. Idem Terent. in prolog. Andr. Adesse animo, in alio significato dicitur, pro præfenti esse, & forti animo. Cic. in Somnio Scip. Sed ille: Ades, inquit, animo, & omitte timorem. Item Adesse animo, pro intentum esse rebus agendis. Idem 8. Philipp. Sed etiam nuper summa laus consularium, vigilare, cogitare, adesse animo, semper aliquid pro Republica aut facere, aut dicere. ¶ Sumitur & pro Accedere, præsertim in secunda persona; Terent. Andr. Adfscum, paucis te volo. Virg. Eclog. 9. Huc ades, ô Galatea. Et Eclog. 7.

Huc ades, ô Melibæe, caper tibi saluus & hædi.

Adesse, pro Advenire. Virg. 2. Æneid.

Iamque aderit multo Priami de sanguine Pyrrhus.

Idem 9. Æneid.

Ergo aderat promissa dies.

¶ Interdum etiam pro subsisto locipitur, sive maneo. Plaut. in Aul. Istic adesto, si hercle tu ex isto loco digitum crassum transversum, aut unguem latum excesseris. ¶ Huic contrarium est Desum.

Adtaminat, usurpat Iud. Gl. Adtaminare, inquinare. Pap.

Adteger, ἀδσδίζης, Tactus & deminutus. ¶ Integer. Scal. in Fest.

Adtegrare, est vinum in sacrificiis augere. Integrare etiam & adtegrare minus factum, est in statum redigere. Festus, ubi vide Scalig.

Adtempus, vide Tempus.

Adtestata fulgura, quæ iteratò fiebant, videlicet significatiònem priorum attestantia.

Adtèxo, vide Attexo. Adtibernālis, habitator continuæ tabernæ, πύργου, quod genus domicilii antiquissimum Romanis fuisse, testimonio sunt extera gentes, quæ adhuc tabulatis habitant ædificiis. Unde etiam tecta catirensia, quamvis pellibus contegantur, tabernacula tantum dicuntur. Hæc Festus. Alii scribunt Attibernalis.

Adtōndeo, vide Attondeo. Adtritum, tritum, à Græcis mutuatum vocabulum, qui tritas vestes τριτάτων, vel τριτάτων vocant. Mart. Epigr. Adtri: a veniet sportula sapè togâ.

Virg. Sileno: Et gravis adtritâ pendebat cantharus ansâ. Adtubernalis, habitator continuæ tubernæ, quod genus domicilii antiquissimum Romanis fuit. Vocatur aliàs Conturbernalis.

Aduallas, ἀδύλακας, mons est in Rhœticis Alpibus, ex quo in Septentrionem præfluit Rhenus, & Addua in Meridiem, Author Strab. lib. 4.

Advektor, Advektorem, Plaut. Afn. sc. 3. a. 2. ubi alii Adventorem. Advēho, is, advexi, advectum. ἄδωμι ἡβή. ἰπάγω, ἰπαρῶ. GALL. Apporter, amener par charroy, ou sur quelque autre chose. ITAL. Portare, condurre à carico, portare sopra giomenti d' in carro. GERM. Herzu faren. HISP. Traher à lugar como quieta. ANGL. To bring, to carry on a cart to a place. Cic. 3. offic. Si quis profectus Rhodum magnum frumenti numerum advexerit. Liv. 4. bell. Pun. Impositoque, quem secum advexerat, milite, Romam venerat.

Advēctio, verbale, ἰπαρῶ. Plin. lib. 9. cap. 54. Nuper excogitatum famem longæ advēctionis à Brundusio compascere in Lucrino.

Advēctus, us, Tacit. lib. 20. Hæc de origine & advēctū Dei celeberrima. Varro lib. 4.

Advēcto, as, ἰπαρῶ, frequentativum ab Advēho. Tacit. lib. 5. Aditque quibus è provinciis & quanto majorem, quàm Augustus rei frumentariæ copiam advēctare.

Advēxe, pro advēxisse. Plaut. Advēlo, as, velo, cooperio. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Couvrir d'un voile, ou autre chose. ITAL. Velare, coprire con velo. GERM. Sudecken. HISP. Cubrir con velo d' otra cosa. ANGL. To cover. Virg. Æneid.

Viridique advelat tempora lauro. Advelitatio, probrorum jactatio, λογιστικία, à velitari pugna. Plaut. Men. a. 5. sc. 2. Nescio quid velitari estis inter vos duos. Ibid. Verbis velitationem fieri compendio volo. Advelitatio, Festus.

Advēnā, communis generis. Qui non est civis, aut inquilinus, sed exterus. ἄδωμι ἡβή. ἰπάγω, ἰπαρῶ. GALL. Etranger. ITAL. Forestiero. GERM. Ein fremdling/ ausländler. HISP. Avenidizo, estrangero. ANGL. A stranger. Et proprie qui ex uno longinquo loco in aliquod oppidum veniunt, Advēnæ dicuntur: Convenæ, qui ex pluribus locis. Terent. in Heaut. Est è Corintho hîc advēnā anus pauperula. Militaris advēna, Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. i. qui abest à milite.

Advēneris. Cic. de legib. Pellex advēna. Ovid. 9. Epist. Advēneror, veneror, colo. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Honorer & reverer grandement. ITAL. Riverire. GERM. Don hertzen/ oder in nighten ehren. HISP. Honrrar mucho. ANGL. To honour, to reverence, to worships. Varr. lib. 1. de re rust. Item adveneror Minervam & Venerem: quarum unius procuratio oliveti, alterius hortorum est.

Advēnio, is, Accedo, appropinquo. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Venir & arriver en quelque lieu. ITAL. Arrivare. GERM. Herzutommen. HISP. Venir d' llegar à algun lugar. ANGL. To come nigh, to come to. Ter. in Eunuch. Si fortè huc advenerit. Advēnire provinciam. Cic. 11. Philipp. Salvom te advēnisse gaudeo. Plaut. Most. sc. 2. a. 2. Advēnit cor meum. Ibid. a. 2. Suppetias advēni tibi tempori. Idem Men. sc. 7. a. 5. Qui à patre advēnit Carysto, nequedum advēnit Athenas. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Principio ut illò advēnimus, ubi primùm terram tetigimus. Idem Amph. Id te oratum advēnio. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Pro redire, sive modò advēniat senex peregrè, i. redeat. Idem Most. sc. 1. a. 1. Nunquid vis? A. etiam, ut actum advēnias, i. redeas. Idem Amphitr. Advēnisse tibi filium respondeo, i. rediisse. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Advēnire pro accidere. Cic. 11. Philipp. Est enim sapientis, quid homini accidere possit, id præmeditari: ferendum modicè, si advēnerit, esse.

Advēnat, pro Advēniat. Plaut. sc. 1. a. 1. Advēntitius, fortuitus, insperatus, externus. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Qui vient d' ailleurs, forain. ITAL. Venuto di nuovo, d' altronde. GERM. Fremdling/ der anderswo hâr kommt. HISP. Que viene de lexos. ANGL. That cometh by chance foraine. Vnde adventitia bona, quæ non ex recta successione, putâ patris, aut avi; sed ex legatis, aut aliter casu aliquo nobis advēniunt. πρῶτῶν, ἢ τῶν ἐξῆς. Arist. Cic. 3. Verr. Homo Ligurum accusare cœpit, qui in re adventitia atque hæreditaria, tam diligens, tam attentus esset. Cic. Topic. Specie autem comparantur, ut anteponantur quæ propter se expetenda sunt, iis quæ propter aliud: & ut innata, atque insita, assumptis & adventitiis, integra contaminatis. Advēntitius morbus, qui fortè, & nulla nostra culpa venit, συμβεβηκός. Advēntitius casus, το συμβεβηκός. Scævola D. lib. 40. tit. 9. l. 6. Nec adventitii casus computandi sunt. Advēntitius fastus crediti. Liv. 8. ab Urb. Advēntitiæ res. Senec. de cons. ad Elb. c. 5. Advēntitium donum appellat Budæus, quod olim Consulibus in provincias advēnientibus honoris loco dabatur: quod & honorarium dicitur, qualia olim Principibus suas primùm urbes ingressis porrigi solebant. Advēntitia necessitas intelligitur, ubicumque repente advēnit aliquid peragendum, quod ad publicam utilitatem spectet. Vide Alciatum enarrantem l. placet, C. de sacrosanct. eccles. Huius oppositum est, Innatus, Insitus.

Advēnto, as, Accedo, appropinquo. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Approcher prés. ITAL. Approssimarsi, avvicinarsi. GERM. Duhin kommen. HISP. Allegarse el que viene, acercarse. ANGL. To come nigh, to approche. Te id advēntum advento. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Huc autem cum extemplò advēntas. Idem Amph. Cic. Curioni, Nondum erat auditum te ad Italiam advēntare, & propè adesse iam debes.

Advēntōres, qui frequenter advēniunt. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Survenans. ITAL. Adventori. GERM. Die oft an ein ort kommen. HISP. Etrangeros. ANGL. which cometh or approacheth. Plaut. in Truc. Si æquum facias, advēntores meos non incuses. Dicit Advēntores, ab advēniendo. Advēntorem, id est, Hospitem, qui advēnit. Plaut. Afn. sc. 2. a. 2.

Advēntōrius, a, um, quod advēnienti cuipiam offertur, εἰσόδῳ. Unde Advēntoria epistola, apud Martial. in prefat. lib. 12. quæ advēntanti amico mittitur obviam. Cæl. antiq. lect. lib. 15. cap. 3.

Advēntus, us, verb. Accessus. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Venue, arrivement. ITAL. Venuta. GERM. Zuzunfft. HISP. La venida. ANGL. Coming. Illis prædam & triumphum adfero adventu meo. Plaut. Afn. sc. 2. a. 2. Conservavi me illic advēntu suo. Idem Pseud. sc. 3. a. 2. Terent. in Eun. Salutant, ad cœnam vocant, adventum gratulantur. Advēntus & Discessus. Cic. ad Attic. lib. 12. Ut enim me levarat tuus advēntus, sic discessus afflixit.

Advēnti, pro advēntus. Terent. Phorm. Patrem non extimefcam, ubi iumentem ejus advēnti venit?

Advēntō, as, Verbero, ἰππῶν χιππῶν. Stat. 9. Theb. Et auratis advēntō verberat unguibus armos.

Advēntōrium, ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. millath hattahâm. ἰππῶν χιππῶν. Quasi iuxta verbum dicitur, quia in oratione prope verbum ponitur. Nec enim potest verbi vis significanter exprimi, nisi jungatur advēntōrium ut, Dico, & Navigo, non plenæ significatiōnis sunt, nisi adiciantur advēntōria: ut, Bene, vel malè dicit: feliciter navigat. Donatus quidem Advēntōrium scripsit esse partem orationis, quæ adjecta verbo, significatiōnem ejus explanet, atque impleat. Hæc voce usus est Gell. c. 13. lib. 10. Fiunt autem advēntōria quandoque à nomine: ut à Bonus, Benè. A verbo, ut à Traho, Tractim. A nomine & verbo, ut Pedetentim, à pede & tento. A participio, ut ab insignitus, Insigniter. A pronome, ut Hic, illic, ab Hic, & ille. A præpositione, ut ab Ex, Extrâ, & à Sub, Subtus. Ab advēntōriis etiam, ut à Propè, Propius. Ennius, teste Prisciano, his utebatur advēntōriis, Ignaviter, Inimiciter, Misericiter, Præclariter, Proterviter, Prosperiter, Pariter (quo etiam Catullus usus est) Reverecunditer, Superbiter, Temeriter, Forviter. Advēntōriâ, ἰππῶν χιππῶν. apud Diomedem Gram. lib. 1. Per Advēntōria autem, quæ à loco significatiōnem demonstrant, veluti à Roma in Africam rediit, vel à Troia, vel ab Illo navigavit Æneas, quod apud illos interpretatur advēntōrialiter sic, &c.

Advēntōrissimè, ἰππῶν χιππῶν. Fabre compositum animal hominem, quis ferat sic ex re pecuatum? quis advēntōrissimè tam arictinas hominum mentes?

Advēntōsus, a, um, Contrarius, incommodus. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Contraire, opposé. ITAL. Contrario, repugnante. GERM. Widertig/ streittig/ widerwertig. HISP. Contrario. ANGL. Contraire. Terent. in Andr. Eorum obsequi studiis, advēntōsus nemini. Advēntōsus absolute, pro re adversa, & improspira. Terent. in Heautont. Hic si quid fortè advēntōsus evenerit. Item Advēntōsus, cui opponitur secundum, ut advēntōsus flumine ire. Liv. lib. 1. d. 3.

Advēntōsus tardam qui vehit amne ratem. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Interdum ponitur pro oppositū, anterior. Advēntōsus ex advēntōsus missa tela. Liv. lib. 4. d. 4. In adversa nitit. Quint. & scandens advēntōsus (clivum.) Idem, Adversa vulnera, quæ à fronte accepimus. Cic. de Arusp. resp. Acceptis à forti advēntōsus vulneribus advēntōsus. Idem de Orat. Tu & advēntōsus, & advēntōsus impudicus es. Interdum pro objectus, è regione suus, ἀντιπῶν. Idem 2. de Divin. Eodémque equo advēntōsus conscendit ripam. Idem de Somnio Scip. Intueri solem nequitis advēntōsus. Comparat. advēntōsus, superlat. advēntōsissimus. Tibullus lib. 4.

Advēntōsus hyberna licet tumeant freta ventis: Quamvis fortuna, ut mos est illi, me advēntōsus fatiget.

Ibid. Advēntōsusque parant acies concurrere signis. Materfam. tua in advēntōsus lecto sedet. Gell. c. 9. lib. 16. Advēntōsus in armis: Mox arma contraria. Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Trist.

Advēntōsus, vel advēntōsus, præpositio, Contra. ἰππῶν χιππῶν. ἰππῶν χιππῶν. GALL. Contre. ITAL. Contra. GERM. Suwider. HISP. Contra. ANGL. Aganis. Significat inimicitias, dissidia, contrarietatemque. Cic. ad Attic. Si duriorum te præbes, non contentam ego advēntōsus te. Prohibe ne faciant advēntōsus eos quod volunt, i. malè iis faciant. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Aliquando Erga, in meliorem partem. Terent. in Andr. Et id gratum fuisse advēntōsus te habeo gratiam. Cic. 1. Offic. Adhibenda est etiam quædam reverentia advēntōsus homines. Mansuetudo erga omnes. Senec. c. 12. de consol. ad Polyb. Item pro apud, Ne me criminere advēntōsus Iunonem. Gell. cap. 4. lib. 13. Item pro obviam, lbo advēntōsus. Salve multum mi pater. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Imperavi ut venires advēntōsus mihi. Ibidem sc. 8. a. 5. Advēntōsus venire mihi ad Philolachen volo (sup. te.) Idem Most. sc. 4. a. 1. Venias advorsum mihi. Idem Men. sc. 4. a. 2. sc. 1. a. 3. Item pro è regione. Liv. lib. 7. d. 2. Advēntōsus viam, qua in Capitolium ascenditur. Et Senec. cap. 12. de consol. ad Polyb. Item aliquando significat secundum. Ulp. tit. 28. Bonorum possessio datur aut contra tabulas, aut advēntōsus tab. intestati: quod paulo post interpretatur, Secundum tab. Item tit. 20. Qui deditiorum numero est, nec quasi peregrinus testari potest, quoniam nullius certæ civitatis sit, ut advēntōsus leges suæ civitatis testetur. Ex Hotomanno. At licet ita sentiat etiam Cujacius, non defunt tamen qui contra disputent. Idem aliquando Ante. Gell. lib. 7. cap. 12. Nam qui quotidie unguentatus advēntōsus speculum ornetur, &c. eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit, quod cinædi facere solent.

Adversus, as, antiquè dictum, pro Verso. Plaut. in Ruden. Animo adverte- favi sedulo, ne herum unquam præterirem, i. cogitavi.

Adversor, Contrarius sum. ἄντιος ἄντιος. GALL. Estre contraire, impugner. ITAL. Contraporsi, contrastare. GERM. Widerstehen. HISP. Contradecir a alguna cosa. ANGL. To be contraire, to gane stand. Cic. 7. Verr. Hanc Cleomenes vir amabat: veruntamen huius libidini adversari non poterat, nec audebat. Tacitus accusativo junxit lib. 1. Annal. Sua facinora adversari deos lamentabatur: & lib. 17. duobus in locis. Constructur autem cum dativo. Terent. in Hecyr. Neque tuæ libidini adversabor. Item, Bacchæ bacchanti si velis adversariet, ex insana infaniorum facies. Plaut. Amph. Neque me tibi adversatum esse, benèque hero gestisse mouit. Idem Capt. sc. 3. a. 2. An decorum est adversari meis te præceptis? Idem Asin. sc. 1. a. 3. Nec tibi adversari certum est de ista re (i. à te dissentire.) Idem Aut. sc. 3. a. 1. Adversari contrà, vel adversus. Idem Casin. Iam domuisti animum potiùs, ut quid vir velit fieri id facias, quàm adversere contrà? Addidit contrà, ut majorem pertinaciam eius ostenderet in adversando. Idem in Mer. Nolo tuam adversari adversus sententiam.

Adversans, antis, participium, ἀντιπρῶτος. Cic. de Orat. Sed tantam vim habet illa, quæ rectè à bono Poëta dicta est flexanima, atque omnium regina oratio, ut non modò inclinantem erigere, aut stantem inclinare, sed etiam adversantem, & repugnantem, ut Imperator bonus ac fortis, capere possit.

Adversarius, a, um, idem quod contrarius, vel commodis nostris obfistens, adversus, ἀντιος. Cic. pro Cecin. Vis ea, quæ iuri maximè est adversaria. Idem pro Plancio, Ea res in hoc iudicio adversaria est Cneo Plancio. Constructur autem cum dativo, quum adversarius substantivum, vel genitivum habeat, vel sine casu ponatur.

Adversaria, orum, dicuntur tumultuariæ quædam tabulæ, quæ ante codicis confectionem perscribebantur, ne memoria rerum excideret, & ex iis postea tabulæ iustæ & æternæ fierent. Ἰ Græci ἰσχυροὶ δακτύλοι. GALL. Bordereaux, papiers broüillars, minutes. ITAL. Giornale, libro de ricordi. GERM. Manual, oder Handbuch. HISP. El borrador de euentas, o manual. Latini etiam Diaria vocant. Exactiores autem rationum tabulas, Codicem appellabant. Cic. pro Quint. Roscio. Quod si eandem vim, diligentiam, auctoritatemque habent adversaria, quam tabulæ, quid attinet codicem instituire? Doctiss. vir I. Cuiac. factur alicubi se rationem eius vocis ignorare.

Adversarius, ἄντιος ἄντιος. GALL. Adversaire, partie adverse. ITAL. Adversario. GERM. Ein widersacher, der einem widerspart hat. HISP. Contrario, que contradize. ANGL. An adversare. ab Adversor, pro repugno: nam Adversarii dicuntur sibi invicem repugnantes, ac proprie sunt, qui adversus nos litigant in iudicio: quos alias Partem adversam vocant. Terent. in Phor. Verùm scientem, tacitum, causam tradere adversariis, etiãme id lex cogit? Adversarius etiam genere fæminino dici potest mulier, quæ adversus nos iudicio contendit. Præterea quævis etiam res. Cic. Fam. 2. ad Curionem. Est enim tibi gravis, adversaria constituta, & parata incredibilis quædam expectatio.

Adversator, qui adversatur, ἀντιπρῶτος. Unde fit adversatrix. Terent. in Heaut. Ullãme ego rem unquam volui, quin tu in ea re mihi adversatrix fueris, Soltrata? Apulcius de Deo Socratis, Quem factorem bonis, quem adversatorem malis jam vita ciebo? Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Nunc assentatrix scelestã dudum adversatrix erat.

Adversè, adverbium, ἀντιος. Contrariè. Gell. lib. 3. cap. 16. Ex quo libro verba hæc sunt, ἴνα ἴσῃς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιπρῶτος. Ἰδὲ, id tam obscure atque præcisè, tamque adversè dictum. Sabinus medicus ita enarravit.

Adversitas, Contrarietas & repugnantia. ἄντιος ἄντιος. GALL. Contrarieté. ITAL. Contrarietà. GERM. Widersetzigkeit. HISP. Contrariedad. ANGL. Gainsstanding, adversitie. Plin. lib. 11. cap. 25. Magnam adversitatem tum stellionibus putant esse: de scorpionibus loquitur.

Adversitores, ab Adversum, id est obviam eundo. Servi sunt, qui domum deducunt, & reducunt, ὅτι ἀπὸ ἀντιπρῶτος. Terent. in Adelph. Neque servulorum quisquam qui adversum ierant. Ubi ait Donatus proprie loquitur Terentium esse, dicendo adversum: nam inde adversitores dici. Plaut. Mostell. a. 4. sc. 1. Phanicus adversitor, id est servus qui hero adversum ibat.

Adversione emitur, cum adversi casus ab emptore periculum suscipitur, vide Adversione. Lex. IC.

Adversipèdes, Antipodes. Gloss. ||

Adverto, is, ad aliquem locum verto. ἄντιος ἄντιος. GALL. Tourner vers quelque chose. ITAL. Volgersi ad alcuna parte. GERM. Hinzu Eeren. HISP. Bolverse hazia otra cosa. ANGL. To turne to. Terent. in Eun. Illa sese interea commodum huic adverterat, in hanc nostram plateam. Transfertur quoque ad animum: ut Advertere animum, apud Terentium. Animum advortite quæ loquar. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Huc animum advorte. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Animum advortito quæ volo accurarier. Idem Mostell. sc. 1. a. 3. Animum omnes quæ loquar advortite. Idem in prolog. Amphitr. Et id, & hoc animum advorte. Audio. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Facetè advertis animum tuum ad animum meum. Idem Milie. sc. 1. a. 1. Hanc rem agite, atque animum advortite. Idem Curcul. sc. 2. a. 5. Hanc edictionem animum advortite. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. & Pseud. sc. 1. a. 1. Ovid. 2. Trist. Lusibus ut possis advertere numen ineptis: id est, animum tuum, Auguste, ad versus meos verte. Iussæ me advertite terræ, Ovid. El. 2. lib. 1. Trist. (i. appellite.) vel, Advertere animo, apud Plautum, ἰσχυροὶ δακτύλοι. ANGL. To tak heed, to consider. In qua significatione etiam absolute positum invenitur pro animadverto. Cic. Attic. lib. 2. De libris, si me amas, diligenter adverte. Ponitur etiam impersonaliter. Cic. Lent. Nam advertebatur Pompeii familiares assentire Volcatio. Plin. quoque epist. 16: pro eo quod est, ad se vertere, & allicere spectatores. Multa in Euphrate sic eminent, & relucet, ut mediocriter quoque doctos advertant, & afficiant. Advertere in aliquem, pro

animadvertere, sive punire. Tac. lib. 2. Annal. In P. Martium Consulles extra portam Exquilinam more prisco advertere. Advertere parfimonie. Tacit. lib. 3. Fecerant curam, ne Princeps antiquæ parfimonie durius adverteret, hoc est, attenderet.

Adversperascit, Vespertinum tempus adventat, vespèra fit. ἄντιος ἄντιος. GALL. Il vient sur le soir, il se fait nuit. ITAL. Farfi sera. GERM. Es vort abend/ es saht an spath werden. HISP. Hazerse tardo, o anocheer. ANGL. It groweth night. Cic. 6. Verr. Quum jam adversperasceret, discessimus. Huius contrarium, Lucelcit.

Adveve, pro advexisse. Plaut. ||

Advigilo, as, vigilo. ἄντιος ἄντιος. GALL. Veiller soigneusement à quelque chose. ITAL. Vigilare diligentemente, dar opera à qualche cosa. GERM. Zehysig wachbar vnd mit steyfs etwas thun. HISP. Velar para hazer obra. ANGL. To wake, to waiche. Cic. de legibus, Ut advigiletur facilius ad custodiam ignis. Translatè pro alicui rei incumbere, operam dare, ἰσχυροὶ δακτύλοι. Terent. in Andr. Nam satis credo, si advigilaveris, ex unis geminas mihi conficies nuptias. Cic. de petit. Si advigilamus pro rei dignitate: id est, si diligentiam adhibeamus.

Advivo, quasi adhuc vivo, ἰσχυροὶ δακτύλοι. Plin. lib. 15. c. 18. Eadem autem fortuito satu advivit in medio foro. Sic legit Hermolaus, quum alia exemplaria habeant, vivit. Scavola l. Alumnae, D. de adim. leg.

Adulis, ἄντιος ἄντιος, civitas Æthiopiæ, quæ & Panos insula dicitur, Oppidani dicuntur Adulitæ, ἀδουλῖται. Vide Stephanum.

Adulion, ἀδουλῖα. Ptolomæo oppidum est maritimum in Troglodytarum regione, sive ea Æthiopiæ parte, quæ sub Ægypto ad mare spectat, commune Æthiopum, & Troglodytarum emporium, à servis, qui à dominis profugerant, conditum, unde & nomen habet, ut indicat Plin. lib. 6. cap. 29. Distat à Ptolemaide quinque dierum navigatione. A Stephano Adulis appellatur, à Ptolomæo Adulia. Hinc vicino sinu Adulitico nomen factum est, qui in mare rubrum excurrit, ἀδουλῖτικὸς κόλπος.

Adulo, adulator. Lucr. ||

Advlor, Assentor, blandior sive voce, sive gestu, omniãque ad voluntatem loquor & ago, non ad veritatem. ἄντιος ἄντιος. GALL. Flatter, ablandir, o faire feste comme les chiens de leur quenë. ITAL. Adulare, lusingare. GERM. Schmeichlen/ flatteren/ liebtosen. HISP. Lisongear, o mover la cola. ANGL. To flatter. Cic. de Amicit. Apertè adulantem nemo non videt, nisi admodum sit excors. Idem 2. de Divinat. Nec adulatus, nec admiratus sum fortunam illius. Valla lib. 5. c. 59. Adulari, inquit, est infervire, & adniti ut favorem emerentur quoquo modo, vel voce, vel gestu. Estque tractum ἀδύλο, ὁ δόλος, quod servum significat. Est enim lanè quàm servile, hominèque ingenuo minimè dignum. Festus ab alluendo deductum putat, paucis litteris transpositis. In qua sententia Nonius quoque fuisse videtur, quum Adulationem proprie canum blandimentum esse interpretatur, consuetudine ad homines traductum. Dicuntur enim canes adulari, quum corporis gestulatione, & caudæ motu nobis blandiuntur. In qua significatione usus est hoc verbum Ovid. lib. 14. Metamorphos.

Quin etiam blandas movere per aëra caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia.

Veteres etiam dicebant Adulo, activa voce. Lucret. lib. 3.

Longè alio pacto gannitu vocis adulant.

Huius passivo usus est Cic. lib. 1. Offic. Cavendum est, ne assentatoribus assuefaciamus aures, nève adulari nos sinamus. Veteres etiam pro lambo & ebibo usurparunt. Cic. 2. Tusc. Ex Accii Prometheo, Sublime advolens pennata cauda nostrum adular sanguinem.

Adulatio, verbale, Assentatio, simulatio. ἄντιος ἄντιος. GALL. Flatterie, blandissement. ITAL. Adulatione. GERM. Schmeichleren/ flatteren. HISP. Lisonga. ANGL. Flattering. Cic. in Lal. Nullam in amicitias pestem esse majorem, quàm adulationem, blanditias, assentationem. Idem 2. de Natur. deor. Canum verò tam fida custodia, tamque amans dominorum adulatio. Plin. lib. 10. c. 34. Adulatio est ostentatio sui, & φιλοψυχία. Cæsar. lib. 1. de bell. civ.

Adulator, Assentator, homo fallax, levis, omnia ad voluntatem loquens. ἄντιος ἄντιος. GALL. Flatteur, amadoieur. ITAL. Adulatore. GERM. Ein schmeichler/ ein flatterer. HISP. Lisongero. ANGL. A flatterer. Autor ad Her. Nolo esse laudator, ne videar adulator. Est igitur adulatori contrarius verus amicus: nempe qui nihil simulat apud eum quem amat, sed liberè ex animo facit ac dicit omnia: adulator verò, qui ad alterius non modò sensum, sed etiam vultum atque nutum convertitur. Hinc Phocionis ad Antipatrum Adagium. ἰσχυροὶ δακτύλοι. Non potes me simul & amico uti & adulatore.

Adulatorculus, parvus adulator. Gloss. ||

Adulatrix, quæ adulari solet, ἄντιος ἄντιος. Trebellius Pollio in Claudio. Adulatrix igitur Senatus, adulator P. R. adulatrices exterae gentes.

Adulatrius, adjectivum, ἄντιος ἄντιος. Tacit. lib. 5. Vitellius formidine C. Cæsaris, familiaritate Claudii turpe in servitium mutatus, exemplar apud posteros adulatorii dedecoris habetur.

Adulter, ἄντιος ἄντιος. GALL. Adultere, celui ou celle qui viole son mariage. ITAL. Adultero, o adultera. GERM. Ein Ehbücher oder Ehbücherin. HISP. Adultero de casada, o adultera muger casada. ANGL. An adulterer. Cic. in Sallust. Tu omnium postquam assece, omnium cubicularum in ætate pestes, & idem postea adulter. Componi videntur ex Ad & alter, seu altera: quòd ille ad alteram, & hæc ad alterum se conferat. Festus. Adultera, Ovid. El. 1. lib. 2. Trist.

Ilis ipsa quid est, nisi turpis adultera?

Adulterio, onis, pro Adultero, & Adulteritas, atis, dicta à Laberio testatur Gell. c. 7. lib. 16. Item Nonius.

Adulterium, ἄντιος ἄντιος. GALL. Adultere. ITAL. Adulterio. GERM. Ehbüch. HISP. Adulterio de Casados. ANGL. Adulterio. Quod proprie cum nupta committitur, ut Valla scribit lib. 6. Cic. 3. de Orat. Qualem existimas eum, qui in adulterio deprehensus sit tardum,

son souhait. ITAL. A sua voglia, secundo il suo desiderio. GERM. Nach dem wunsch, nach der begird. HISP. Segun su uoto, o desseo. ANGL. Ffiter my wish. Quint. lib. 7. c. 12. Habesne uxorem ex animi tui sententia? Et alibi, Ad votum omne fluente fortuna lascivit otium.

Adurgens, es, ere, vehementur urgeo, ἰσχυρῶς, ἰσχυρίζω. Celsus, Is quoniam natus est dens in locum prioris, quotidie digito adurgendus est. Hor. 1. Carm. 37. Caesar ab Italia volantem remis adurgens.

Aduro, idem est quod simplex Uro. יָקַדְךָ jakádh, שָׂרַף seharáph, כָּוַן kaváb, עָרַף eharáph. GALL. Brusler, hasler. ITAL. Abruscire. GERM. Fast brennen, besengen. HISP. Mucho quemar. ANGL. To burne. Cic. 2. offic. Quid enim censemus superiorem illum Dionysium, quo cruciatu timoris angi solitum, qui cultros metuens tonforios, candenti carbone sibi adurebat capillum? Plin. Adusta navibus dixit.

Adustio, onis, verbale. שֵׁרֶפְהָבִּי serepháb, מִיחֻאֵבִי michuáb, אָדוּסֵי. Plin. lib. 14. cap. 24. Vitia præter supra dicta, achor, aut fumidum virrus: picis autem, adustio.

Adusque, id est, Usque ad, ἄρ᾽ ἕως ἄδ᾽ ἄρ᾽. GALL. Jusques à. ITAL. Fin à. GERM. Bis dahin. HISP. Hasta à. ANGL. Even unto. Virgil. 11. Æneid.

Atrides Prothei Menelaus adusque columnas Exultat. Ovid. 3. Fast. Sen quod adusque decem numero crescente venit. Idem Eleg. 4. lib. 5.

Adusque nivosum, &c. Gell. lib. 15. cap. 2. Præterea vini libidine adusque ludibria ebriofus. Vide supra.

Adynamum, ἀδύναμος, vini factitii genus, quod fiebat ex musto albo, dimidia parte aquæ addita, quod admotum igni decoquebatur, donec aquæ mensura exaresceret. Vide Plin. lib. 14. cap. 16. Dicitur Adynamum, ἀδύναμος, ἀδύναμις, propterea quod esse imbecille & sine viribus: ideoque ægris dabatur, quibus vini noxam metuebant.

Adymachideæ, ἀδύμαχιδῶν, populi sunt interioris Libyæ, ab ea parte qua Ægyptum spectat. De horum moribus memoriæ proditum est, uxores in utroque crure armillam arcam gestare. Utrumque autem sexum ex æquo comatum esse, quo fit, ut plurimos alant pedunculos: quos ubi ceperint, pramorsos abijciunt. Virgines viro mature ad regem conveniunt: ex quibus ille unam deligit, quam ubi vitariit, statim dimittit. Vide Cæsar. Rhod.

Adytum, ἄδυτον. ANGL. The chancel or secret place of a church. Locus est secretus templi, ad quem nulli est aditus, nisi sacerdoti: ab a privativo & ἄδύ, ingredior, quasi inaccessibile. Virg. 2. Æneid. Isque adytis hac tristitia dicta reportat. Ovid. 4. Fast. Et sic est adytis diva locuta suis. Vide Cæsar. lib. 3. de bello civili, sub finem.

AE

Ædiphthongus, communis error per multa sæcula, & male scribitur, dum ex duobus corporibus fit unum æ, aut signatur e caudatum pro æ, & male pronunciat, dum solum e sentitur in prolatione. Scribi debent se junctim hæc duos elementa, & utrumque proferendo audiri.

Æa, ἄια. Civitas est Colchidis, Ætææ regis opus (ut scribit Stephan. quam Hippos & Cyanos fluvii è diversis locis in Phasim insuantes, peninsulam efficiunt. Fabulantur Poëtæ Æan nomen accepisse à puella ejusdem nominis, quæ quum Phasidis amnis vim effugere non posset, miseratione deorum in peninsulam esse conversa, quam etiam nunc, ut veterum idolum amplectitur phasis. De hac Plin. lib. 6. c. 4.

Ææa, ἄια, Circe dicta, ab aspersionum voce, propter celebratas illic corporum mutationes: placet Servio in illud Virg. 3. Æneid.

Ææaque insula Circes. Verisimilius tamen est Ææam dictam ab Æa Colchorum civitate, quemadmodum & Cytaeis, & Cytaea dicta est κυταίσις ἢ κυταία, à Cita ejusdem regionis oppido. Quod etiam ab Apollonii interpretibus annotatum est.

Ææus, ἄιας, Denominativum est ab Æa Colchidis peninsula & urbe ejusdem nominis, in qua nata creditur Circe Solis filia. Unde peculiariter epitheto Ææa appellatur. Virg. 3. Æneid. Inferni que lacus Ææaque insula Circes.

Ææe, sive Ææa, ἄια, insula fuit in mari Tyrreno, non modico alicuius freto ab Italia diremptus; hodie incertus, ita tamen ut paludibus circumquaque circumstantia speciem præferat. In hac Homerus Circes sedem collocavit, sic scribens lib. 10. Odyss. Αἰαλὸς δὲ τὸ ἴσθμῳ ἀδύμαχιδ' ἔστιν οἰκίαις Κίρκης ἐν πτόνῳ, &c.

Huius meminit & Virg. lib. 3. Æneid. Inferni que lacus, Ææaque insula Circes. Nam Servius ibi tres diphthongos videtur agnoscere, ut sit Æææ Circes. Latini quoque locum hunc à Circes domicilio Circæum, vel Circæos appellant: ibidemque antiqui Latii terminum constituunt. Vide Plin. lib. 2. cap. 35. & lib. 3. cap. 5.

Ææcus, ἄιας, Iovis filius ex Ægina filia Afopi, qui primus insulam, in qua regnavit, Æginam matris suæ nomine appellavit, quum antea OEnone diceretur (ut Plinius, Strabo, & Stephan. tradiderunt) aut certe OEnopia, ut apud Nasonem legitur lib. 7. Met. OEnopiam veteres appellaverunt, sed ipse Ææcus Æginam nominavit dixit. Hunc tantæ iustitiæ fuisse dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex, cum Minoë, & Rhadamantho, & peccantium peccata discutere, & pro meritis pœnas inferre. Ovid. in Ibin,

tuasque Ææcus in pœnas ingeniosus erit. Ææcus huic pater est, qui iura siloniū illic Reddit. Calepini Pars I.

Ææcum summus, prolem quo fatetur Iuppiter esse suam. Idem 13. Metam.

Ææcides, ἄιακίδης Suidæ, Patronymicum masculinum, quo significatur filius, vel nepos, vel aliquis ex posteris Æaci. Virg. 1. Æneid. Sævus ubi Ææcides telo iacet Hector: hoc est, telo Achillis, Ææci ex Peleo nepotis. Ovid. 13. Met. Inferis Ææcidis aliena nomina gentis. Ææcides item Pyrrhus, Ææci ex Achille pronepos. Virgil. 3. Æneid. Coniugio Ææcides Pyrrhi, sceptrisque potitum. Pyrrhus item Epirotarum rex ab Ææco trahens originem, Ææcides dictus. Virg. 6. Æneid. Ernet ille Argos, Agamemnoniâsque Micanas, Ipsūque Ææcidem, genus armipotens Achillis. Ææcidēs, a, um, adjectivum sex syllabarum. Ovid. 7. Met. OEnopiam Minox petit Ææcidea regna. Ææcidinūs, a, um, ab Ææco Achillis patre. Plaut. in Asinar. Siquidem hercle Ææcidinis minis animisque expletus incedit. Iratus si me tetigerit, iratus vapulabit. Non sine proverbii specie dictum fuit, pro atrocibus & superbissimis minis. Ææmène, ἄιαμῆν, regio est Nabathæorum, apud Stephanum. Ææne, ἄιαν, Macedoniæ oppidum, dictum ab Ææno Helymi filio, qui eò coloniam deduxit. Ææneus, ἄιανεύς, nomen gentile. Vide Steph. Ææanitis, ἄιανίτις, regio Nabathæorum. Ææanites, ἄιανίταις, Gentile. Ææantium, ἄιαντίων, Ptolomæo oppidum Troadis, à Rhodiis conditum eodem in loco, in quo sepultus est Ajax, & ubi classis suæ habuerat stationem. Vide Plin. lib. 5. c. 30. Est nomen promontorii in Magnesiâ, ad sinum Pelagicum: de quo idem Plin. lib. 4. c. 9. Ææas, ἄιας, fluvius qui ex Candaviis Macedoniæ montibus ortum ducit, & non procul ab Appollonia Taulantiæ urbe, in mare Ionium illabitur. Lucanus lib. 5. Purus in occasum, parvi sed gurgitis Ææas, Ionio fuit inde mari. Meminit huius fluvii etiam Plin. lib. 3. cap. 23. Ææbuda, insula quinque Britannia, Stephanus. Vide Hebudes. Ææbura, oppidum Hispaniæ, Steph. Vide Ebura. Ææca, ἄιακα, Marforum civitas, à qua Ææcani populi, ἄιακῶν, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11. Ææcalum, oppidum Italiæ. Steph. Ææclus, ἄιακλῶς, Nobilis Atheniensis, qui Eretriam Eubæam civitatem coloniam duxit. Strabo lib. 10. Post res verò Trojanas Ææclus & Cothus ex Athenis profecti colonias duxerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem. Æædeplus, ἄιαδέψω, Steph. Oppidum fuit Eubææ insula, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12. Æædepol, ἄιαδέπολις. Adverbium iurandi, quod est, quasi per ædem Pollucis. Item Pol, & perpol, quæ idem significant. Perpol, quam pauci, apud Terent. in Andr. per tmesin dictum puto pro, Pol perquam pauci. Ergo Æædepol me emittas manu, se. 7. a. 1. Æædepol profectò. Plaut. Pseud. se. 3. a. 1. & Men. se. 5. a. 5. Æædepol ne hic dies. Ibid. se. 2. a. 3. & se. 3. a. 4. Æædepol equidem. Amph. Certè, Æædepol, equidem, Ipein Aut. se. 4. a. 1. Æædepol næ ego. Æædepol dissyllabum hic est. Idem Curs. se. 1. a. 3. Æædepol here næ adveni tempore: idem Men. se. 7. a. 5. Erat autem Æædepol teste Gell. lib. 11. cap. 6. Iuramentum tam viris, quam mulieribus commune. Per Herculem autem mulieres nunquam iurabant, neque viri per Castorem. Æædes, in singulari, nequam in plurali numero pro templo vel sacratio, sed ferè semper cum adiectione, ut ædes sacra, vel ædes sacræ: Æædes Iovis, Æædes deorum, Æædes pacis, & huiusmodi. ἄια δῆλον ἢ ἄια δῆλον. GALL. Temple. ITAL. il tempio, la chiesa. GERM. Ein tempel. Russ. chyn. HISP. Templo. ANGL. A temple, or church. Cic. 2. Verr. Æædes Minervæ in fano Apollinis. Idem 1. Philipp. Ex eo die, quo in ædem Telluris convocati sumus. Ovid. 13. Met.

Suaque

Eripere ade Deam, de Palladio. Idem 1. ejist. Didus, pro sepulchro posuit, quum ait, Est mihi marmorea sacra in ade Sichelus. Nam & sepulchra, ut scribunt Iuriconsulti de sepulch. & relig. inter loca sacra habentur. Gell. cap. 7. lib. 14. Non omnes ædes sacras templa esse. Pro ædificio profano, vix aliter quam plurali numero utimur. Idem cap. 4. lib. 14. Non fuisse in æde sua, id ædibus meretricis. Vide exempla infra in Ædis. ἄια δῆλον ἢ ἄια δῆλον. GALL. Maison. ITAL. & HISP. Casa. ANGL. A house. Cic. 2. Verr. Quæ vidi egomet apud istum in ædibus. Idem de Clar. Orator. Ex testudine quadam exit in ædes. Singulari numero posuit Curtius de gest. Alexandri, Excubabant principum liberi servatis nocturnis vicibus, proximi foribus ædis, in qua Rex acquiescebat. Ubi Æædem pro cubiculo dixisse videtur. Idem alibi eodem in numero pro cœnaculo posuit, quum ait, Stabat ad fores ædis eius, in qua Rex vescebat. Tantæ curæ nobis debent esse ædes nostræ, ut his neglectis alia minime curanda sint. Hinc locus Adagio, Ædibus in nostris quæ prava, aut recta gerantur. O' τί τί ἐν μετρώσει κἀν ὀτ' ἄϊον τι πέτυκται. Scribit Gellius hunc Homeri ex Odyss. versiculum vice proverbii semper in ore Socrati fuisse. Dioces adscribit Diogeni, ut refert Laërtius. Quo versu admonemur ut ea potissimum, quæ ad nos ipsos pertinent, curemus: externam atque aliena ne inquiremus. Dicitur autem Ædes (ut scribit Servius) ab Edo, quod in ea sacrificantes edere consueverint. Nam quædam sunt nomina, quæ initio diphthongum recipiunt, quamvis à verbo monophthongo deriventur, ut Ædes, Æsculus. Varro lib. 4. de lingua Lat. ab aditu fieri putat, quod scilicet plano pede adibant: unde etiam prima syllaba diphthongum accepit. Festus, Ædes quod in edito poni solet. Alii Ædem dici existimant, quod in ea ævum degatur, quod Græcè αἰών vocatur. Ædis, in nominativo singulari. Plaut. Most. se. 1. a. 1. Omnia pericet

periere, & ædis & ager. Liv. lib. 2. d. 5. Plaut. *Most. sc. 2. a. 2.* Tectigistina has ædes? i. fores. Quando ædes pullabit senex, i. fores. *Ibid. sc. 1. a. 2.* ædes plenas convivarum & mulierum. *Ibid.* Ædes fac oclusæ sient. *Ibid.* Usus ædium nequior factus, ædes ruunt. Idem *Most. sc. 2. a. 1.* Ædes hincunt. Idem *Pseud. sc. 1. a. 4.* Occlusit ædes. Idem *Men. sc. 3. a. 4.* Ponè ædem Castoris. Idem *Curc. sc. 1. a. 4.* Vides ut aperiunt ædes festivissimè. *Ibid. sc. 1. a. 1.* Ædes mihi arridebant tua. Idem *Afin. sc. 3. a. 1.* Quid intus servem? Anne qui ædes auferat? Idem *Aul. sc. 2. a. 1.* Fac niteant ædes. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Capitalis ædes est facta. Idem *Mostell. sc. 3. a. 2.* Nemo in ædibus servat. *Ibid. sc. 2. a. 2.* Illa est hic intus in ædibus. Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* Quid tibi hinc ante ædes clamatio est? Idem *Most. sc. 1. a. 1.* In hacce ædes nemo pedes intrò tulit. Idem *Men. sc. 2. a. 2. & sc. 2. a. 5.* Non videomihî habitare posse ædes meas. Idem *Afin. sc. 3. a. 2.* Ille homo ædes compilavit. *Ibid. sc. 2. a. 2.* Ædes non patent. *Ibid. sc. 3. a. 3.* Ædes aperiuntur. Item occluserunt ædes. Idem *Amphit.* Veniunt servi, fundi, ædes, omnia. Idem *Men. sc. ult. a. 5.* Tuanc causa me ædes incensurum putas? (de ignis magnitudine.) *Ibid. sc. 1. a. 5.* Nec nostras ædes comburere postulas (de asseribus.) Idem *Aul. sc. 3. a. 2.* Intra ædes huius ubi habitat penetravi pedem. Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Ædes dixit esse septimas à portu. Idem *Pseud. sc. 2. a. 2.* Ædificabuntur ædes totæ denuò. Idem *Most. sc. 2. a. 1.* Fac niteant ædes. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1. & c.* Varro *de vita pop. Roman. lib. 1.* Hæc ædis quæ nunc est, multis annis post facta sit, &c. Hoc etiam ex diminuti formatione videtur consequi, ut Ædis, in recto dicamus, non Ædes. Nam ut Apicula fit à nominativo Apis, videtur analogiæ ratio exigere, ut Ædicula sit ab Ædis. Nam ab eo quod est Ædes, potius fieret diminutivum Ædedula, ut à Vulpes, Vulpecula. Verum tamen ut e, in compositione sæpè mutatur in i, ut Rego, corrigo, Lego, colligo: sic potuit & in derivatorum formatione.

Ædicula, parva domus, pro quo potius usurpatur pluralis, Ædiculae. *שֵׁכֶלֶת* *lishekâh*, נְטִיחָה *netiâh*. GALL. *Maissonette, logette.* ITAL. *Picciola casa.* GERM. *Häuslin, Fämmerlin, oder ein capel.* HISP. *Casita pequeña.* ANGL. *A little house.* Aliquando pro cellula in ædibus. Plautus *in Epid.* In ædiculam lecorum isthæc eat, iube. Aliquando pro facello, quod est ædis sacre appendix. Livius, *lithæm diebus ædiculam Victoriæ virginis, prope ædem Concordiæ M. Portius dedicavit.* Aliquando pro loculamento simulacri. Plin. *lib. 22. de Venere Cimidia.* Ædicula eius tota aperitur, ut conspici possit undique effigies deæ.

Ædificator, eis, ædificator. Tertull. ||
 Ædifico, ædes construo, propriè. *בָּנִי* *banâh*, *בְּנִי* *beni*. GALL. *Edifier, bastir, maifonner.* ITAL. *Edificare, fabbricare.* GERM. *Bawen, Edifier.* HISP. *Edificar.* ANGL. *To build.* Nam ab æde, vel ædibus faciendis dictum est. Plaut. *Mostell. sc. 2. a. 1.* Ædificantur ædes totæ denuò. Et ita ferè absolutè ponitur sine casu. Cic. *ad Quint. Frat.* Tribus locis ædifico, reliqua reconcinno. Horat. *1. Epist.*
Dirigit, ædificat, mutat quadrata rotundis.

Mart. in *Gellium,*
Poscenti numos ut dicere possit amico
Hoc unum verbum Gellius, Ædifico.

Interdum ponitur pro construo, extruo, efficio: & non solum de ædibus, sed aliis etiam rebus dicitur, & tum accusativum semper adjunctum habet. Cæf. *lib. 2. de bell. civ.* Ædificare locum. Cic. *pro lege Manilia,* Qui quum maximas ædificasset, exornassetque classes. Idem *pro Sylla,* Ad illius pœnam carcer ædificatus est. Idem *1. Offic.* Urbes sine hominum certu nec ædificari potuissent, nec frequentari. Idem, Qui quum ædificasset in Palatio domum plenam dignitatis. Quo in exemplo accusativus, *Donum,* additus facile indicat, Ædificare, simpliciter ibi accipi pro struere, nam alioqui redundaret. Ut & apud Græcos illa sunt utilissima, *οὐδοποιεῖν, οὐδοποιεῖν, οὐδοποιεῖν.* Cic. *1. de Natura Deorum,* Quibus enim oculis animi intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis, qua constructa à Deo, atque ædificari munus facit? Huius composita sunt Co.ædifico, Ex.ædifico, In.ædifico, Re.ædifico, quorum significata vide suis locis.

Ædificatio, ipse ædificandi actus. *בְּנִי* *binjâh*, *בְּנִי* *beni*. GALL. *Edificament.* ITAL. *Edificio, fabbrica.* GERM. *Ein Bawer, erbawung.* HISP. *Obra de edificar.* ANGL. *Building.* Cic. *ad Art.* Ædificatio non movet. Plaut. *Aul. sc. 2. a. 2.* Non placet mihi illa ædificatio, quia columnam fundamentum suffulcit suo. Specimen cernitur quo eveniat ædificatio. (Metaphor.) Idem *Most. sc. 2. a. 5.*

Ædificatiuncula, *οὐδοποιεῖν, οὐδοποιεῖν,* parva ædificatio. Cic. *ad Quint. Frat.* Quæsitique ex eo, quid de illa ædificatiuncula Laërtii, de qua mecum loquutus es, mandavisses.

Ædificator, verbale. *בָּנִי* *bonch*, *בְּנִי* *beni*. GALL. *Ediffiseur, architecte.* ITAL. *Edificatore.* GERM. *Ein Bawer.* HISP. *El que edifica.* ANGL. *A der.* Cato, De bono ædificatore melius emetur.

Ædificium, ædis, constructio, & ponitur pro omni structura. *בְּנִי* *binjâh*, *בְּנִי* *beni*. GALL. *Edifice.* ITAL. *Edificio.* GERM. *Ein gebew.* HISP. *Edificio.* ANGL. *Building.* Ædificii quoque appellatione non superficiem signari, sed solum quoque ipsum, cui ædificium superpositum est, Ulpianus putat. Plin. *lib. 16. cap. 6.* Minus utilis ædificiis. Cæf. *bell. Gall. lib. 2.* Omnibus vicis ædificiisque, quæ adire poterant, incensis. Plaut. *Most. sc. 2. a. 1.* Hæc argumenta ædificiis dixi (i. ædibus.) Suprà enim & mox infra ædes dixit.

Ædiles, *ἀγορανομῆται,* dicti sunt ab eo, quod ædes sacras & privatas procurarent, teste Varrone *lib. 4. de lingua Latina.* Primò ex plebe duo creati sunt Ædiles: & deinde procedente tempore duo ex patriciis adjuncti sunt, qui à sella curuli, qua illi utebantur, Curules dicti sunt. Gell. *cap. 9. lib. 6.* Ædilis Curulis ædilitia comitia habebat. Idem sellam curulem iubet asserri. Officium Ædilium erat, ludos publicos exhibere, & sacras privatasque ædes procurare, totam urbem tueri, ut cloacæ & aqueductus, & quæque publica ædificia munda essent: loca in teatro assignare. Si quispiam servum, aut jumentum morbosum, vitiosumve, pro integro, sanoque vendidisset, edicto Ædilium emptori succurrebatur: idque Edictum ædilitium dice-

batur, sive Edictiones ædilitiæ. Cic. *3. de legibus,* Ex lego XII. *Tabular.* Suntque Ædiles curatores Urbis, annonæ, ludorumque solennium: ollisque ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto. Ovid. *6. Fast.* Ædilitium edictum de Tibicinibus. Plaut. *Men. sc. 2. a. 4.* Apud ædiles dixi causam pro factis plurimis & pessimis. Idem *in prolog. Amph.* Sive aded Ædiles perfidiosis cui diunt (palmam.) Ædilitium Curulium edictum, idem. Vide *Edictum.* Ædiles licetorem non habent, & vocare in ius possunt ad Prætozem. Gell. *cap. 12. lib. 13.* Annonæ curam gerunt, Suet. *in Tiberio, cap. 34.* Coercent popinas. Idem *in Claud. cap. 38.* Ædiles iussu Tribuni plebis capiebant ad supplicium. Plutar. *in Coriolan.* Ædiles olim habebant balnea. Seneca *epist. 87.* Erant & alii Ædiles, qui frumento præerant, à Cæsare primum creati, & à Cerere Cereales nominati, ut scribit Pomponius. His cura ponderum, ne qua fraus fieret, & mensurarum commissa erat. Vide Hotom. *in suo iuris Lexico.*

Ædilitas, ipsa dignitas, *ἀγορανομία.* Plaut. *in Stich.* Sine populi suffragio tamen ædilitatem hic quidem gerit. Proverbialis est figura, ubi quis imperiosior in alieno negotio, aut in ædibus alienis. Cic. *1. offic.* Crassus cum omnium hominum moderatissimo Q. Mutio munificentissima ædilitate functus est. Suet. *in Cæsar.* Siquidem ante paucos dies, quam ædilitatem iniret. Livius *lib. 7. ab Urbe,* Annus hic insignis novis duobus magistratibus, Prætura, & Curuli ædilitate, hos sibi patricii quæsiturè honores, pro concessio plebi altero Consulatu. Ædilitas curulis, & Ædilitas plebis, Plaut. *in Mario.*

Ædilitus, idem quod Ædilitas, *ἀγορανομία.*
 Ædilitus, a, um, *ἀγορανομός.* Nomen possessivum ab Ædili: ut Comitia ædilitia, in quibus creabantur Ædiles, & Ædilitium munus: hoc est, officium ad Ædiles pertinens. Cic. *1. offic. lib. 2.* Sed quid ego Ædilitias repulsas colligo. Ædilitias edictiones hic habet. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.*

Ædilitus, ij, qui Ædilitate functus est, quemadmodum & Consulatis, qui Consulatum gessit; & Prætorius, qui Præturam administravit. Cic. *in Brut.* Sed omnia in summa sperans, ædilitus est mortuus.

Æditimor (sic enim dicendum, non Ædituor: cum hoc sit recenti novitate fictum, illud antiqua origine incorruptum, secundum Varr. *de L. L. lib. 2.*) ædem tucor. Pomp. *Ædituo:* Qui postquam tibi adpareo, atque æditimor in templo tuo, nec mortalis, nec mortalium nullus in terra inferior est. Gell. *lib. 12. cap. 10.*

Æditimus, qui ædibus præest. *ἱεροδουλός* *chamâr. viarós.* GALL. *Sacristain, garde du temple, marguillier.* ITAL. *Sacrestano, guardiano di chiesa.* GERM. *Kirchhütet/Signist.* HISP. *El sacristan, guardador del templo.* ANGL. *A churchwarden.* Cic. *in Top. Gell. lib. 12. cap. 10.* ait, quod æditimus dicitur ea forma, qua finitimus, legitimus, ut timus sit adjectionis cauda. Verum pro eo nunc dicimus Ædituus, ut Varro *lib. 1. de re rust.* ait. Et sementinis ferri in ædem Telluris venerat rogatus ab æditimo, ut didicimus à patribus nostris: at corrigimur à recentibus urbanis, ab ædituo. Utriusque diversam notationem tradit Sospiter *lib. 1.* Æditimus, inquit, dicitur qui ædem servat, quasi ædis intimus, Ædituus ab æde tuenda.

Ædituor, Vide *Æditimor.*

Ædituus, quasi ædes tuens. Sosp. ||
 Æditivus, iudex quem una pars elegerit. Cic. *in Planc.* Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi æditivios iudices es sequutus. Scribe per E.

Æditus, a, um, *ὀψελός,* altus & fortis dicitur: Æditum aperite fanum. Plaut. *Curc. sc. 3. a. 1.* Horat. *in Ser.* Viribus æditior credebat, ut in grege taurus. Et ædita loca dicuntur alta ac sese ædentia, id est, ostendentia: scribiturque cum diphthongo, ut differat ab Edo, pro comedo. Sic & Cornucop. Non videtur tamen efficax ratio, cum in conjugando multum differant edo compositum, & edo simplex. Nec potest editum ab edo deductum videri. Denique per E scribendum est omnino, sine diphthongo.

Ædituus, idem quod Æditimus, sacre ædis tucor, id est, curam gerens: ab ædibus sacris, quas tucor, *ἱεροδουλός.* Cic. Illi noctu facta manu, armatique veniunt: fores ædis effringunt: æditui, custodesque nature sentiunt: Horat. *2. epist. 1.*

*Sed tamen est operæpretium cognoscere quales
 Ædituos habeat, belli spectata domique
 Virtus.*

hoc est, narratores, ut ait Porphy. Æditui enim templorum ac numerum quibus interserviunt, sacrorum originem advenis & ignorantibus narrant. Alii ædituos pro clientibus, ac familiaribus dici putant: ac per hos laudatores poetæque significant. Valerius ædituus, poeta verus, cuius aliquot carmina citat Gell. *lib. 19. cap. 9.* ad quem fortè respexit Horatius: quomodo etiam rectè dixeris, Quales habeat Virgilios. Lucret. pro æditui dixit ædituentes, ut est apud Gell. *lib. 12. cap. 10.* Hospitibus loca, quæ complebant ædituentes.

Ædēsā, *ἡ ἑβραία,* Mulier ægyptia, uxor Hermeæ, & Syriani Philosophi propinqua, totiusque castitatis & probitatis exemplar: cuius vitam latissimè describit Suidas.

Ædœcæa ulcera, *αἰδοῖς ἰλκῆ,* Ægineta appellat, quæ circa pudenda nascuntur. Nam *αἰδοῖς* Græci vocant, quæ nos pudenda.

Ædœpalinus, morbus pudendorum, satyriasis. ||

Ædôn, dictio trisyllaba, *ἄδων.* Avis est, quæ aliis nominibus & Philomela & Lulcinia dicitur, dicta Ædôn *ἄδων* ἑστὶ ἄδων, hoc est, à perpetuo canendi quasi instituto, quod etiam tunc canat, quum reliquæ volucres silent. Virg. *de cantu Syren.*

Quodque leves calami, quod suavis cantat ædon.

Ædusii, loci Romanorum iuxta Galliam Celticam. Stephanus.

Ætēs, vel æeta, *αιετα.* Rex fuit Colchorum, & filius Solis ex Perla Oceani filia, & pater Medæ, Absyrti, & Chalciopes: qui quum aureum vellus à Phryxo Athamantis filio in luco Martis suspensum diligentissimè asservaret, à Medea filia proditus, & vellere, & duobus insuper liberis spoliatus est. Nam Medea, quum Iasoni in rapiendo vellere se adjuvicem præbuisset, unâ cum illo profugit, fratrem

*Aegeria est qua prabet aquas, Dea grata Camænis,
illa Numa conjux, consiliūque fuit.*

Ægestāni, *αἰγέσται*, Stephano populi sunt Siciliae, quorum urbs Ægesta non procul à Lilybeo promontorio sita est, ab Ægesto Troiano nomen habens. Hi Segeftani vocantur à Plin. lib. 3. c. 8.

Ægeūs, per duas syllabas, *αἰγέως*, filius Pandionis fuit, & rex Athenarum, qui ex Æthra Pitthæi Træzeniorum regis filia Theseum suscepit, ex Medea autem ab Iafone repudiata alterum filium nomine Medum, ut placet Iustino. Hoc jam ad senium vergente, Minos Cretensium rex Atheniensibus ob Androgei filii necem bellum intulit, vicissimque durissimas pacis condiciones imperavit, ut septem quotannis juvenes Athenienses ex suis in Cretam mitterent, Minotauro monstro obijciendos. Quibus legibus quum triennio paruisset, evēnit ut quarto anno fors inter omnes ex æquo ducta Theseum proderet: qui maximo omnium cum dolore navim conscendens, à patre in mandatis accepit, ut si qua fatorum benignitate hospes remearet, velum navis, quod nigrum, præsentique fortunæ congruum erat, candido commutaret: idque eo consilio, ut si quid filio accidisset, veli colore suæ fortunæ eminus pater admoneri, & calamitatis suæ nuntium morte posset prævenire. At Theseus occiso Minotauro, opèque Ariadnes à Labyrintho eductus, paternorum monitorum immemor, nigro in patriam velo reclusus est: quod quum eminus è specula intueretur Ægeus, filium interiisse ratus, doloris impatientia sese in mare præcipitem dedit. Cui vita functo Athenienses Thesei operâ gravissima servitute liberati, divinos honores instituerunt: Deum marinum, & adoptivum Neptuni filium appellantes. Mare quoque ipsum nonnulli sentiunt ab eo Ægeum esse appellatum.

Ægiālē, *αἰγιάλη*, sive *αἰγιάλεια*, uxor fuit Diomedis, quam Venus à viro eius in bello Tojano vulnerata, tanta adulteriorum involvit turpitudine, ut Diomedes ad eam in patriam redire recusat, acceptaque à Dauno agri portione, urbem condiderit in ea parte Italiae, quæ magna Græciâ dicitur, quam à nomine relictae patriæ Argos Hippinam appellavit, quæ deinde Argyripa, & postremò Arpi fuit appellata. Vide Servium in illud *Æneid. lib. 11.*

*Ille urbem Argyripam patria cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis agris.*

Ægialeus, *αἰγιάλιος*, filius Ætæ fuit, & frater Medæ, à qua discerptus fuit, ut patri eam persequenti mora injiceretur. Alio nomine dicitur est Absyrtus. Vide supra suo loco. Fuit etiam hoc nomine Phoronei regis Argivorum filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iovis filium, ex Niobe Phoronei filia, esse tradunt) postquam Argis regnasset, in Ægyptum transiens, Achaia regnum reliquit.

Ægialia, *αἰγιάλεια*, insula est adiacens Ætolia regiōni. Plin. lib. 4. cap. 12.

Ægialus, *αἰγιάλιος*. GALL. *Le bord de la mer.* ITAL. *Lito.* GERM. *Das gstad des meers.* HISP. *La ribera del mar.* ANGL. *The shoare or coaste of the sea.* Latine dicitur littus. Unde Achaia propter urbes in littore positas, antè *αἰγιάλιος* vocata est, teste Plin. lib. 4. c. 5.

Ægida, oppidum Istriæ. Plin. lib. 3. cap. 19.

Ægidēs, *αἰγίδης*, Patronymicum masculinum est, formatum à nomine Ægeus: quo Poëta utuntur pro Theseo Ægei filio. Ovid. 3. de Arte.

Perfidus Ægides ducentia fila sequutus.

Ægila, *αἰγίλα*, insula est in sinu Megarico xxv. m. passuum distans à Phalafarna Cretæ oppido, & à Cythera xv. m. passuum, Plinio teste lib. 3. cap. 12.

Ægilips, *αἰγίλιψ*, Stephano, dicitur locus editus & penè inaccessus. Latine sonat relictum à capris, hoc est, locus tam arduus, quem ne ipsæ quidem capræ queant ascendere. Fuit etiam hoc nomine urbs Epæri in prærupta rupe sita: unde & nomen invenit. Auctor Steph.

Ægilōdes sinus, *αἰγίλωδες κόλπος*, siatus est exiguus inter Messeniacum & Laconicum medius: de quo Plin. lib. 4. c. 5.

Ægilōps, *αἰγίλωψ*. GALL. *Coquiole, auron.* ITAL. *Squala.* GERM. *Wilder haber, hasenbrot.* HISP. *Vna suerte d'avena monte si-
na.* Herba est folio verno tempore pilosa, ut lolium, hordeum cne-
cans, quæ & Festuca dicitur, quod messis tempore, quum semen jam
deciderit, vacuum reperitur: in modum festucæ. Plin. lib. 18. cap. 17.
Est herba quæ cicer enecat & eruum, circumligando se: vocatur *orc-
banche*. Triticum simili modo æra, (aliàs herba) hordeum festuca,
quæ vocatur ægilops. Hæc Plin. Virg. 1. Georg. Latine vertit *Steri-
lem avenam*, in hoc versu:

Infelix lolium, & steriles dominantur avena.

Est præterea Ægilops, abscessus inter nares & magnum oculi angulum, qui si incuriosè tractetur (ut inquit Ægineta) in fistulam vertitur. Dicitur Ægilops, quasi oculus caprinus, quod capræ huic vitio peculiariter obnoxia sint. Huic malo medetur Ægilops herba, teste Plinio lib. 25. c. 43. Unde & ipsa nomen accepisse videtur.

Ægilōps, *αἰγίλωψ, αἰγίλωψ*, eadem putatur quæ & Cerrus, arboris glandiferæ species apud Plinium lib. 16. cap. 6. Excellentissima autem Ægilops, incultis amica, lib. 16. c. 8. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops, fert panos arentes, musculo villo canos non in cortice modò, verum & è ramis dependentes cubitali magnitudine, odoratos, ut diximus, inter unguenta. Fuit etiam Ægilops bulbi genus, apud Plin. lib. 19. cap. 5.

Ægilos, *αἰγίλος*. *Isola di Capri.* Insula est in mari Ligustico, quæ Latine Capraria dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 6.

Ægimius, *αἰγίμιος*, senis ætate provecitissima nomen, quem Anacreon Poëta (referente Plinio lib. 7. c. 48.) tradidit ad ducentimum usque annum vixisse.

Ægimori, *αἰγίμορι*, duæ sunt insulae in mari Libyco, è regione Carthagini. Auctor Plin. lib. 5. c. 7.

Ægimuros, *αἰγίμουρος*, insula est in mari Libyco, insidiosa naufragiis. Vide Strab. lib. 6. c. 7.

Æginā, *αἰγίνα*, fuit Alope Bœotia regis filia, & mater Æaci, à qua insula Peloponneso adiacens contra Atticam, Ægina vocata est, quum antea OEnone diceretur, (ut apud Strabonem, Plinium & Stephanum

legitur,) aut certè OEnopia, ut placet Ovid. lib. 7. *Metamorph.* ubi sic scribit:

OEnopiam veteres appellavere, sed ipse

Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

Ab huius insulae nomine ductum proverbium, Primum Ægina pueros optimos alit, *τὰ πρῶτ' αἰγίως παιδὺς Αἰγίω ἐκτρέφει*, de de re quapian quæ melioribus initiis coepta, paulatim ad deterius delabitur. Vide Eras. in *Chiliad.*

Æginæa merces. Proverb. videtur fuisse de vilibus mercibus usurpari solitum, apud Strabonem sic effertur, *Αἰγινάειον αὐτὸν ἱεροπλάτῃν.*

Æginæa, orum, n. g. dicuntur grandiora omnia. Quod ex talenti ratione deductum putant, quod in ea insula habebatur maius cæteris. Sunt etiam Æginæa ferum venalium onera miscellanea, id est, sarcinae completentes varias merces. Unde Æginopolæ, id genus mercium venditores. Ex Cælio lib. antiq. lect. 11. cap. 56. & Eras. in *Chiliad.*

Æginensis, *Αἰγινός*, Æginæ incolæ.

Æginopolæ, vide Æginæa, orum.

Ægineta, *Αἰγινῆς*, Gentile. Unde Paulus Ægineta medicus clarissimus.

Ægineticus, a, um, *αἰγινητικός*, ut Ægineticum æs, quod in hac insula non gignebatur quidem, sed optimè temperabatur, ut est author Plin. lib. 34. cap. 2.

Æginium, *αἰγίνιον*, oppidum Macedoniae, in ea regione, quæ appellatur Pieria. Plin. lib. 4. cap. 10.

Æginos, cicuta, apud Diosc.

Ægion, *Αἰγίων* Suidæ, oppidum Achaiae propriè dictæ, quæ regio est Septentrionalis Peloponnesi. Vide Plin. lib. 4. c. 5.

Ægipanes, *αἰγίπαντες*, quos nonnulli Semicapros vocant. Monstra sunt caprinos pedes habentia, reliquis partibus humanam referentia figuram. Plin. lib. 5. cap. 1. Atlantem Africae montem prodiderunt noctibus micare crebris ignibus Ægipanum Satyrorumque lascivia. Veteres huiusmodi monstra pro semideis, sive pro sylvestribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos, Sylvanosque, Faunos ac Satyros nemorum deos esse dicentes, Panas agrorum, Sylvanos sylvarum.

Ægira, *αἰγίρα*, Oppidum Achaiae in Peloponneso, de quo Plinius lib. 4. cap. 5.

Ægirinon, *αἰγίρειον*, unguenti genus est, teste Ruellio, ex uva populæ arboris confectum, *ἀπὸ τῆς αἰγίρειν*, quam alii alnum, alii nigram populum credunt.

Ægiroessa, *αἰγίρεισσα*, oppidum Æolidis in Asia, cuius meminit Herodotus. lib. 1.

Ægis, *αἰγίς*, munimentum pectoris æneum, à Vulcano fabricatum, habens in medio Gorgonis caput. Quod si in pectore numinis sit, Ægis: si in corpore hominis, sicut in antiquis Imperatorum statuis videmus, Lorica dicitur. Virg. 8. *Æneid.*

Ægidæque horrificam, turbata Palladis arma.

Hæc ferè Servius. Fuit Ægis apud Græcos varia significatio, Pelliceam tegmen, quod gestant Atri: præterea maris intumescens undas, ac ventorum procellas & turbines. Alii malunt esse rete ex coronamentis contextum. Nec desunt qui putent significare sacerdotem, quæ Athenis solita sit ferre sacram Ægidem, & ita ingredi ad eos, qui nuper duxissent uxores. Unde factum proverbium, Ægis venit. Quod Suidas indicat dici solitum de iis qui petulanter & impudenter agerent. Vide Eras. in *Chiliad.* Fuit præterea Ægis, scutum Iovis, & Palladis, *Iliad. 4. 5.* in cuius medio erat Medusæ Gorgonis caput serpentibus vice crinium terribile: quod qui intuebantur, mox vertebantur in lapides, ut apud Ovid. 4. *Metamorph.* habetur. Fuit etiam Ægis lignum densum, medullæ simile, in larice fœmina nascens, mellei coloris, ex quo pictoriae tabulae fiebant, & codicilli immortalis penè materia, nullisque rimis, aut fissuris obnoxia. Auctor Plin. lib. 16. cap. 39.

Æginosus, a, um, ægidè sonans. Æginosum pectus Palladis, apud Valerium Flaccum lib. 3. *Argonaut.*

Ægisthus, *αἰγισθος*, Thyestis filius, ex Pelopeia, eiusdem filia, quem infantulum mater causa tegendi sceleris perdendum feris exposuit in sylvis: sed à pastore inventus, ejusque beneficio nutritus est, & inde *αἰγισθος* dicitur, quod nutritus sit à capris. Hic provecitior ætate Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & ejusdem filium Agamemnona in balneis, vel ut alii volunt, in primo egressu, adjuvante uxore Clytemnestra, qua etiam turpissimè usus erat, obruncavit. Postremò ab Oreste Agamemnonis filio patris mortem ulciscente, è medio est sublatus. Ovid. *de remed. amor. lib. 1.*

Quaritur Ægisthus quare sit factus adulter,

In promptu causa est, desidiosus erat.

Meminit Suet. in *Cæsare cap. 50.*

Ægistus, Beli filius. Vide *Ægistus*.

Ægithalos, *αἰγίθαλος*, avis est apud Aristotelem, quæ à Theodoro Paro vertitur. Hermolaus in *Plinium*.

Ægithus, *αἰγίθος*, aviculæ nomen est, irreconciliabile cum asino similitates exercentis, quod nidus eius, quem ferè in carduis struit, ab asino dissipetur. Contra ægithus, quoniam alia parte nocere non potest, asini ulcera erodit. Plin. lib. 10. cap. 74.

Ægitis, *αἰγίτις*, herba est Dioscoridi, quæ notiore nomine Anagallis dicitur.

Ægium, *αἰγέιον*, oppidum Achaia, quæ est in Peloponneso, quo in loco Iovem à capra nutritum ferunt: unde oppido nomen; *αἰγίον* enim capram dicunt.

Æglē, *αἰγλή*, una Hesperidum fuit, hoc est, una filiarum Hesperii Italiae regis, quæ una cum Arethusa, & Hesperethusa sororibus, amœnissimos in Mauritania hortos habuit iuxta Lixum Romanorum coloniam, iussu Claudii Cæsaris edeductam, in quibus (ut est in fabulis) aurea mala nascebantur, quæ à pervigili dracone asservabantur, quæ postea abstulit Hercules, dracone interempto. Vide infra in dictione *Hesperides*. Fuit & nympa hoc nomine, una Naiadum, Solis (ut volunt, ex Neærea filia. Virg. in *Sileno*,

*timidisque supervenit Æglē
Naiadum pulcherrima.*

Ægles, αἴγλις, Athletæ Samii nomen, qui quum per omnem ætatem mutus fuisset, in sacro tamen certamine, quum in sortitione fraudem committi videret, nimio loquendi desiderio, linguæ vinculum rupit, & distinctè, quandiu vixit, loquutus est, quod & Cæsi filio contigisse legimus. Vide Gell. lib. 5. cap. 9. & Valer. Max. lib. 1. cap. 8.

Æglogia, αἴγλοια, Caprarum, seu rerum pastoralium sermo dicitur, quasi αἴγλον λόγος. At Ecloga, εκλογη, sine diphthongo, electio, vel explanatio, sive elegantia dicitur, ut inquit Plin. lib. 4. Epist. & Euseb. lib. 4. Eccl. hist. contra Tortellium. Sed vox Ægloga, qua majores nostri Virgilio Bucolica inscripserant, iam pridem est a doctis explosa.

Ægocéphalus, αἴγροκέφαλος, Avis est liene carens. Vide Arist. lib. 2. de Anim. & Plin. lib. 1. cap. 37.

Ægoceros, ἄγρος, signum cœlestis est, quod à nobis Capricornus dicitur: quod sol ingrediens, Sostitium hyemale efficit. Poëtæ fabulantur hunc ex Amaltheæ nymphæ capra natum fuisse, & eodem lacte cum Iove educatum: qui postea cœli imperio potitus, veterem collactaneum inter astra collocavit. Invenitur etiam accusativus Ægoceron, ut & apud Græcos poëtæ αἴγροκρον, pro αἴγροκροτα, & αἴγροκρον, pro αἴγρον κρον. Non ab αἴγρος per o, quod est ineptissimum, sed Artica per os declinandi forma. Lucanus, Ægoceron, Cancerumque tener. ¶ Est etiam Ægoceros, αἴγροκρος, Diotcoridi, sive (ut apud Plinium legitur) Ægoceras, herba, quæ notiore nomine Fœnum Græcum appellatur: ita dictum, quod semen habeat in siliquis caprino cornu similibus. Vide Plin. lib. 24. cap. ult.

Ægon, ὄνις, αἴγρον. Idem quod caprile, hoc est, stabulum caprarum.

Ægon, nomen pastoris apud Virgilium in Palæmone, & Theocritum. ¶ Mons præterea Quirinalis, qui antequam in eum Sabini commigrarent, ægon appellatus est: quia ipsa ægonensis dicta est, quæ alio nomine Quirinalis dicitur, Autor Festus. ¶ Item pro mari ægæo, apud Statium lib. 5. Thebaid & alibi, ut lib. 1. Argonaut.

— *viæ littore puppim* —
Solvimus: & quanto fremitu se sustulit Ægon?

Ægölêthros, αἴγληθρον: herba est in Ponto alba, ex cuius flore apes decerpunt mellis genus amarum, quod Heracleoticum, vel Ponticum vocatur: dicta à capris interimendis, αἴγρον enim capram, & ἄληθρον perniciem significat.

Ægölhos, αἴγολος, Ulula, Ægolius. Plin. lib. 10. cap. 60. quam describit ex Aristot. hist. lib. 6. & Gall. La Dame. Ital. Barbaianod. } Avix est lucifuga, cui unguis luciferus, color rufus nigro conspersus, oculi prægrandes, cuius vox lugubris ululata. Hanc & Parram vocat Plin. lib. 18. cap. 29. Cuius præter Horat. 3. Caym. Ode 27. meminit Pompeius.

Ægônômus, αἴγρονόμος. Gall. Chevrier, gardeur de chevres. Ital. Pastor di Capre. GERM. Ein geisheit. HISP. Cabrero, cabrerizo. ANGL. Goate herd, or goatekeeper. } Caprarum ductor: qui & Æpolus αἴπολος dicitur, quasi αἴγρος τιμωρ, id est, capras pascens.

Ægônichon, αἴγώνηχον, Dioscoridi, herbam illam esse docet Ruellius, quæ in officinis Milium Solis appellatur. Alio nomine Lithospermum vocatur.

Ægophagos, αἴγροφάγος, Iuno apud Spartanos dicta, quod illi capras præcipuè sacrificabant. Cælius antiq. lect. lib. 26.

Ægophthalmus, à Plin. 27. c. 11. gemma quædam appellatur, quæ caprini speciem præ se fert, αἴγροφθαλμος.

¶ **Ægopos**, Ægops caprinos oculos habens. L.M. ¶

Ægos Potamus, seu flumen, αἴγρος ποταμός, Thraciæ fluvius, ad cuius ostia classis Atheniensium à Lyandro capta fuit. Plin. lib. 2. c. 60. Idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen. Stephanus ad Hellepontum collocat oppidum nomine αἴγρος ποταμός, quod nos Capræ flumen interpretari possumus: à quo deducitur gentile Ægopotamites, vel Ægopotamita, αἴγροποταμίτης.

Ægosthenia, αἴγροσθενία, civitas est Locridis, quam recenset Ptolomæus in descriptione Achaia. Huius incolæ à Plinio lib. 4. c. 7. vocantur Ægosthenenses, Megarensium iurisdictioni attributi.

Ægré, Ægreo, Ægreco, Ægrimonia, Ægritudo, Ægrotus, Ægroto, Ægrotatio, Ægrum substantivè: unde Ægrotor, supra.

¶ **Ægrolithros**, herba amara, quæ apes conducit mel amarum: est capris exitialis. Onom. med.

Ægromandra, caprile. Lex. gr. b. ¶

Ægyla, vide supra Ægila.

Ægyptios, & Gypas, αἴγυπιοί, & γυπας, Græci vocant, quos Latini, Vultures.

Ægyptus, αἴγυψος, urbs ad ripam Istrii fluvii sita, nomen habens ab Ægypto Calpio conditore. Ovid. de Ponto 1. Eleg. 7.

Stat vetus urbs, &c.
Caspus Ægyptus, &c.

Ægyptini, dicuntur Æthiopes, quia Ægyptis sunt finitimi. Autor Festus.

Ægypta, αἴγυπτος, Ciceronis libertus fuit, cuius identidem meminit Cic. in Epist. ad Tyronem. Tres autem præcipui numerantur Ciceronis liberti, Tyro, Ægypta, & Laureia, cuius extat Epigramma de aquis Ciceronianis, apud Plin. lib. 31.

Ægyptus, αἴγυπτος, Regio quæ ab Aphrica (ut Plinius inquit) Canopico distinguitur ostio: ab Asia verò Pelusiaco: quam ob rem quidam inter insulas Ægyptum computavere. Qui tamen Asiam dimensuri sunt, inter Asiæ regiones Ægyptum quoque dinumeraverunt. Est Aphricæ proxima: ab Ægypto Danaï fratre sic appellata, prius Aëria dicta. Catul. de com. Beren.

Captam Asiam Ægypti finibus adjiceret.

Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Triennio post Ægypto adventio domum. Hæc (teste eodem Plin. lib. 5.) ab Oriente Rubro mari Assyriæque conjungitur, ab Occasu Cyrenem & Aphricæ residuum habet, à Meridie usque in Æthiopiam protenditur, à Septentrione habet mare Ægyptium. In Æthiopiae urbes sunt, Thebæ, Abydos, Alexandria, Babylon, & Memphis. In hac (ut Plato inquit) nunquam visum est pluere, sed Nilus inundatione fœcundatur. Eius figura triquerra est, quam efficit Nilus, ita se dividens, ut A literam facere videatur.

Calepini Pars 1.

Tempore Amasis regis urbes habuit 2000. Natio fuit superstitionissima, adeo ut non solum bruta animalia, ut canem, bovem, & similia; verum etiam res inanimatas, ut allium, & capras inter deos collocavit. Dicitur parens terrarum, ut inquit Crinitus: nam Ægyptii omnium populorum vetustissimi, disciplinarumque complurium inventores, rerumque divinarum, & siderum peritissimi dicuntur: primi que animam esse immortalem dixere, & de corpore in corpus vagari, ut autor Diodorus. Iidem dicuntur solertissimi. Suet. in Cæs. c. 53. Idem in Aug. c. 66. In hanc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, compluresque alii eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisque patriam retulere.

Ægyptiacus, adjectivum. Plin. lib. 6. cap. 28. Ad mare nostrum, littusque Ægyptiacus.

¶ **Ægyptilla**, gemma nigra radice, cærulea facie. Isid. ¶

Ægyptius, adjectivum, αἴγυπτιος. Sil. Ital. lib. 13.

— *Ægyptia tellus* —

Cic. in Pison. Nomen ad dignitatem imperii regi Ægyptio vendidit. ¶ Admirabiles adeo fuerunt in neclendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium, Neclunt stupendas machinas Ægyptii, Δοκίμοι παρὰ τὸν πῦρ μηχανὰς Αἴγυπτιοῦ. De versuris, & ut ait Plautus, confutis dolis dicitur. Torqueri potest & in perplexas sophistarum argutias, ac syllogismorum inexplicabiles labyrinthos. Aut in Sycophantas & delatores, qui vera falsis permiscendo, neclunt calumnias.

Ægyptii præterea, quod gestandis oneribus quæstum non satis honestum facitare consueverint, unde & ἀχθῶφοροι dicti in iocum proverbiale abierunt, hoc adagio: Quos non tollerent centum Ægyptii, ἄς σὺν ἄγγωνι ἂν ἔσθ' ἑκατὸν Αἴγυπτιοῦ. De molestis dici soistum ac moribus intolerandis, seu fastu præturgidis. Refertur adagium ab Eudemo, à Suida, & ab Aristophane in Ranis. Huic affine est Ægyptius laterifer, Αἴγυπτιος πλεῖστοφορος. Arist. in Avibus. Quadrare videtur in sordidum, atque infimæ sortis hominem. Aut in eum, qui molestis negotiis premitur.

Ægyptus, masculini gener. Αἴγυπτιος. Beli Prisci filius fuit, & frater Danaï: qui quum quinquaginta haberet filios, totidem eos fratris sui filibus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao instructa, primâ è nuptiis nocte suum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypermnestram, quæ Lynceæ marito viro suo peperit: qui postea, pulso Danao, Argivorum regnum invasit. Unde adagii figura, Ægypti nuptiæ, Αἴγυπτιος γάμος, inauditæ, & infelices dicebantur. Torquenti poterit in similitudine amicitiam, aut in munus dicere gratiâ datum in speciem, quum revera quærat perniciem ei cui datur. Vide infra in dictione Belides, & Danaus.

Ægys, αἴγος, oppidum est Laconicæ regionis, apud Steph.

Ælana, sive, ut alii malunt, Læana, αἰλιανὰ, ἢ λαιανὰ, oppidum est Arabiæ felicis, iuxta sinum, qui ab eò Ælanticus dicitur, sive Læaniticus, λαιανίτιος κῆλος. Ptolom. Plin. lib. 6. cap. 10. Sinus intimus, in quo Læanica, qui nomen ei dedere. Regia eorum Agra, & in sinu Læana, vel, ut alii, Ælana. Nam & ipsum sinum nostri Ælanticum scripsere, alii Elaniticum, Artemidorus Alaniticum, Iuba Læaniticum.

Ællâ, αἰλιὰ, urbs est Palæstinae, quæ prius Hierosoyma: ita dicta ab Ælio Adriano. Steph.

Ællianus, αἰλιανός, Sophista fuit Trænestinus, tanta linguæ Atticæ puritate, ut μελέγγοσθον, & μελέφροσθον, cognominaretur. Scripsit historiam de Animalibus, de varia historia, de re militari, quæ omnia ad nos pervenerunt. Claruit sub Adriano Principe. Suid.

Æli, αἰλιος, vel αἰλοι dicuntur, quibus duæ sorores nupserunt. Vide Cæli Rhodig. lib. 28. c. 24.

¶ **Ælinus**, αἰλιος, lugubre carmen, in quo Linus deplorabatur. Eustathius etiam monet, esse cantilenam texentium, q. sit à λῆος herba. ¶

Ælius, αἰλιος, nomen proprium, quo plurimi ex Romanis viri illustres fuerunt appellati: ut, Ælius Gallus, vir equestris ordinis, qui solus Romanorum Arabiam hostiliter est ingressus, ut testatur Plin. lib. 6. cap. 29. & Strabo lib. 2. ¶ Ælius, prænomine Publius, qui eo anno Romæ consulatum gerebat cum Cn. Cornelio, quo Annibal in Africa victus fuit, teste Plin. lib. 9. cap. 18. ¶ Ælius Stilo, nobilis scriptor, cuius meminit Plin. lib. 9. c. 25. ¶ Item Ælius Adrianus, & Ælius Verus, Romanorum Imperatorum, quorum vitam vide apud Eutropium.

Ællo, αἰλλω, trium syllabarum, una est Harpyiarum: sic dicta, quasi ἰλλὸν ἀλλω, hoc est, alienum tollens. Ovid. 13. Metamorph.

— *Strophadumque receptos* —
Portubus infidis exterruit ales Aello.

¶ Est etiam nomen unius ex canibus Actæonis, apud Ovid. 3. Metam. dictum (ut videtur) δῶτ' αἰλλω, hoc est, à procella, quam cursus celeritate referebat.

Ælurus, αἰλῦρος. Latine catus, & felis dicitur. Aristot. de Animal. Æluri & Ichneumones tot numero pariunt, quot canes. Elian. hist. Animal. lib. 7. Ælutorum mas quidem libidiniosissimus est: fœmina autem amantissima prolis: fugit coitum cum maribus, quoniam semen emittunt calidissimum, & quasi igneam genitalia adurent. Hoc cernens mas, communem fœtum dilaniat: illa verò prolis desiderio, mareis libidine ardentes adit rursus. Gell. lib. 20. c. 7. Ælutorum quoque oculi ad easdem vices Lunæ, maiores fiunt, aut minores.

Æmidus, tumidus, inflatus. Festus: Æmidum, tumidum. Glossar. αἰμυδῖον, αἰμυσηδῖον, absque dubio, παρὰ τὸ αἰμυ.

Æmathia, vide Æmathia.

¶ **Æmidus**, tumidus, παρὰ τὸ αἰμυ. Scalig. ad Fest.

Æmillâ, regio Italiae, quæ & Flaminia, & Romandiola etiam dicitur. In qua sunt urbes Acrimonium, Cæsena, Sassinia, Faventia, Forum Livii, Bononia, Ferraria, Imola.

Æmillâ, αἰμιλία, uxor fuit maioris Africani: de qua vide Suidam.

Æmillâ gens, familia fuit Romæ in primis illustris: ex qua fuit Paulus ille Æmilii, qui in consulatu suo Persen Macedonum Regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. ¶ Item Qu. Æmilii Lepidus, quem Plin. lib. 7. cap. 53. refert, quum cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limen pollice, repente obiisse. ¶ Item

D 3 Æmilii

Æmilius Scattus, homo factiosus, & subdolos : de quo multa Salust. in Jugurtha. Sunt qui Æmilyus scribere malint per y, in antepenultima, nominis eius initium referentes ad Mamercum, Pythagoræ Philosophi filium, qui ob singularem morum comitatem, sermoneque leporem, quem Græci αἰμιλίαν dicunt, Æmilyos est cognominatus, ut auctor est Plutar. in Paul. Æmilio, & in Num. Animadvertimus tamen à Græcis ipsis, & præcipuè in Onomasticis, in quibus litterarum series dictionum initia non facile finit corrupti, αἰμιλίαν, αἰμιλία, & αἰμιλίαν; scribi per quartam Græcorum vocalem, non per sextam. Præterea Moschopuli in lib. αὐτὸς ἕσθων, hæc sunt verba, αἰμιλίος ὁ ἀπατῶν, ἀλὲ β ὑβλάθ ἢ αἰμιλίος; αἰμιλίος ὁ ὀνομαζόμενος ἀλὲ β ἰ.

Æmilia, αἰμιλία, Virgo Vestalis fuit ex nobilissima Æmiliorum familia: de qua sic scribit Valer. lib. 1. c. 1. Æmiliae virginis disciplinam, extincto igne tutam ab omni reprehensione numen Vestæ præstitit: qua odorante, quam carbasum, quam optimam habebat, faculo imposuisset, subito ignis emicuit.

Æmilianus, αἰμιλιανός, Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmilia filius, cum ex Æmilia gente in Scipionum familiam esset adoptatus. Adoptionis enim indicandæ causa nomen naturalis familie una, aut altera litera producebatur. Postea & alii plerique eiusdem familie viri clarissimi & triumphales, eodem cognomine dicti fuerunt. Iugual. Satyr. 8.

— pictosque ostendere vultus
Maiores, & stantes in curribus Æmilianos.

Sueton. in Claud. c. 18. Æmiliana ædificia. Æminium, αἰμινιον Ptolomæo, oppidum Lusitanie mediterraneum. Æminius, αἰμίνιος, fluvius Hispanie à Minio Tarraconensis tractus fluvio distans cc. m. pass. ut ex Varronis sententia tradit Plinius lib. 4. cap. 22.

Æmocharis, αἰμοχάρης, cognomen Martis fuit, quasi sanguine gaudens: αἷον, Latine sanguis dicitur. Hæmocharis potius scribendum: Æmonia, αἰμονία Stephano, regio (postea dicta est Thessalia) ab Æmo monte, cui propinqua est, vel ab Æmone Deucalionis filio: prius Pyrrha dicta, à Pyrrha Deucalionis uxore. Quidam cum aspiratione scribunt αἰμονία: quo pacto etiam apud Suidam legitur. Meminit Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist.

Cyzicon æmonia nobile gentis opus.
— Ibid. Eleg. 1. lib. 4. Æmonia curas attenuisse lyra.

Æmon, æmonis, gentile, αἰμῶν Stephano: & fœminicum Æmonis, ἰδίας, αἰμονίης. Et possessivum Æmonius, α, um. Ovid. in Epistol. Laodamia ad Protefilum,

— Æmonis, Æmonio Laodamia viro.

¶ Æmonia item oppidum est Norici, apud Plinium lib. 3. c. 24. Æmonides, αἰμονίδης, nomen viri, non quidem patronymicum, ut fit Æmonides, quasi Æmonis filius, sed primitivum, ut Thucydides. Virg. 10. Æneid. Vide Servium eo loco.

Æmulo, aris, cum accusativo iunctum, idem quod imitor. { ἱμῶν ἡμῶν halach bedhérech. ἑλῶν, φιλομῶν. GALL. Imiter, tâcher à faire aussi bien qu'un autre. ITAL. Imitar à concorrenza. GERM. Mit eifer nachhjun/ nachfolgen. HISP. A ver embidia en buena y mala parte. ANGL. To studie, to do as well as an other, to followe. } Cic. pro Flacco. Omnes eius urbis instituta laudare facilius possumus, quam æmulari. Terent. in prol. Andr. Quorum æmulari exoptat negligentiam potius quam istorum obscuram diligentiam. Horat. lib. 4. Carm. Pindarum quisquis studet æmulari. ¶ Interdum sine casu. Plaut. in Mercat. Æmulari quia non licet, invidet. ¶ Interdum ponitur pro invidio, & cum dativo ferè semper iungitur. Quintil. Qui veteribus æmulantur. Liv. 8. bell. Pun. Tanquam ab infimo mihi periculum sit, ne mecum æmuletur. { ἕκαστὸν κίννη. φθονία. GALL. Estez marry quand on n'a pas ce qu'a un autre. ITAL. Invidiare amaramente con desio di havere lo altruy. GERM. Mißgünnen/ vergünstig sein. HISP. A ver embidia, remedar en mal. ANGL. To envie. } Cic. Tuscul. Obrectare alteri, aut illa vitiosa æmulatione, quæ rivalitati similis est, æmulari, quid habet utilitatis? Et paulò post: Quumque corporis facibus inflammari soleamus ad omnes ferè cupiditates, eoque magis incendi, quòd his æmulemur, qui ea habent quæ nos habere cupiamus, &c. ¶ Propriè autem Æmulari significat cum quadam invidia atque ambitione & quasi certamine conari alienum opus superare, ut inde maiorem gloriam consequamur, quam ille quem æmulamur. Plin. ad Genit. lib. 7. Tu mihi bonum animu facis, qui libellos meos de ultione Heluidii, Demosthenis orationi ἐμῶν confers. Quam sanè cum componerem illos, habui in manibus, non ut æmulerer (improbum enim, ac penè furiosum;) sed tamen imitarer, & sequerer tantum quantum aut diversitas ingeniorum maximi & minimi, aut causæ similitudo pateretur.

Æmulatio, Imitatio virtutis, invidia. Nam & in bonam, & in malam partem accipitur. { ἕκαστὸν κίννη. ἑλῶν, ἑλῶν. GALL. Envie d'en suivre quelqu'un, jalousie. ITAL. Il contrefare, imitare altri in qualche opera invidiosamente. GERM. Nachfolgung/ Eifer. Item Dergünst. HISP. Remedamiento en bien ò en mal, embidia. ANGL. Following of vortere, anitie in following the nades of another. } Cic. Tuscul. 4. Æmulatio dupliciter dicitur, ut in laude & in vitio nomen hoc sit. Nam imitatio virtutis, æmulatio dicitur: & est æmulatio ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat.

Æmulator, oris, idem quod Æmulus. Cic. Attic. lib. 1. Servilius æmulator Catonis. ἑλῶν.

Æmulus, Invidus { ἕκαστὸν κίννη. φθονίης. GALL. Imitateur, envieux. ITAL. imitatore della altruy opera, invidioso. GERM. Nachfolger cin's dings/ Detgünstig. HISP. Embioso en bien y mal. ANGL. An follower, that enuyeth. } Demit honorem æmulus Aiaci (Ulysses) 13. Met. ut, Æmula scnectus, apud Virg. Æneid. Quæ quasi invidere nobis videtur iucundioris atatis felicitatem. ¶ Item ejusdem rei studiosus sectator, atque imitator, ἑλῶν. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Lenonum æmuli lanii, quia ut lenones, jureiurando malo rem quarunt. Cic. Att. 6. Licebit enim solus ames, me æmulum non habebis. ¶ Ejusdem muse æmulus, pro ejusdem artis studioso, usurpatur à Gellio prover-

bii vice. Æmulus alicuius de re aliqua, id est, contendens cum aliquo de re aliqua. Plin. lib. 15. c. 18. ¶ Fama æmula Herculei laboris, id est, non minor quam quæ de Hercule olim ferebatur, vel quam si adventaret Hercules. Sil. Italic. lib. 4. Velleius, Æmula imperii Carthago.

Æmulus, αἰμῶν Stephano, mons Thracie, sic dictus ab Æmo Boreæ & Orythiæ filio. In hoc monte Martis domicilium collocaverunt Poëtae. Sunt qui per aspirationem scribunt, αἰμῶν: quo pacto & apud Suidam legitur.

Æmylia; vide Æmilia.

Ænaria, αἰνάρια, insula est in sinu Putcolano, de qua Suet. August. c. 92. sic scribit Plin. lib. 3. cap. 6. Ænaria à statione navium Ænææ. Homero Inarime dicta, Græcis Pithæcusa, non à simiarum multitudine (ut aliqui existimavere,) sed à siglinis doliariorum. Hodie Ischia dicitur, à figura oppidi, quòd in monte habet coxendicis figuram.

Ænarius, αἰνάρια. Locus in Achaia Peloponnesi regione, iuxta Olenum oppidum, in quo Achæi, de rebus communibus consultaturi, conventum agebant. Auctor Strabo lib. 8.

Ænèa, αἰνεία, urbs in Thracia, ab Ænea, ut Stephano placet, condita, quam nos eandem esse credimus cum ea, quam Plinius Ænon vocat. Hujus meminit Livius lib. 4. Proficiscuntur (inquit) à Thessalonica Æneam ad statum sacrificium. Item Theophrast. de plantis, Circa Æneam ficus arbor scabiem non sentit. ¶ Hinc fit gentile Æneates, αἰνεάτης, Stephano, & Æneaticus, αἰνεατικός, denominativum. Hoc etiam nomine olim dictum fuit oppidulum urbi Romæ imminens, quod & Ianiculum dicitur, conditum à Romulo Ænææ filio, ut tradit Dionysius. Ianiculum verò dictum, Festus ait, quia per ipsum populus Romanus transire cœperat in agrum Hetruscum. Nam & Ianus ab eundo dictus est, quasi Eanus, ut Cic. de natur. deor. ait.

Ænèas, αἰνεάτης, Veneris & Anchisæ filius, Virgilio carmine notissimus. Dictus Æneas, ut quidam putant, ab αἰνείω, quod est laudo: nam Laus à Græcis, αἰνέω, dicitur. Ab Ænea dicti sunt Æneades, αἰνεάδαι, Troiani. De huius genealogia vide Ovidium lib. 4. Fastorum.

Æneis, penult. ancipiti, huius Æneidos, liber de gestis Ænææ. Stat. & Ovid. ¶ Æneidomastix, liber à Carbilio Pistore in Virgilio editus. ¶ Æneius, quadrifyll. adjct. Virg. 7. Æneid.

Tu quoque littoribus nostris Æneia nutrit.
Æternam moriens famam Caieta dedisti.

Ubi Servius: Hanc alii Ænææ, alii Creusæ, alii Ascanii nutricem volunt.

Ænefidemus, αἰνεσίδημος. Illustris Argivorum Imperator fuit, qui quum Argis à Philocle obsideretur, nec urbem tueri posset, impetrata à militibus abeundi facultate, ipse honestè in præsidio sibi credito occumbere maluit, quam cum dedecore in patriam reverti. Vide Liv. lib. 32. ab urb. cond.

Ænèus, a, um, idem est quod æreus. { ἑνεὺς ἑνεὺς. GALL. Qui est de cuire ou d'airin. ITAL. Cosa fatta di bronzo. GERM. Ein/Das von erz gemacht ist. HISP. Cosa de alambre ò cobre. ANGL. Made of brasse or copper. } Col. lib. 12. cap. 20. In coctura æruginem remittunt ænea vase. Cic. 6. Verr. Lectos æratos, & candelabra ænea. Vide Athenus, Ahenetus.

Ænèatōrēs, dicti sunt tubicines, ab ænea tuba. { ἑνεάτορας. GALL. Trompeteurs. ITAL. Trombetti. GERM. Trommeter. HISP. Tañedores de trompeta. ANGL. Trompeteries, which bloweth the trompette. } Ammian. lib. 59. Quum superesset exiguum noctis, æneatorum clangore ductores urbem, ut mox casuram, terribili corona cinxerunt. Suet. in Cesar. Dict. cap. 32.

¶ Ænèsi, Ænææ cōmites. Fest.

Ænefis, gratiarum actio, laudatio. ¶

Æni insula, αἰνία νῆσος, est insula in sinu Arabico. Ptolom.

Ænia, αἰνία, Stephano, oppidum est Perrhæborum, non præcul ab Achælo fluvio, cuius meminit Strabo lib. 8.

Æniensis, gentile, quo utitur Plin. 4. c. 9. & Ænian, anis, αἰνίαν Straboni, sicut Acarnan, anis.

Ænianicus, denominativum: ut sinus, αἰνιανῶν ἑσλάς.

Ænigmā, involucreum. { ἑνίγμα ἐνίγμα. GALL. Enigme, Sentence obscure & convertte. ITAL. Enigma, allegoria oscura. GERM. Ein rätsel. HISP. Enigma ò sentencia obscura. ANGL. Aridle, ò intricate question. } Obscura allegoria, vel quæ difficilè intelligitur, nisi aperiatur, ab αἰνίω, obscure loquor, innuo. Innuitur enim quiddam, quod pluribus explicandum est. Huiusmodi est illud libri Iudicum, De comedente exivit cibus, & de forti egressa est dulcedo. Gell. lib. 12. c. 6. Quæ Græci dicunt Ænigmata, hoc genus quidam ex nostris veteribus Scrupos appellant. ¶ Idem est aliquando quod parabola. Sic apud Ezech. 17. dicitur, Fili hominis propone ænigma, & narra parabolam: aquila grandis, &c. ubi ænigma, vel parabola vocatur aquila vastans Libanum, per quam intelligit Nabuchodonosorem vastantem Hierusalem.

Ænigmātīcus, a, um, αἰνιματικός, obscurus, & ænigmaticus, involutus, Ænigmātīstēs, αἰνιματίστεις, qui ænigma facit, seu proponit. Hieronymus contra Iovin. Sed quid ad nostrum ænigmatistē, cuius libros multò difficilius est nosse, quam vincere?

Ænigmatizo, & parabolizo. Ezech. 17. sic habes, Fili hominis propone ænigma, & narra parabolam, quod Hebraicè concipitur, Ænigmatiza ænigma, & paraboliza parabolam. Qui modus loquendi usitatus est Atticis & Latinis, servitutem servire, mori mortem.

Æniochi, vide Heniochi.

¶ Ænittologium carmen appellant, quod capit dactylos duos, trochæos tres, ut:

Prælia dira placent truci inventa. ¶

Ænobarbus dictus est Domitius, quoniam Castor & Pollux quum victoriam illi nuntiarent, ipseque minimè crederet narrantibus, malas, barbâque manibus permulserunt, & eam ex fusca in flavam converterunt: undè à barba rutila, ænèique coloris, Ænobarbus dictus, quod postea Domitiorum cognomen fuit. Vide Suet. in Nerone. c. 1. & Plut. in Paulo Æmil.

Ænos, αἰνός Stephano, oppidum Thracie liberum, cum Polydori tumultu. Plin. lib. 6. c. 11. Straboni Poltiobria dicitur. Oppidum hoc Virg. credi

credi vult ab Aenea conditum fuisse, & ab eo nomen accepisse, quum ait lib.3. Aeneid.

feror huc, & littore curvo
Maenia prima loco, satis ingressus iniquis,
Aeneadaeque meo nomen de nomine singo. Serv.

Aenum, genus vas, ab aere, quod & cacabus, sive caldare dicitur, & aeneor. Dividitur quandoque diphthongus per diaresem, & tunc (ut Serv. docet) aspiratio interponitur, ut apud Horatium,
Sub noctem gelidam signis calefactat ahenum.

Virg. Aut foliis undam tepidi dispumat aheni.

Aenulum, & Aencolum, diminutivum ex Aeno. Pompon.
Aenus, vel Ahenus, a, um, idem significat quod aereus. Virg. 2. Aeneid.
— luce corosctus ahenus.

Quem Virg. locum Gell. lib. 12. c. 3. testatur se vidisse in vetustissimo exemplari, & Virgilli (ut ipse credebatur) archetypo : ubi aspiratio in dictione aena non interposita erat literis, quemadmodum nunc scribimus : sed Graecorum more literis superposita.

Aenus, aiv. Germaniae fluvius est, Vindelicos a Noricis dividens. Ptolom.

Aeolia, aivlia, Stephano, insula est Siciliae adiacens, una earum, quae a Graecis Hephastides, a Latinis Vulcaniae appellantur, & Aolia. Putatur eadem esse quae alio nomine Strongyle dicitur. In illa enim Aolus, quamvis Vulcanis omnibus imperaret, praecipue domicilium habuisse fertur. Plin. lib. 2. c. 106. Aeolia insula iuxta Italiam cum ipso mari arsit per aliquot dies sociali bello, donec legatio Senatus pervenit. Meminit huius & Homerus lib. 10. Odyssi. Aiolio d' is rasi aphi-
meu. Et hunc imitatus Virg. lib. 1.

Ventorum in patriam, loca facta furentibus Austris,
Aoliam venit.

A quibusdam etiam Aolia dicitur, regio minoris Asiae, Hellepontum, & Propontidi adiacens, quae olim Mysia dicebatur. Verum hanc cum Plinio, Strabone, Mela, ceterisque Geographis melius Aiolidem appellaveris. Vide paulo post in dictione Aiolis. Aolia insula, quae & Vulcaniae, aivlia dicitur : insula sunt numero septem, non procul a Peloro Siciliae promontorio distat : de quibus sic scribit Plin. lib. 3. c. 8. Citra vero Siciliam ex adverso Metauri amnis XII. millibus ferme passuum ab Italia, septem Aoliae appellatae. Eadem Liparorum, & Hephastides a Graecis, a nostris Vulcaniae. Dicitur Aolia, quod Aolus Iliacis temporibus ibi regnabat. Harum insularum nomina sunt, Lipara, Hiera, Strongyle, Dydime, Ericusa, Phoenicusa, & Evonymus, Plin. eod. lib. c. 5.

Aeoles aivols, Populi fuerunt Graeci, ita dicti ab Aeolo Hellenis filio. Hi relicta patria, in Asiam traiecerunt, sedibusque in Misis minore fixis, Aiolidem a se vocaverunt. Antea Pelasgi dicebantur, teste Herod. lib. 7.

Aeolicus, a, um, aivols : ut lingua Aolica, una ex quinque Graecorum dialectis.

Aeolidēs, aivols, dictus est Ulysses ab avo Aeolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo & Anticlea ante Laertae nuptias natus est Ulysses, Virg. lib. 6.

comes additur una
Hortator scelerum Aolides.

Hoc etiam nomine vocat Virg. Misenum Aeneae tubicinem.
Misenum, inquit, Aolidem, quo non praestantior alter
Aere tiere viros.

Aeolis, idis, aivols, regio est in minore Asia, Lecto promontorio a Troade, Hermo autem fluvio ab Ionia divisa : ita dicta ab Aeolibus Graeciae populis, qui duodecim in ea urbes aedificaverunt, teste Herodoto lib. 1. Antea Mysia dicebatur, teste Plin. lib. 5. c. 30.

Aeolus, aivols, Iovis filius ex Acesta, sive Sergesta filia Hippotae Troiani : a quo Hippotades dicitur. Ovid. 11. Metamorph.
Quid sacer Hippotades tibi sit, qui carcere fortis
Contineat ventos.

Hic in hospites benignus fuisse, & Aolias a se nominatas insulas in ora Siciliae tenuisse perhibetur, & in his Strongylen, ex cuius fumo, quinam status futuri essent, in triduum praedicebat. Unde ventorum rex putatus est. Aeolus Hellenis filius, a quo ventorum rationem primo inventam tradit Plin. lib. 7. cap. 1.

Aeon, is, aivum : Tertull. ||

Aeos, aiv, Typhonis fuit filius, quem quidam scribunt Paphon Cypri civitatem condidisse : quum tamen sint, qui Paphi Pygmalionis filii opus esse scribant.

Aepa, aivpa Stephano, Agri Lacomici oppidum, non procul a Pharis. Strabo lib. 8. Aepa hoc tempore Thuria dicitur, quam Pharis conterminam commemoravimus : sita vero est in excelsa colle : unde aivpa, id est celsa, nomen sortita est.

Aepolus, aivols : Pastoris nomen apud Theocritum, per syncopen dictum (ut quidam putant) pro aivpols, d' aivpa, & πολυ τ' aivpa, aivpa : quasi oivpa τ' aivpa aivpa aivpa. Latine Caprarium vertere possumus. Nam illi aivpols dicunt, quem nos Caprarium gregem.

Aepulo, Istriae rex fuit, teste Livio, qui a Romanis victus, ferro se maluit occidere, quam vivus in Romanorum potestatem venire.

Aepy, aiv, urbs fuit sub ditione Nestoris, quam aivpa, hoc est, bene munitam, dixit Hom. lib. 11. Iliad. Et in montibus sitam esse dicit Stat. lib. 4. Thebaid. quum inquit, Quos Thryon & summis ingestum montibus Aepy. Unde & nomen accepisse videtur, quod edito in loco situm esset. Nam aivpa, idem est quod altus, sive excelsus. Meminit urbis huius & Strabo lib. 8.

Aequabilis, vide Aequus.

Aequuus, Aequalis, ejsdem aetatis, ab aequalitate aui. { אֵקוּוּס keqbil. aivpa. GALL. D'un mesme age. ITAL. Della medesima eta. GERM. Gleiches alters. HISP. Cosa de yqual edad. ANGL. Of the same age. } Virg. 2. Aeneid.

Vt regem aequuum crudeli vulnere vidi
Vitam exhalantem.

Nomen est proprie Poeticum, nam Aequalis oratorium est. Plin. Calepini Pars I,

tamen hac voce est usus lib. 6. cap. 44.

Aequamentum, Aequatio est : quod & Libramentum dicitur, aequa utrinque portione propendente : aivpa. Sic enim vertit Gaza locum Arist. de Animalibus.

Aequanimis, & hoc Aequanime, & Aequanimus, a, um, qui est aequi animi, qui nec prosperis extollitur, nec adversis frangitur. { אֵקוּוּס erech appajim. aivpa. GALL. Qui prend bien les choses qui surviennent sans se facher & ennuyer. ITAL. Quello che e d'animo temperato. GERM. Beständig gemüts. HISP. Paciente y sufrido. ANGL. Patient, which taketh all in a good parte. } Ausonius,
Aequanimus siam te iudice, sive legenda,
Sive legenda putes carmina qua dedimus.

Aequanimitas, Favor, & propitius animus. { אֵקוּוּס erech appajim. aivpa. GALL. Patience. ITAL. Temperanza d'animo. GERM. Dulmüthigkeit. HISP. Paciencia, y sufrimiento. ANGL. Patience in adversitie as in prosperitie. } Terent. in Adelph. Facite, aequanimitas vestra Poetae ad scribendum augeat industriam.

Aequanimitet, moderate, patienter, aequo animo, sive aivpa. Macrobi. Satur. lib. 2. c. 4. Cum aequanimitet aliqua etiam iocis mordaciora pertulerit.

Aequatio, vide Aequo, aequas, in Aequus.

Aequator, oris, Circulus in caelo sphaeram dividens in duas partes aequales, parem utrinque versus polos mundi distantiam relinquens, in quem quum Sol incidit (quod bis contingit in anno, semel in principio Arietis, atque iterum in principio Librae) dies sunt aequales nocti in toto orbe terrarum, aivpa.

Aequē, vide Aequus.

Aequi, populi fuerunt Italiae, Latinis & Volscis finitimi, a Quinto Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti.

Aequicula, mensurae genus. Pap. ||

Aequiculanī, Italiae populi, Sabinis ad Orientem proximi : quorum oppida sunt Cliternum, & Calceoli. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Idem a Virg. 7. Aeneid. Aequicolae vocantur.

Horrida (inquit) praecipue cui gens, assuetaque multo
Venatu nemorum, duris Aequicola glebis.

Eisdem & Aequicolos dictos invenimus. Ovid. 3. Fast.

Quintum Laurentes, bis quintum Aequicolus acer.

Aequicus, a, um, Liv. lib. 3. ab Urb. Bellum Aequicum.

Aequidiale, dictum ab antiquis, quod nunc dicimus Aequinoctiale, quia nox diei potius, quam dies nocti annumerari debet, aivpa. Sic etiam Aequidium, aivpa, quod nunc Aequinoctium. Festus Archithrenius lib. 8. cap. 9.

Aequator solem statione reflectit,
Aequidieque facit.

Aequidici versus dicuntur, qui singulis propositionibus aivpa appa- rant versus dictiones, ut

Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.

Albis enim nigra, ligustris vaccinia attribuit, & cadentibus legenda assignavit. Hae ex Diomede Grammatico lib. 3.

Aequiformis, aivpa, ut versus aequiformis, apud Diomedem Grammatico lib. 2.

Aequilabia, commensurata. Poll. ||

Aequilatio, aivpa. Nomen duriusculae compositum ex aequo latum, quasi aequalium linearum secundum latitudinem productio. Vitruv. lib. 2. c. 8. Tunc ab centro diducto circino ad lineam plantitiae aequilatio signetur.

Aequilantium, seu ut alii, Aequilavium. Festus exponit a lavatione lanæ, quae dicitur aequilavio redire, quum dimidium decidit sordibus. || Isid. in Gloss. Aequilorum, aequatio. ||

Aequilatio : aequalium, secundum latitudinem, linearum productio : ab aequus & latus. ||

Aequilibrium, Aequatio librae. { אֵקוּוּס péles. אֵקוּוּס mischkal. aivpa. GALL. Pareil poids, entre deux vers. ITAL. La languetta della bilanza. GERM. So die mag insicht gleich ist. HISP. peso que yguala a otro tanto peso. ANGL. Equall weigh. } quod & Aequamentum, & Libramentum dicitur, quum pro bilancis, seu statera lingua sumitur, aivpa. Gellius lib. 20. c. 1. Nec cui membrum ab alio ruptum est, si ipse itidem rumpere per talionem velit, quæro an efficere possit rumpendi pariter membri aequilibrium. Colum. lib. de arbor. c. 5. Cum undique velut aequilibrio stabilita in eo requiescit.

Aequilibris, & hoc bre, ex Aequus & libra compositum, proprie significare videtur, quod ad libram aequali constat pondere, ut si dicas, Hi numeri sunt aequilibres, id est aequali pondere. { אֵקוּוּס במשכיל ecbadh. אֵקוּוּס schorveh. aivpa. GALL. Tout d'un poids, d'un mesme poids. ITAL. Di yqual peso. GERM. Gleich gewichtig. HISP. De peso yqual. ANGL. Of the same weight. } Transferitur tamen ad aliam aequalitatem. Vitruv. lib. 5. c. 12. Sesquipedales margines struantur aequilibres ei plantitiae, quæ supra scripta est, hoc est, omnino aequales, quasi ad libram aequati, vel quasi aequaliter librati.

Aequilibras, atis, aequabilitas, aequalitas, aivpa. { ANGL. Equalitie of weight. } Cic. 1. de nat. Deorum : Confugis ad aequilibratam : sic enim aivpa (si placet) appellemus.

Aequilotium, aequatio lotionis. Isid. ||
Aequilorium, aequatio. Festus : Aequilavium significat ex toto dimidium, dictum a lavatione lanæ, qua dicitur aequilavio redire, cum dimidium decidit sordibus.

Aequimanus, || qui utraque manu gladio incunctanter utitur. Isid. Orig. lib. 10. Auson. in Monosyllab. Aequimanus Tirax.

Aequimelum, locus Romæ, ubi domus Melii solo aequata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem in suspicionem affectatae dominationis venit : & quum ad populi fidem fugeret, a Servilio Hala magistro equitum comprehensus & occisus est, domusque eius diruta, & arces Aequimelum dicta. Ex Tito Livio 1. dec. lib. 4. Cicero pro domo sua, Melii regnum appetentis domus est complanata. Et quid aliud aequum accidisse Melio Populus Rom. indicavit ? Nominis ipso Aequimelii stultitiae pœna comprobata est.

Aequimentum, ait Nonius : sed melius Equimentum, de quo suo loco. D 4 Aequino

Æquinoctium, ab æqualitate noctium dicitur, quod tunc dies & nox horarum spatio æquales sint. { ἰσημερινός schiſſuſbāōm. ἰσημερινός. GALL. L'equinoxe. ITAL. Equinoctio. GERM. Gleiche länge tags vnd nachts. HISP. La ygualdad del dia y de la noche. } Cic. ad Attic. Nunc quidem æquinoctium nos moratur, quod valde perturbatum erat. Æquinoctii periphraſis elegans eſt apud Ovid. El. 12. lib. 3. Triſt.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen, Tempora nocturnis aqua diurna facit.

Duo ſunt autem æquinoctia. Vernale ſcilicet, & Autumnale. Vernale fit quarto Idus Martias, vel circa octavam Kalend. April. & in octava parte Arietis conſtititur. Autumnale decimo octavo Kalend. Octobris ante Vergiliarum occaſum diebus quadraginta, Annum enim olim in duas tantum partes dividebant, hoc eſt, in æſtivum & hyemale ſolſtitium.

Æquinoctialis, adjectivum, ἰσημερινός. { GALL. Equinoctial. ITAL. Coſa pertinente all' equinoctio. GERM. Das zu des tags vnd nachts gleiche gehört. HISP. Coſa de aquella ygualdad. ANGL. Equinoctial. } ut, Tempus æquinoctiale, & Horæ æquinoctiales, quarum 24. exæquant diem naturalem. Plin. lib. 2. c. 73. Sic fit, ut vario lucis incremento in Meroë longiſſimus dies 211. horas æquinoctiales; & octo partes unius horæ colligar. Catull.

Iam vere gelidos refert tepores, Iam cœli furor æquinoctialis, Incundis Zephyri ſiſcit auris.

Æquipar, æqualis. Cath. ||

ÆQUIPARO, as, Comparo, æquo, { ἰσημερῆσαι schiſſuſbāb, ἰσομέτρησι dimmāb. ἰσοία. GALL. Eger, parangonner. ITAL. Agguagliare. GERM. Vere gleichen. HISP. Ygualar una coſa à otra. ANGL. To compare, to mak equal. } Cic. 5. Tuſc. Nemo eſt qui factis me æquiparare poteſt. Virg. 3. Eclog.

Nec calamis ſolum æquiparas, ſed voce magiſtrum.

Æquiparabilis, & hoc le, Comparabilis, æqualis. { ἰσομετρήσι doméh. ἰσοπέδης. GALL. Equiparable, digne d'ẽtre égal. ITAL. Coſa che ſi può comparare. GERM. Gleichlich/ Das wol zvergleichen. HISP. Coſa que ſe puede ygualar. ANGL. Equall, comparable. } Plaut. in Trin. Ita tu nunc dicis, non eſſe æquiparabiles veſtras cum noſtris factiones, atque opes.

Æquiparatio, Comparatio, æquatio. { ἰσημεροῦσι dimjon. ἰσημεροῦσι, ἰσημεροῦσι. GALL. Egalement, comparaison. ITAL. Comparazione, parangone. GERM. Vergleichung. HISP. Ygualdad. ANGL. Compariſon. } Gell. lib. 14. c. 3. Æquiparatio ipſa plerumque, & parilitas virtutum inter ſe conſimilium. Item lib. 5. c. 5.

Æquipēs, ἰσημεροῦσι, ἰσημεροῦσι. Apuleius lib. de Dogmate Platonis: Æquipēdem verò trigonum efficerē ex ſeſe quadratum: quadratum verò cubum. Diomedes Gram. lib. 3. Æquipēdi ſonu tubicen ſpondalium canere jubebant.

Æquipollēo, es, per duplex ll, parem poteſtatem habeo, idem valeo. { ἰσηδυναμία. ANGL. To have equal power. Æquipollentia, æquivalentia. Perottus.

Æquipōndium, ex adjectivō Æquum, & pondus. Ponderis æqualitas. { ἰσηπέδης pelés, ἰσηπέδης miſchkal. ἰσηπέδης. GALL. Egal poids. ITAL. Contrapeſo giuſto. GERM. Gleich gewicht. HISP. Peſo que ygnala à otro tanto peſo. ANGL. Equall weight. } ut ſi dicas, Aurum dedi ad argenti æquipondium. Legitur hoc nomen apud Vitruvium lib. 10. c. 8. apud quem & Sacoma, pro eodem.

Æquitas, Æquo, æquas, vide Æquus.

Æquiūllēo, es, æquipolleo, æſſequor, tantundem valeo. { ἰσημοῦσα ſchabāb, ἰσημοῦσα ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. GALL. Valoir autant. ITAL. Poder parimente. GERM. Gleich vermögen/ gleich gelten. HISP. Valer otro tanto. ANGL. To be of alyk valeur. } Ovid. de Philomela, Nam quamvis alia volucres modulamina tentent, Nulla poteſt modulū æquivalere tuis.

Æquiūvōcūm, à Martino vocatur Plurivocum, quando pluribus rebus eadem eſt appellatio: ut Aries. Nam & machinamentum quo muri expugnantur, & ſidus in cœlo, & animal in terris Aries vocatur. ἰσημοῦσα.

Æquiūvōcor, eſt Eodem nomine vocor. Hinc Æquiūvocus, a, um, adject. Flodoard. lib. 3. cap. 13. Filius ejus atque æquiūvocus Carolus. Cuius filius, Caroli nempe: ſic enim initio ejuſdem capitū, Noſtri Caroli Regis glorioſi.

Æquor, oris, Mare dicitur, quod æquam ſuperficiem habeat, ſive planum ſit, nullis iam à tempeſtate fluctuantibus procellis. { ἰσημοῦσα miſchör. ἰσημοῦσα. GALL. Vne plaine, le plan de la mer. ITAL. Mare, pianura. GERM. Das meer. HISP. Llanadura del mar ò del campo. ANGL. Theſea. } Cic. Academ. Quæſt. quid tam planum quam mare, ex quo etiam æquor illud poëtæ vocant. Virg. Æneid. 1.

Heu qua nunc tellus, inquit, qua me æquora poſſunt Accipere? Idem Georg. 3.

At prius ignotum ferro quam ſcindimus æquor.

Gell. cap. 1. lib. 12. Ne æquor illud ventis irrugetur. { Interdum ponitur pro planitie ipſius terræ. Cic. de Div. 1. Sic enim Ægyptii, ſic Babylonii in camporum patentium æquoribus habitantes, quum ex terra nihil emineret, quod contemplationi cœli officere poſſet, omnem curam in ſyderum cognitione poſuerunt. } Quandoque pro aère, Virg. 1. Æneid.

Aspice bis ſenos volitantes æquore cygnos.

Æquor ventris, pro tumore; ἰσημοῦσα. Gell. lib. 12. c. 1. Ne æquor illud ventris irrugetur, ac gravitate oneris, ac labore partuſ fatiſcat.

Æquorēus, a, um, quod ad æquor pertinet, ἰσημοῦσα. Mart. lib. 3.

Hic ſcarus æquoreis qui venit obſeſus ab undis.

Virg. 4. Æneid.

Et genu æquoreum, pro piſcibus.

Æquorēum, id eſt, ſepulchrum in littore maris erectum. Valer. Flac. lib. 5. Argonaut.

Talis ab æquorei conſurgens aggere buſti Emicuit.

Æquūs, a, um, in quo nihil eminet, nihilque eſt inæquale. { ἰσημοῦσα.

ἰσημοῦσα ſchalēm. ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. GALL. Plein & vny, égal, raiſonnable, equitable. ITAL. Ugual, piano, giuſto. GERM. Eben/gleich. HISP. Coſa ygnal, ò juſta, ò juſticiera. ANGL. Plaine, egall. } Cic. pro Cecin. Sed ne æquo quidem & plano loco. { Interdum ponitur pro integro, probo & juſto, quique nullam in partem ſe inclinet. Cic. 6. in Verrem, Prætor æquus, & ſapiens dimitti jubet Senatū. } GERM. Ein billicher/ ein gerecht. } Si animus eſt æquus, ſatis eſt, qui bene vitam colas. Plaut. Aul. ſc. 4. a. 1.

Æquus erit ſcriptis.

Ovid. El. ult. lib. 3. Triſt. Æqui & juſti hęc eritis omnes arbitri, Plaut. in Prolog. Amphitr. Æquum oras, idem Men. ſc. 2. a. 1. Optimum & æquiſſimum orat, ibid. ſc. ult. { Item prout decet: Iterum ſaluto primum, ut æquum eſt. Idem Pſeud. ſc. 5. a. 1. Deos maximè æquum eſt metuere, (id eſt, juſte & raiſonnable.) lb. ſc. 3. a. 1. { Ponitur aliquando pro favente, vel ſuffragante: & hoc interdum cum dativo, ut æquis oculis aſpicienda paupertas. Senec. c. 9. de Tranq. Sci. licet hoc ipſo nunc æqua mihi Muſa quæ obſuit antè. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Triſt.

Æquo animo ignoſcas mihi, id eſt, placato.

Item æquo animo, id eſt, forti. Cæſ. lib. 1. de bell. civ. Te mihi æquum præbere debebis. Cic. ad Attic. Conſequēris, ut eos ipſos, contra quos ſtatuas, æquos placabilēſque dimittas. { Ad rem quoque aliquando refertur, ut Æqui conditio, æqua lex, æqua poſtulatō. Plaut. Aſin. ſc. 3. a. 1. Quid me æquum cenſes pro illa tibi dare. Idem Amphitr. Haud æquum facit, qui quod didicit id dedidicit. Æquo maius dolore, Senec. cap. 3. de conſol. ad Marc. (id eſt, quam par eſt) ex æquo dolore pariuntur viri & mulieres. Idem cap. 15. de conſ. ad Marc. Mirari non eſt æquum (id eſt, non decet.) Plaut. in Amphitr. prologo. Item, Æquum eſſe putat, non reputat laboris, quid ſit (i. leve, facile.) Idem ibid. ſc. 1. a. 1. Æquis conditionibus bellum componere, Velleius. Terent. in Eun. Quare æquum eſt vos cognoscere & ignoſcere. Aliquando æquus, pro æquali legitur, ſive æque magno. Ibidem, O Thais, Thais, utinam eſſet mihi par æqua amoris tecum. Virg. Æneid.

ſequiturque patrem non paſſibus æquis.

Æquis manibūs dirimere pugnam. Liv. Senec. i. viribus paribus. Ad pedes quando adjectum eſt (vulgò allegatus eſt) æquum centupondium, (i. quod te exæquat atque expendit.) Plaut. Aſin. ſc. 2. a. 2. { Æquum neutr. gener. idem quod æquitas, ἰσημοῦσα. Virg. 2. Æneid.

— Cadit & Ripheus juſtiſſimus unū,

Qui ſuit in Teucriſ, & ſervantiſſimus æqui.

Eſtque naturalis quædam moderatio, quæ in peſtoribus hominum reſidet, nec ſatis lege præſcribi poteſt. Definitor aliter, abſoluta bonitas & æquitas, & iuris medulla, germanaque iuſtitia. Item ius non lege comprehenſum, id eſt legitimum, ſed legitimi iuris emendatio, Græcè δὲ ἰου. Æquus iudex, quem vulgus non ſuſpectum iudicat. Æqui bonique facio, in bonam partem accipio. { εἰς ἀγαθὴν τινὲν. GALL. Prendre en bonne part. ITAL. Pigliare in bona parte. GERM. Zu dem beſten auffnehmen vnd verſtehn. HISP. Tomar en buena parte. ANGL. To tak in a good part. } Poteſt etiam accipi pro non magnipendo, ἀπορῖσθαι ἀπὸ τῆς π. Terent. Caterum equidem iſtuc Chreme, æqui bonique facio. Liv. Ne ſerpat latius contagio ejus mali, nos æqui bonique facimus. Cic. ad Attic. ſine copula dixit, Æqui boni facit. Hęc loquendi formula à Iuriſperitis eſt profecta. Illi enim Æquum bonum appellant, quando non ſtriçto & ſummo iure, ſed ex æquitate naturali, quæ eſt legitima iuris moderatrix, negotium deciditur. { Ex æquo & bono ſtatuerē, arbitrari, cenſere, æſtimare. } Æquum & bonum impetrare, id eſt, ſuum obtinere, rem ſuam recipere, quod æquum erat auferre. Æquus Cluilius Dux Volſcorum, qui à M. Geganio Conſule ad deditōnem coactus, ſuis ſub jugum miſſis, ante Conſulis triumphantis curram ductus eſt. Liv. 1. decad. lib. 4.

Æquābilis, æqualis. { ἰσημοῦσα ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. GALL. Egal, bien proportionné. ITAL. Ugual. GERM. Gleich. HISP. Coſa tambien ygnal, y amigable. ANGL. Egall. } Cic. Offic. 1. Sed hoc colendum eſt æquabile, & temperatum orationis genus: hoc eſt, quod uno tenore incedit, nec multis figuris & affectibus variatur, ſicut ſolet orationum ſtylus. Idem pro Cecinna, Quod æquabile inter omnes, & omnibus unum eſſe poſſit. Vis hoſtilis fecit meas opes cum iſto æquabiles (i. æquavit,) Plaut. Capt. ſc. 2. a. 2.

Æquābilitas, æqualitas. { ἰσημοῦσα ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. GALL. Egalité. ITAL. Ugualità. GERM. Gleichförmigkeit. HISP. Ygualdad. ANGL. Equalitie. } Idem ſerè quod æqualitas, hoc eſt, certus quidam rerum modus, & conſtantia: vel ſibi conſtans, & nulla parte in vitium inclinans ratio: ut, Æquabilitas vitæ, in qua nulla eſt perturbatio, neque varietas, aut discrepantia. Cic. 1. Offic. In liberis verò populis, & in iuris æqualitate exercenda etiam eſt facilitas. Ibidem, Æquabilitas tum univerſæ vitæ, tum ſingularum actionum maximè decora eſt.

Æquābilitèr, ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. Cic. 2. Orat. Genus facetiarum æquabiliter in omni ſermone fuſum. Idem 2. de natur. deorum, Tactus autem toto corpore æquabiliter fuſus eſt.

Æquāllis, par, æque magnus, æquabilis. { ἰσημοῦσα ἰσημοῦσα, ἰσημοῦσα. GALL. Pareil, égal. ITAL. Piano, ugual. GERM. Gleich. HISP. Coſa ygnal à otra coſa. ANGL. Alyk, equal. } Cic. 3. de leg. Paupertatem divitiis etiam inter homines æqualem eſſe volumus. Item 3. de Orat. Et Cretici æqualis Pæan, qui ſpatio par eſt, ſyllaba longior. { Interdum accipitur pro ſimili, ἰσημοῦσα, Plin. Quum & ipſe æqualem fortunam expertus fuiſſem. } Refertur & ad ætatem, dicunturque æquales, ἰσημοῦσα, qui pares ſunt ætate, & æque multos numerant annos. Coætanei verò ἰσημοῦσα dicuntur, qui ætate eadem vixerunt, etiamſi alter altero annis multis fuerit maior. Sic Cicero-nem, & Auguſtum coætanos fuiſſe dicemus, æquales verò nequam. Cic. in Catone, Nec cum æqualibus ſolum, qui pauci admodum reſtant. Idem de Clar. Oratoribus, Livius Ennio æqualis fuit. { Proverbialiter dicimus, Æqualis æqualem delectat, ἰσημοῦσα ἰσημοῦσα: pares

partes enim facillimè congregantur. Nam prima familiaritatis conciliatio proficiscitur ab ætatis æqualitate, quam Græci vocant ὁμοιότης. Ad quod alludens Homerus in Odyss. 9, ait:

ἄνευ δὲ ὁμοίων οὐδὲν ἔστιν.

id est, quin etiam sumus æquævi. Vide Aristotelem 1. Rhetoric. Æqualis hujus temporis, Velleius.

Æqualitas, similitudo, paritas, seu æqualitas. { יוֹשֶׁר יוֹשֶׁר, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοιότης. GALL. Egalité. ITAL. Uguaglianza. GERM. Gleichheit. HISP. Igualdad. ANGL. Equalitie, lyknes. } Cic. Top. Multa autem sunt quæ æqualitate ipsa comparantur. Plin. lib. 30. cap. 31. Carnesque quæ excrescunt, ad æqualitatem redigit: explet quoque, & ad cicatricem perducit. ¶ Paræmia Pythagorica est, Amicitia æqualitas, Amicus alter ipse, τὸ φίλον ἰσότητά ἐστίν, ἡ μίαν ψυχὴν. Τὸν φίλον ἔπρουσ ὁμόιον. Neque enim quicquam non commune, ubi fortunarum æqualitas; neque dissensio, ubi idem animus; neque divortium, ubi coagmentatio duorum in unum. Vide Arist. magnor. Moral. 2. & Plat. de leg. 6. ¶ Huic proverbio est illud simile: Æqualitas haud parit bellum, τὸ ἰσὸν πελεῖον ἢ ποιεῖ. Æqualitate enim continetur concordia, inæqualitas discordiarum est mater. Solonis est apophthegma in Plutarcho.

Æqualiter, æqualiter, similiter, pariter, ex æquo. { בְּשָׂוִי בִשְׂוִי, יוֹשֶׁר יוֹשֶׁר, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοίως, ἰσως. GALL. Egalement, pareillement. ITAL. Ugualmente. GERM. Gleichlich. HISP. Igualmente. ANGL. Equalie. } Cic. Acad. Æqualiter omnibus abrogatur fides, hoc est, tam his abrogatur, quam illis.

Æquè, adverbium, pariter, similiter, æqualiter, justè. { יוֹשֶׁר יוֹשֶׁר, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ, בְּשָׂוִי בִשְׂוִי, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοίως. GALL. Autant, pareillement, iustement. ITAL. Giustamente, ugualmente. GERM. Billiglig. HISP. Igualmente, ὁ πορ tambien, ὁ iustamente. ANGL. Equallie, justlie. } Senec. Iudex qui parte inaudita altera aliquid statuit, etiam si æquè statuerit, haud æquus fuit. Cic. 1. Offic. Benevolentia civium non æquè omnes egent. Idem Famil. 13. Literæ utique nostrum prope æquè gratæ erant. ¶ Interdum significat Tam, vel tantum, vel similiter, ὁμοίως, & admittit Ac, vel atque, vel ut. Nunquam hinc argentum æquè benè collocassem (i. tam benè.) Plaut. Afin. sc. 3. a. 1. Haud æquè magno periculo. Idem Menach. sc. 3. a. 1. Æquè summum periculum. Liv. lib. 34. Faciam vestra latera ita valde varia, ut ne tæpera quidem æquè picta sint. Plaut. Ps. sc. 2. a. 1. Non est æquè quisquam, cui æquè melius velim. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Nemo est alter, cui credi rectè æquè putem. Idem Afin. sc. 4. a. 2. Non omnia omnibus æquè sua via. Ib. sc. 3. a. 3. Nemo est qui æquè faciat confidenter, quam mulieres. Idem Mil. sc. 3. a. 3. Nullus est hoc meticolosus æquè, (id est, æquè ac hic.) Idem Amph. Et qui me æquè fortunatus, (i. ac ego.) Idem Curc. sc. 2. a. 1. Sueton. in Cas. Nihil æquè ac iudicis acerbitas profuit. Ter. in Andr. Miser æquè atque ego. Cic. Attic. Simul quod æquè ea quæ sunt, ut ea quæ certò futura sunt, videre possum. Interdum admittit Quam, ut Suet. in Claud. c. 38. Sed nihil æquè, quam timidus ac diffidens fuit. Idem in Aug. c. 64. Æquè exiguo quam. Senec. c. 11. de consol. ad Helu.

Æquitas, Æqualitas, æquum & bonum. { יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ, יוֹשֶׁר יוֹשֶׁר, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοιότης. GALL. Egalité, equité, moderation de droit. ITAL. Pianura, Giustizia. GERM. Billigkeit. HISP. La justicia que sepla e derecho. ANGL. Justice, equitie. } Cic. 1. de Offic. Difficile est cum præstare omnibus cupieris, servare æquitatem quæ est iustitiæ maximè propria. Sæpenerò autem accipitur Æquitas pro perfecta quadam ratione, quæ leges, strictumque ius interpretatur, & emendat, nulla scriptura comprehensa, sed solum in verâ ratione consistens. Idem pro Cecinna, Omnino iam bene agis: à verbis enim recedis, & æquitate uteris. Idem pro Plancio, Fugisti sententiam legis, æquitatem omnem rejecisti. ¶ Pro eodem etiam dicimus Æquum & bonum. Idem pro Cecinna, Ex æquo & bono, non callido verlutòque iure rem iudicari oportet. ¶ Æquitas animi est constantia quædam ac moderatio, quum æquo animo, patienterque omnia ferimus, & in bonam partem accipimus. ὁμοιομετρώη. Idem ad Atticum, Perspice æquitatem animi mei. Idem de Senectute. Novi enim moderationem animi tui & æquitatem. Pro eodem etiam legitur Æquitas absolutè. Idem in Pisonem, Quo in spectaculo mira Republicæ æquitas erat, uter eorum periisset, tanquam lanista. Idem in partition. duplicem vim æquitas constituit, cuius altera directi, & veri, & iusti ratione constat: altera ad vicissitudinem referendæ gratiæ pertineat, quæ in beneficio Gratia, in injuria Ultio nominatur.

Æquiter, ἰσως, adverb. pro æquè. Accius Antenoridis, Ad populum intelligo referendum, quoniam æquiter sententiæ fuere. Pacuv. Atalanta: Certare ac dissentire partem cursu da æquiter. Liv. Ægistho, Nam ut Pergama accensa prædam per participes æquiter partita est. Nonius.

Æquiter, æquè æterna ac sæcula. Sidon. ||

Æquo, as, Æquum, sive Æqualem facio, comparo, complano. { יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοίως. GALL. Applanir, égaler, faire uny. ITAL. Spianare. GERM. Ein machen, gleich machen. HISP. Igualar una cosa à otra. ANGL. To make equal or plane, to make even. } Plin. Æquato deinde pavimento infunditur oleum. Cic. in Verr. 6. Quo in summo est æquata agri planities, & aquæ perennes. Et hæc propria est hujus verbi significatio. ¶ Per translationem autem significat, æqualiter divido. Virg. 1. Æneid.

operumque laborem

Partibus æquabat iustis.

¶ Aliquando continuò. Idem 9. Æneid.

Felix si protinus illum

Æquasset nocti ludum.

¶ Æquare solo urbes, domos, turres, ædificia. Usque ad superficiem terræ diruere & complanare. Liv. 4. belli Pun. Solo æquata omnia inter salinas ac portum Carmentalem cum Æquimelio Lugarioque vico. Sic sæpè legitimus urbem solo æquatam, id est, funditus everfam, sive dirutam. Æquare solo Dictaturam, metaphorice dictum pro abrogare, & omnino abolere. Idem 6. ab Vrbe. ¶ Accipitur etiam frequenter Æquare, pro eo quod dicimus, Æqualem, vel paræm alicui

facere, vel etiam quempiam aliqua in re assequi. Atque ita interdum constructur cum præpositione, Cum. Cic. de legib. 3. Inventum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus se æquari putarint. Interdum cum dativo. Idem Offic. 1. Ut non solum rationes meas, sed hos etiam de Philosophia libros, qui se jam illis ferè æquarunt, studiosè legas. Interdum absolutè. Cæf. bel. Gal. 1. Ut æquato omnium periculo spem fugæ tolleret. Ovid. El. 5. lib. 4. Trist.

Sic æquet tua nupta virum bonitate perenni.

Idem El. lib. 3.

Æquato (sup. glacie) sicis Aquilonibus Istro.

Item Æquare causas, (i. similes inter se conferte.) Liv. lib. 4. d. 4. Huius composita Adæquo, Coæquo, Exæquo & Peræquo, quæ secundum vim præpositionum significant.

Æquatio, verbale, Æqualitas. { יוֹשֶׁר יוֹשֶׁר, יוֹשֶׁר מִשְׁכֹּחַ. ὁμοιότης. GALL. Applanissement, également. ITAL. Pareggiamento, uguaglianza. GERM. Ein eben, gleiche. HISP. Obra de ygualar una cosa à otra. ANGL. A making of any thing equall or plane. } Liv. 4. ab Vrbe. Nec excellere unum aut alterum ordinem in civitate, sed æquationem ad dignitates fore credidit, &c. 8. lib. 8. Æquatio Iuris.

Ær, { אֵר schâhak, אֵר אֵר. ἄρ. GALL. L'air, un des quatre elements. ITAL. Aère, aria. GERM. Die luft. HISP. Ayre, elemento. ANGL. The aire. } Propriè dicitur medium spatium inter elementum ignis & terram, plus multo habens raritatis, quam inferiora elementa. A Virgilio etiam Inane vocatur in Sileno. Namque canebat uti magnum per inane coacta Semina. Ære fulva (non fulvo) dixit Ennius 18. Annal. apud Gell. cap. 19. lib. 13. Impellens nutantibus æra pennis. Catull. de com. Beren.

Quot tenerum pennis æra pulsat avis.

Ovid. El. 2. lib. 5. Trist.

Qualis in immenso sese derit ære tellus.

Tib. lib. 4.

Nam circumfuso consistit in ære tellus.

Ibid.

Sive ego per liquidum volucris vehar æra pennis.

Ibid.

Ær fluit (de vento.)

Gell. c. ult. lib. 2. Dicitur Ær (ut quidam autumant,) ἀπὸ τοῦ αἰρέω, ab eo, quod ferat terram, vel quod feratur. Sed credo potius dici, ἀἰρῶ, id est, spiro: unde producit ultim. Luc. lib. 1.

Ær longi volvent Titana labores.

Qui corripiunt, Claudiani depravata lectione falluntur, dum sic legunt,

Lucidus umbroso miscbitur ær Averno;

vera siquidem lectio non habet Ær, sed Axis. Alioqui neque quantitatis ratio constaret, neque sensus conveniret. Hic autem ær partim ad terrenam, partim ad cœlestem materiam pertinet. Nam ille subtilis, ubi ventosi ac procellosi motus non possunt existere, ad cœlestem pertinet partem: iste verò qui volucris permeatur, & stadiis quadraginta (ut Possidonius ait) à terra distat, quum sit turbulentiore, & exhalationibus humidis corporecat, terræ deputatur, atque ex se multas species reddit. Nam commotus, ventos facit: vehementius concitatus, ignem & tonitrua: contractus, nubila: conspissatus, pluviam: congelatis nubibus, nivem: turbulentiùs congelantibus densioribusque, grandinem: distentus, serenum efficit. Proverbiali figura dicimus, In ære piscari, & in mari venari. Usurpatur à Plauto in Asin. sc. 1. a. 1. quadrabitque simpliciter in eos qui frustra moliuntur τὰ ἀδωκὰ: aut qui præposterè ibi querunt aliquid, ubi ne sperari quidem possit. Ut si quis in magistratibus vitam tranquillam, in voluptatibus beatam, in opibus felicem querat. ¶ Aliquando Ær dicitur ventus, spiritus, vel status modicus. Virgil.

Æra dimovit tenebrosam, & dispulit umbras.

¶ Aliquando dicitur sonus. Varro, Anima ut conclusa in vesica, quando est arcè ligata, perculeris, æra reddet. Est ær omnium rerum, & morborum causa. Hippoc. lib. de flatib. ¶ Æres, est in Cassiano cap. 11. lib. 4. Nec ærum temperies, nec qualitas nostræ fragilitatis admittit.

Æradi, spiritus corporei in ære degentes. Procl. ||

Æri pēs, quatuor syllabarum, Celer, quasi ærios pedes habens, ἀερίπους, αἰερίπους, ita Priscian. lib. 27. Virg. synaresin fecit,

Fixerit aripedem cervam licet.

Ærius, adjectivum quatuor syllabarum, aut Æreus, { αἰερίος. GALL. De l'air, qui est de l'air. ITAL. Fatto di aria. GERM. Luftig, oder was in der luft ist oder labt. HISP. Cosa ayrosa. ANGL. That which is of the aire. } Propriè significat quod in ære fit, aut in ære vivit. Cic. in Topic. Deinceps ærii volatus aviam atque cantus. Virg. 4. Georg.

Protinus ærii mellis, cœlestia dona.

Mel ærium vocat, quia ex rore colligitur, qui ex ære desuit. Gyro devocet ærio. Tib. de coma Ber. ¶ Aliquando altum significat. Virg.

Nec gemere æria cessabit turtur ab ulmo.

Et Alpes æriæ, idem 3. Georg. Arces æriæ, 3. Æneid. Divinatio ex ære.

Cornibus æriis & in sua terga recurvis, (de capella.)

Ovid. 5. Fast.

Æra, ræ, numeri nota erat in moneta, qua ejus pretium designabatur. Lucilius, Hæc est ratio perversa, æra numeri subducta improbè. Astrologi quoque temporis initium, à quo supputationem incipiunt, Æram vocant. Vide Cælium Rhodiginum lib. 10. cap. 2. ¶ Æra, pro epocha. Vox est corrupta. Hispani enim cum ipsis admodum salutare esset imperium Augusti Cæsaris, curarunt ut rerum actarum annos ab Augusto repeterent. E. gr. Acta sunt hæc Toleti, Kalendis Martii. A. ÆR. A. CC. L. id est, Annus erat Augusti 250. Tabelliones autem unam vocem fecerunt Æra. Sunt qui & Heram vocant, i. monarchiam, quæ vox est corrupta Hispanica. Sic Hera Cæsaris, est ipsius monarchia. ¶ Æra, αἰρα, herba triticum enecans, quæ apud nos Lolium dicitur, ut Dioscor. Plin. lib. 17. c. 17. Est herba quæ cicer enecat.

& eruum, circumligando se, vocatur *orobanche*: triticum simili modo
 era. Vide sup. *Agilops*.
Ararius, ararium, & aratus, vide *Æs*.
Arineas, a, um, quod ex era factum est. Plin. Panis verò cum melle &
 arinea farina, id est, loliacea.
Æra, aigra. Oppidum est Macedoniae, cuius incolæ *Ærei* *αἰραῖοι* dicitur.
 Alterum ad Hellespontum, à quo gentile *Ærates* *αἰραῖος*. Tertium
 in Ionia. Vide Steph. *de Urb.*
Æria, αἰρία. Olim dicta Ægyptus, teste Stephano. Æria, Narbonensis
 Galliae oppidum, apud Plin. *lib. 3. c. 4.* Item insula in mari Ægeo
 non procul à Nessi fluminis ostio, quæ alio nomine Thassus dicitur.
 Autor Plin. *lib. 4. cap. 12.* Hoc etiam nomine dicta est insula,
 quæ notiore nomine Creta appellatur, ut idem Plin. testatur loco iam
 citato.
Ærica, piscis est carnivorus, qui unus inter omnes pisces pediculis sub
 branchiis innatis infestatur, *ζορakis*. Aristoteles Chalcidem vocat, si
 Gazæ credimus, qui *lib. 8. Hist. anim.* Æricam vertit, quem Aristote-
 les Chalcidem appellat.
Ærinus, a, um, sive (ut alii legunt) *Ærinetus*, idem est quod Lolia-
 ceus. Unde Farina ærina, vel arinea, quæ sit ex lolii semine. Plin.
lib. 22. cap. 25. Ærina farina magis cæteris purgat ulcera vetera.
 Vide *Æra*.
Ærium, genus vestigialis est.
Ærîzûsâ, αἰρίζουσα, gemma est ex Iapidum genere, ab ærîo colore
 nomen habens. Nam *αἰρίζουσα*, est ærem imitari, de hac Plin. *lib. 37.*
cap. 8.
Ærômêlî, αἰρούμελι, liquor est in Syria præcipuè & Arabia sereno
 celo ex aère defluens sub exortum Vergiliarum, plantisque adhæ-
 rescens, & deinde duritiem quandam colligens. A quibusdam ros
 Syriacus, à recentioribus Manna dicitur. Vide Ruellium *lib. 1.*
cap. 24.
Ærôpê, per quatuor syllabas, & αἰρόπη. Uxor Atrei, ex qua Thyestes
 duos suscepit filios, quos postea Atreus fratri comedendos posuit.
 Quorum scelorum turpitudine ne pollueretur, Solem aversum fabu-
 lantur poetæ. Ovid. *2. Trist.*
Si non Ærope frater sceleratus amasset,
Aversos solis non legeremus equos.
Ærosus, ab ære, qui multum habet æris. Unde ærosa dicta est Cyprus,
 ait Festus, quod in ea plurimum æris nascatur. Et pecunia ærota, quæ
 habet æris admixti plurimum, & proinde est adulterina. Scævola
l. 102. de solutionibus. Mox pecunia, qua illa Respublica utebatur,
 quasi ærota sublata est. Græcis *ζαλκίκερος* nummus dicitur. Plin. *lib. 33.*
c. 5. Aurum ærosus. Et *lib. 34. c. 1.* Lapis ærosus.
Ærugo, inis. Rubigo, & propriè in ære, vel argento, quam virefcit.
 ἄργυρος *jerakón*, ἰς ζαλκίους. GALL. *Le rouil, ou la rouilleure du cui-
 vre, ou airain, ou d'autre chose.* ITAL. *Ruggine.* GERM. *Rost am
 ertz oder silber.* HISP. *El moho de cobre.* ANGL. *Rost, werdegreace.* &
 Rubigo verò, in ferro, & segetibus, ἰδὲ σιδῆρι. Quanquam & rubigo
 pro æris vitio positum invenitur. Plin. *lib. 34. c. 9.* Æra extensa celerius
 rubiginem trahunt, quam neglecta, nisi oleo perungantur. Trans-
 fertur ad segetum rubiginem, ut est apud Theophrast. *lib. 4. de cau-
 sis plantarum,* appellat enim Græcè ἰδαίωσι, ab ἰδῆν. Est autem
 Ærugo incidentis segetibus humoris putrefactio, quo vitio spicæ
 marcidæ fiunt, & in pulverem fætidum confriatiles. Apud Horatium
 & Iuvenalem accipitur Ærugo pro pecunia, quæ ex ære fit.
Æruginosus, a, um, arugine obductus. ἄργυρος. GALL. *Plein de rouil,
 rouillé.* ITAL. *Pieno di ruggione.* GERM. *Rostig.* HISP. *Cosa mohosa.*
 ANGL. *Roustie or cankered.* Seneca *lib. de breu. vita.* Maiorem die-
 rum partem in æruginosis lamellis consumit. Sev. contr. *2.* Ostende
 istam æruginosam manum.
Ærumnâ, ἀρῦμα, Levo, tollo: nam propriè Ærumnæ, & per dimi-
 nutionem Ærumnula dicuntur furcilla, quibus viatores sarcinas
 suas religatas, tabella interposita ferre consueverunt: quæ à Mario
 carum inventore Muli Mariani postea vocata sunt, de quibus suo
 loco. Hinc factum est, ut labores onerosi, Ærumnæ dicantur. ἄρῦμα
 ἰδὲ ἰδὲ *bitfabon*. ἄρῦμα. GALL. *Tribulation & une fascherie pleine
 de travail.* ITAL. *Gran fatica.* GERM. *Trübsaltigkeit/ beschwerd/
 arbeit/ saltigkeit.* HISP. *Trabajo con asan.* ANGL. *wretchedness.* Cic.
lib. 2. de Finibus, Labores non fugiendos, ærumnas nominantur.
 Unde labores Herculis, Ærumnæ sunt appellatæ. Plaut. *in Persa,*
 Superavit ærumnis suis ærumnas Herculis. Unò ut labore exsoluat
 ærumnas duas, id est duos labores partus. Idem *Amph.* Ventet creat
 omnes has ærumnas. Idem *Mil. se. 1. a. 1.* Dii immortales id voluerunt
 vos hanc ærumnam exequi. Idem *Capit. 2. se. a. 2.* Cuius causa hanc
 ærumnam exigo. *Ibid. se. 4. a. 5.* Misera afficitur ærumna. Idem *Cure.
 se. 2. a. 1.* Malam rem magnam, multasque ærumnas danunt (Dij.)
 Idem *Pf. se. 1. a. 3.* Ærumna tristior crescit & aucta mora. Au-
 sonius,
Prima Cleonei tolerata ærumna laboris.
 Cic. *lib. 4. Tusc.* Ærumna est agritudo laboriosa. Breviter, Ærumna
 dicitur miseria, calamitas, infelicitas. Ærumna, prima brevi, & ita
 scribendum *erumna*, nam hoc nomen apud Sanctos ita enunciabatur,
 ac si esset illud e breve. Ita Paulinus *lib. 2. de vita Martini.*
Tristem miseratus erumnam.
 Et *lib. 1.*
Et lingua partes proclamat erumna.
 Et *lib. 2. de miracul. Martini,*
resugit pompam, sed deslet erumnam.
 Et *lib. 4.*
Disimulare istam miseri plangentis erumnam.
 Et Fortunat. *lib. 1. de vita Martini, cap. 20.*
Ille carens anima panis, hic carnis erumnis.
 Ærumnosum dicitur quod est laboribus, ac miseriis afflictum. ἄρῦμα
 ἰδὲ ἰδὲ *bitfabon*. ἄρῦμα. GALL. *Fasché & affligé extrêmement.* ITAL. *Ca-
 rico di miserie & disgratie.* GERM. *Arbeitsältig/ mit elend beladen.*
 HISP. *Apasionado.* ANGL. *wretched full.* Cic. *3. Tusc.* Nec tam
 ærumnosio navigassem solo. Apud Plaut. *in Capt.* etiam invenitur

Ærumnatus adjectivum. Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus
 sum miser.
 Ærumnabilis, ἀρῦμα. Ærumnis plenus. Lucret. *lib. 6.*
*Illud in his rebus miserandum magnopere unum
 Ærumnabile erat.*
 Ærumnalis, adjectivum: ut, Labor ærumnalis, *ὄρεος*. Apul. *lib. de
 Asin.* Mox in urbe Latia advena studiorum Quiritum indigenam
 ærumnali labore aggressus excolui.
 Ærumnula, Diminut. Festus, Ærumnulas Plautus refert furcillas, qui-
 bus religatas sarcinas viatores gerebant. Quarum quia C. Marius re-
 tulit usum, Muli Mariani postea appellabantur. Vide supra *Ærumna.*
 Æruscârê, veteres dixerunt pro Pecunias undique fallaciis colligere.
 Festus. ἄρῦμα, ζαλκίκερος. GALL. *Quester, mendier avec men-
 songes & tromperies, belistrer.* ITAL. *Buscare denari.* GERM. *Seit
 mit betrug/ hin vnd wider vbetommen.* HISP. *Buscar dineros por re-
 das partes.* ANGL. *To conquis money by guile.* Gell. *lib. 9. cap. 2.*
 Æruscanti cuiquam id genus, & philosophum se ostentanti, dari iussit
 mille nummum.
 Æruscator, ἀρῦμα. Qui malis artibus æs, id est, pecuniam corradi-
 undique: quales sunt mimi, prestigiatores, arioli. Gell. *lib. 14. cap. 12.*
 Sed id prestigiarum, atque officiarum genus commentos esse ho-
 mines æruscatores, & cibum quæstumque ex mendaciis captantes.
 Æs, æris, propriè species est metalli rubro colore, primùm in Cypro re-
 perta. ἄρῦμα *nechosceth*. ζαλκίους. GALL. *Airain, cuiivre, leton.*
 ITAL. *Rame.* GERM. *Ertz.* HISP. *Cobre.* ANGL. *Brasse, leton.* Dedu-
 ctum nomen putant alii ab auri similitudine, alii à Græco ζῦμα, terra,
 Varro ab Æle. Et quia primùm maximo in pretio fuit, adeo ut pecu-
 niam quoque, jacente auro, ex eo signarent, factum est, ut pro ipsa
 pecunia acciperetur. Ovid. *in Fastis,*
*Æra dabant olim: melius nunc omen in auro est,
 Victique concessit prisca moneta nova.*
 Cato, Fundum æribus suis emptum possidebant. Idem apud Priscian.
lib. 7. Ærum equestrium, æribus equestribus, id est, stipendiis. Servius
 rex, primus post Urbem conditam signare cepit, cuius in altera parte
 nota fuit Ianus geminus: in altera rostrum navis. Hæc Plin. *lib. 33.*
 Macrobius autem primùm æs à Iano ipso signatum fuisse tradidit,
 eo tempore quo Saturnus, filium fugiens, primùm in Italiam venit:
 Hocque à Iano tributum existimat advenæ bene de se meriti memo-
 riæ, quod rudis illa Aboriginum gens monstrato agriculturæ usu, ab
 illo ad meliorem vitam esset traducta. Quare etiam à Iano in portio-
 nem regni est receptus. Et quoniam navi fuerat advectus, in signando
 ære ex una quidem parte sui capitis effigiem, ex altera navis rostrum
 impressit, ut quantum in se esset, Saturni memoriæ consulere, ne ac-
 cepti beneficii inmemor esse videretur: Ponitur etiam quandoque
 pro tubis, quoniam ex ære fiunt. Virg. *6. Æneid.*
Ære ciere viros.
 Unde Æneatores, tubicines dicuntur. Æs, apud auctores finium re-
 gundorum invenimus positum pro æreis tabulis publicis, quæ for-
 mas agrorum continebant, & modum declarabant singularum accep-
 tarum. Flacc. Frontin. Aggenus & Hygenus. Æs alienum, idem
 quod debitum. ἄρῦμα *chob*, ἰδὲ ἰδὲ *sché*. ζῦμα, ἰδὲ ἰδὲ *sché*. GALL. *Deb-
 te, les deniers d'autrui.* ITAL. *Il debito fatto.* GERM. *Geltschuld.*
 HISP. *La deuda de dineros prestados.* ANGL. *Debte.* ut, Æs alien-
 um meum, æs alienum tuum, æs alienum filii, id est, quod ego, quod
 tu, quod filius contraxit & debet. Æs alienum facere, Liv. *lib. 2. ab
 Vrbe.* Ære alieno demersum, idem *ibid.* Per æs & libram adoptare,
 Suet. *in Art. cap. 64.* Hinc proverbiali quadam specie dicimus eum
 in ære nostro esse, quem nobis officii obstrictum significamus, ita
 ut jam totus, certoque noster sit. Quo eleganter usus est Cic. *famil.
 13.* Et mehercule semper sic in animo habui, te in meo ære esse prop-
 ter L. Lamia nostri conjunctionem, id est, inter amicos meos esse.
 Idem *ad Cassium lib. 15.* In ære enim meo est, idem est, quod meum,
 & in bonis meis est, in censu meo. Sic, In ære alieno nullo esse, idem
 quod nihil debere. Idem *6. Verr.* At hominem video auctorem fec-
 disse nullam, vendidisse præter fructus suos nihil unquam, non modò
 in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis semper fuisse. Dicitur
 etiam Æs nostrum τὸ ζῦμα ἀμύρον, quod nobis alii debent. Æs
 militare dicebatur, quod tribunis ærariis attributum erat, ut militi-
 bus redderetur, ζῦμα πρὸς ἀμύρον. Plaut. *in Aul. se. 5. a. 3.* Cedit mi-
 les, æs petit. Item, æs censet dari (i. stipendium.) *Ibid.* Textores, ar-
 ticularii dicuntur: datur æs, *ibid. se. 5. a. 3.* Subducam ratiunculam,
 quantum æris mihi sit, & quantum alieni fiet. Idem *Cure. se. 3. a. 2.*
 Æs grave supra decies n-s. Senec. *c. 12. de Consol. ad Helu.*
Et tellus ferro, Pontus confunditur ære.
 (id est, remis & rostris.) Tibul. *lib. 4.* Æs ductile, quod facile du-
 citur, attenuaturque in laminas, ζαλκίους ἰδὲ ἀδῶς. Hoc & Regulare vo-
 cat Plin. *lib. 34. c. 9.* Æs caldarium, quod funditur tantum, & malleis
 fragile est, ζαλκίους ἰδὲ ἀδῶς. Idem *lib. 34. cap. 9.* Ære diruti milites voca-
 bantur, quibus propter ignominiam stipendium subtrahebatur. Non.
cap. 12. num. 53. & Bud. *in Pandect.* Cic. *in Verr.* Aleatoris castra, in
 quibus quum frequens esset, ære tamen dirutus est. Æris alicuius,
 id est, alicuius pretii, & indicaturæ: apud Gell. *lib. 18. cap. 5.* Et quid
 putatis si magistrum prælectoremque habuisset alicuius æris qua-
 drupes equus, diciturum fuisse?
 Æraméntum, ti, opus ex arte confectum, ut Ferramentum ex ferro.
 ἄρῦμα *αἰμα*, ζαλκίους ἰδὲ ἀδῶς. GALL. *Ouvrage de cuiivre ou d'airain,
 dinanderie.* ITAL. *Cosafatta di rame.* GERM. *Erimwerck/ das auß
 ertz gemacht ist/ ertz in geschir.* HISP. *El alambre.* ANGL. *Awork of
 brasse.* Plin. *lib. 15. c. 8.* Lora etiam accoria omnia, & calceamina,
 axelque decocta ungi, atque aramenta contra æruginem.
 Æramina, ζαλκίους ἰδὲ ἀδῶς, utensilia area.
 Ærarium, locus ubi pecunia publica reponitur. ἄρῦμα *αἰμα*, ζαλκίους ἰδὲ ἀδῶς.
 GALL. *Le thesor public, ou le lieu où il estoit.* ITAL. *Done si repono il
 thesoro.* GERM. *Schatzkammer.* HISP. *El thesoro publico.* ANGL. *A
 publick tressour.* Romanorum autem ararium in æde Saturni fuisse
 constat, propterea quòd auro illo sæculo nullum factum esse furtum
 creditur. Cic. *in Verr.* Primùm mihi literas publicas, quas in arario
 sanctiore

sanctiore conditas habebant, proferunt. ¶ Interdum ponitur pro ipsa pecunia per quandam Synecdochen. Idem *Atric.* Ariobarzanes nullum ærarium, nullum vectigal habebat; id est, nullam pecuniam publicam. Idem 3. *Iuse.* Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ærarium, verbis tamen defendebat ærarium. ¶ Distinguitur autem ærarium à Fisco, quod ærarium sit civitatis, fiscus principis. *Ærarium Saturni.* Suet. *in Claud.* 24. Præfectus ærario successit Quæstori. *Gell.* c. 24. lib. 13.

Ærarios præfectos, hodie (ut arbitror) vocare possumus, quos Generales financiarum dicunt, qui etiam Quæstores vocari possunt: quod munus olim Prætores, Prætorique obibant. ¶ *GALL.* *Generaux des Finances.* *ITAL.* *Tesoreri, Camerlinghi.* *GERM.* *Sect. Imeister/ Schatzmeister die vber den gemeinen sectel verordnet sein.* *HISP.* *Thesorereros.* *ANGL.* *Treasurers.* ¶ Tribunos vero ærarios, ἀπορίκται, quos Receptores generales appellant. Hiis autem (ut Varro scribit) tributa erat pecunia, quam militibus redderent: idque quod attributum erat, dicebatur æris militare. ¶ *Ærarii* milites, dicti sunt ab ære, quod stipendium facerent, μισθοφόροι.

Ærarius, a, um, quod ad æs, sive ærarium pertinet. { *ἀέριος.* *GALL.* *Qui est fait d'airain ou de cuivre.* *ITAL.* *Cosa fatta di rame.* *GERM.* *Das zu dem ertz gehört.* *HISP.* *Cosa de materia de cobre.* *ANGL.* *Made of brasse or copper.* } Plin. lib. 33. Laudationem eandem in ærariis metallis, & proximum in argentariis fieri compertum est. Cic. *pro Quint.* Hoc eo per te agebatur, quod non satis erat propter ærariam rationem in tabulis inspexisse quantum deberetur. ¶ *Ærarius* substantivum, qui ærea opera fabricat. { *ἀέριος, ἀέριος.* *GALL.* *Qui œuvre en airain ou cuivre, chaudiernier, dinandier ou magin.* *ITAL.* *Chi fa opera di rame.* *GERM.* *Rupferschmid/ ertzschmid.* *HISP.* *Official que labra cobre.* *ANGL.* *A coppersmith or he which worket in copper or brasse.* } Plin. lib. 16. c. 6. *Ærariorum* tantum officinæ compendio. ¶ *Ærarius* fieri dicebatur, qui plebeius à Censuribus in Caritum tabulas referebatur, ut in eo tantum civis esset, quod unicum civibus tributum pendebat. κατὰ δὲ τὴν ἀπορίκται. Unde *Ærarium* facere, & inter ærarios, sive in ærarios referre, pro eodem leguntur, hoc est, ea ignominia quempiam afficere: quod ius proprie ad Censores pertinebat. Liv. lib. 4. *secund. bell. Punic.* His, superioribusque illis equi adempti, qui publicum equum habebant, tribuque moti ærarii omnes facti.

Ærariæ, ubi lavatur æs. Varro de *L. L.* lib. 7. Ubi lavetur æs, ærarias, non ærilavinas nominari: & ubi foditur argentum, Argentifodinas dici.

Ærarios, pro *Æraria*. Varro *de re rustica*. Hoc est, magnum censorem esse, ac non studere multis ærarios facere.

Æratis, adjectivum, quod ære tectum est. { *ἀέριος.* *GALL.* *Convert d'airain ou de cuivre.* *ITAL.* *Cooperato di rame.* *GERM.* *Vertupfer mit kupffer vberzogen vnd bedect.* *HISP.* *Cosa de fuera cubierta de cobre.* *ANGL.* *Covered with brasse.* } Plin. lib. 34. c. 3. Quod ærata ostia haberet in domo, & triclinia ærata, abacòsque & monopodia. *Vidimus ornatos ærata per atria* (Senec.)

Ovid. 6. *Fast.* *Ærata* naves, Cæsar lib. 2. *de bell. civ.* *Æratus* homo, ære alieno obstructus, qui usitatus dicitur *Obæratus*. Cic. *Atric. lib. 1.* Tribuni non tam ærarii, quam, ut appellantur, ærati. Plaut. *pro pecunioso* posuit in *Mostell.* *Ferocem* facis, quia te æratus amat.

Ærediruti, milites quibus propter ignominiam stipendium subtrahabatur, quique sine pellibus tabernacula habere, & sub dio ac humi accubare cogebantur, & ne in oppidis hibernarent, inhibebantur. Varro de *vita pop. Rom.* lib. 2. Stipendium appellatur æs, quod militi semestri, aut annuum dabatur: cui datum non sit propter ignominiam, æredirutus esset.

Ærenervi, qui nervos lyrae cum modulamine pulsant. Firmic.

Æreolus, Chalchus, moneta. Iun. ¶

Æreus, a, um, quod est ex ære factum. { *ἀέριος.* *GALL.* *D'airain ou de cuivre.* *ITAL.* *Cosa fatta di bronzo.* *GERM.* *Ertzin/ das auß ertz ges macht ist.* *HISP.* *Cosa de materia de cobre.* *ANGL.* *Made of brasse or copper.* } Virg. 1. *Aeneid.*

Ærea cui gradibus surgebant limina, nexaque
Ære trabes: foribus cardo stridebat ahenis.

Ærifer, Adjectivum, καρφοφόρος, id est, æs ferens. Ovid. 3. *Fast.* *Iamque erat ad Rhodopen, Panamaque flumina ventum,*
Æriferæ comitum concrepuere manus:
id est, crepitacula ærea ferentes.

Ærificium, quod ex ære factum est, ἀέριον. Varro, Politæ enim quasi ærificio videbantur, apud Non.

Ærifodina, æris fodina. Var. ¶

Ærina compedes, pro *ærea*. Varro *Sesqui vlysse.* Quod cum ire vellemus, obvius flare ubi corpori ærinas compedes impositas video. Non. cap. 1. n. 113.

Æripes, trium syllabarum, Æneus habens pedes. καλῆπιος. Ovid. 6. *Epist.*
Narrat & aripedes Martis arasse boves:
hoc est, habentes pedes ex ære munitos. Idem 12. *Epist.*

Æris flos, gignitur conflationibus resolutus, atque liquato ære, superflua aqua. Idem. ¶

Ærisonus, a, um, adjectivum, Æris dans sonum, ἀέριον. Stat. lib. 1. *Thebaid.*
— melius votis Mareotia sumat
Captus, & arisoni lugentia flumina Nili.
Ærisoni Nili, hoc est, dantis sonum æris, propter filtra, quibus in Isthis facis utebantur.

Ærizusa, gemma ex Iaspidum genere. Plin.

Æro, as, Ære orno, ære tego. { *ἀέριος.* *GALL.* *Couvrir d'airain.* *ITAL.* *Coprir di rame.* *GERM.* *Mit ertz vermischen/ oder mit ertz zieten.* *HISP.* *Cobrir de cobre.* *ANGL.* *To cover with brasse.* } Unde ærata fores apud Virgil. Priscianus, A metallorum quoque nominibus solent nasci verba: ut ab auro, Auro, auras: ab ære, æro, æras. Unde Auratus, & æratus. Cic. 3. *Verr.* Lecti ærati, candelabra aurata. ¶ *Huius* verbi composita sunt *Obæro*, *Subæro*, & *Adæro*: de quibus vide suis locis.

¶ *Ærosis*, æratio, sanguinis attenuatio, & in halitum solutio. I. M. ¶

Ærosus, a, um, quod ære abundat, quodve ære mistum est. { *ἀέριος.* *GALL.* *Plein d'airain, missionné avec force airain ou cuivre.* *ITAL.* *Pieno di rame.* *GERM.* *Doll ertz oder kupffer.* *HISP.* *Cosa que tiene mucho cobre.* *ANGL.* *Full of brasse.* } Unde Cyprus ærota dicta est, quod in ea æris plurimum nasceretur, vel quod primum ibi æs fuerit repertum. ¶ *Aurum ærosus*, quod multum æris habeat admistum. Plin. lib. 13. cap. 4. Ex diverso aurum ærosus contrahit se, hebetaturque, & difficulter ferruminatur. ¶ *Lapis ærosus*, ex quo æs excoquitur, & quem Cadmiæ, καδμείας, appellari testatur idem Plin. lib. 34. cap. 1.

Æruscare, ἀέριος, id est, pecuniam undique corrudere: unde *Æruscator*, qui & *Æsculator*, ἀέριος, idem quod numularius. Gellius lib. 14. cap. 1. de Genethiacis: Homines *Æruscatores* cibum quaestumque ex mendaciis captantes: vide suo loco, *Æruscator*.

Æsa, αἰσα. Thraciæ oppidum est Pallenæ proximum, cuius incolæ dicitur *Æsai*, αἰσαῖοι, ex Stephano.

Æsacus, αἰσακός, Priami filius ex Alyxothoë nymphæ, qui quum Hesperies amore captus, eam per avia fugientem insequeretur, evenit ut serpens à puella calcatus pedem ejus mordicus apprehenderet, quo ex vulnere quum illa interiisset, *Æsacus* doloris impatientia sese in mare præcipitavit. Quem Thetys miserata (ut lib. 11. *Metamorph.* fabulatur Ovid.) in mergum avem convertit.

Æsalon, αἰσαλών, genus accipitris, in cuius descriptione Plin. cum Aristotele non convenit. Aristoteles enim lib. 9. *de Histor. animal.* cap. 36. *Æsaloni* inter accipitres secundum locum post *Triochen* tribuit. Plin. vero lib. 10. cap. 8. *Æsalona* tertium accipitrum genus esse ait. Deinde perperam Plin. *Æsaloni* tribuit, quod Aristoteles *Triochi*, nempe quod sola toto anni tempore in nostris regionibus appareat, cum reliqua accipitrum genera sub hyemem abeant. *Æsaloni* inimicitia est (Arist. lib. 9. *de Hist. cap. 1.*) cum vulture, asino & corvo, quem loco Aristotel. duplici nomine non satis reddidit fideliter Plin. lib. 10. cap. 74. Primum, quod *Æsalona* parvam avem facit. Deinde, quod verba Aristotelis de inimicitia *Æsaloni* cum vulpe & corvo evertit, quod ipsum prædicta Aristotelis & Plinii loca insipientibus planum erit.

Æsar, Hetruscè Deus dicitur. Sueton. *in Aug.* cap. 97.

Æsarus, αἰσαρος. Fluvius est in magna Græcia, iuxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 7.

¶ **Æscharites**, panis ab craticula dictus, sub finem cænæ convivis appositus ex passo. L. M. ¶

Æschinês, αἰσχίνης, Atheniensis orator, Demosthenis æmulus: cuius orationes tres extant, & aliquot epistolæ. *Æschinês* pater docuit literas. Fab. c. 17. lib. 2. Præter hunc, alii septem hoc nomine claruerunt, teste Diogene Laërtio. Primus philosophus, Socratis discipulus. Secundus qui artem oratoriam scripsit. Tertius, hic orator. Quartus, Arcadiæ profectus. Quintus, Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabant. Sextus Neapolitanus, philosophus Academicus, Melanthii Rhodii discipulus. Septimus, Milesius scriptor. Octavus, statuarius. Plaut. *Pseud.* sc. 4. a. 2. Adducite ad trapezitam *Æschinem*.

¶ **Æschinês**, à pudore quis dictus, verecundus. Plaut. ¶

Æschrodora, nomen est meretriculæ apud Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 1.

Æschylus, αἰσχύλος, Poëta tragicus Atheniensis. Horat. lib. 2. *Epist.* Idem *in Arte poetica*,

Post hunc persona, pallaque repertor honesta

Æschylus, & modicis instravit pulpita tignis:

Et docuit, magnūque loqui, nitique cothurno.

Valer. Max. lib. 9. cap. 12. cum appellat originem & principium fortioris tragædiæ. Hic Athenis excedens in Siciliam venit. Quumque monitus esset, in fati esse, ut ex ictu supernè mori eum oporteret: tectum vitans sub dio manebat aperto capite. Itaque mœnibus urbis, in qua morabatur, egressus, aprico in loco resedit: super quem aquila testudinem ferens, elusa splendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinale atque lapidi eam illisit, ut fracta testudine vesceretur, eoque ictu extinctus est anno ætatis LVIII. Ex Valer. & Volater. Vide Plin. lib. 10. cap. 3. Quint. lib. 10. cap. 1. & Cic. 2. *Tuscul.*

Æschyllus Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & facto verborum genere usus est. Cic. *in Bruto*.

Æschylêus, adject. αἰσχύλιος. Proper. lib. 2. *Eleg. ult.*

Desine & Æschyleo componere verba cothurno.

Æschrion, αἰσχροῖος, Mitylenæus versificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximèque ei dilectus, ut tradit Nicander Alexandrinus *in lib. de discipulis Aristotelis*. Fuit & alter hoc nomine Galeni præceptor.

Æsculânus Deus, & *Argentinus*, dicti sunt dii æris, & argenti, id est, locupletandorum hominum potestatem habentes. Bud. lib. 5. *de Assè.*

Æsculapius, αἰσκληπιός. Nomen est Apollinis filii, qui medicam artem vel laude, vel opere ampliavit, ob eamque rem in deorum numerum receptus fertur. Vide Suet. *in Claud.* cap. 25. Ait se obligasse crus fractum *Æsculapio*, Apollini autem brachium, Plaut. *Men.* sc. 3. a. 1. Visus sum tueri procul sedere *Æsculapio*. Idem *Cure.* sc. 1. a. 1. In *Æsculapii* fano ægrotus incubat. Idem *ibidem*, & sc. 1. a. 2. Et *Æsculapium* salutare. *Ibid.* sc. 1. a. 3. Cujus duo filii, Podalirius & Machaon, bello Trojano Agamemnonem sequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulerunt. ¶ *Æsculapios* multos facit Cic. lib. 3. *de Natur. Deor.* his quidem verbis, *Æsculapiorum* primus Apollinis, quem Arcades colunt, qui specillum iuvenisse, primusque vulnus dicitur obligavisse. Secundus secundi Mercurii frater: is fulmine percussus, dicitur humatus esse Cynosuribus. Tertius Arisippi & Arisnoæ, qui primus purgationem alui, dentisque evulsionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadia longè à Lusio flumine sepulchrum & lucus ostenditur.

Æsculûs, ἀἰσχύλος. Vide *Æsculus*.

Æsëpius, αἰσέπιος, fluvius est in minore Mysia, ex Ida monte profuens: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. ult. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolonis filii Laomedontis, & frater Pedasus, quos ille ex Abarta

Abarbarca nymph a suscepit, ut refert Homerus in princ. lib. 6. Iliad. Aesernia, aivna Ptolom. Samnitum urbs in Italia. Strabo lib. 5. Aesernia, & Allife, Samnitica sunt oppida, alterum bello Marfico delerum, alterum superstes adhuc. Hinc Aesernini, aivnini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Quamquam ibi Aesernini legatur sine diphthongo.

Aeis, aivns, Fiemefino. Umbriae fluvius est inter Anconem & Senogalliam, in mare Adriaticum influens, qui olim Italiam a Gallia dividebat. Fluvii eius meminit Ptolomaeus in descriptione Italiae, Plin. lib. 3. cap. 14. Strabo lib. 3. Hoc quoque nomine a Ptolomaeo appellatur ejusdem regionis oppidum, quod a Strabone Aesum vocatur. Nomen utrumque ab Aei fluvio ductum videtur, a quo oppidum hoc non longe est distitum. Hinc Aesinatæ, aivnatæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

Aesium. aivnos, Aesciesi. Urbs Umbrorum, Ptolomaeo, Assisia hodie dicta.

Aeson, aivns, Crethei filius, frater Peliae regis Thessaliae, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides.

Aesopus, aivnos, Philosophus, Phryx genere, conditione servus Xanthi, liber factus ab Idmone caeco, tempore Craesi Lydorum Regis, cui fabulas suas dicavit, GERM. Fabeldichter. Quas antiquitus etiam vulgus idiotarum tenebat. Has qui non legisset, nihil scire videbatur. Unde locus proverbio apud Aristophanem & Suidam, Ne Aesopum quidem trivisti, aivnos trivisti, de vehementer stupidis & imperitis. Fertur hunc nihil commertum interemptum fuisse a Delphis, qui oborta pestilentia gravissimas poenas dedere. Unde ortum Adagium, Aesopicus sanguis, aivnos aivnos. Dicitur solitum, quum quis praeter meritum acerba patitur: aut ubi propter laesam innocentiam, irati superi poenam sunt immisuri: aut, ut etiam refert Plutarchus, quoties sero poena datur. Aesopæi logi. Senec. c. 8. de Cons. ad Polyb. Item alius Aesopus anagnostes Mithridatis eruditissimus. Scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena, ut autor est Suid. Praeterea Aesopus, Tragœdiarum actor amicitia junctus Ciceroni, cum quo saepe in curiam ad videndum pronuntiantem Hortensium profectus est, teste Val. Hic ad tantas opes ex histrionica pervenit, ut sexcentis H-s ei patina steterit: filium reliquit adeo divitem, simul & prodigum, ut uniones aceto liquefactos cenis apponeret, ut scribit Plin. lib. 10. cap. 11.

Aesopius, vel Aesopus, aivnos. Macrobius lib. 1. Comment. in somnium Scipionis 15. cap. 2. Aesopæ fabulæ elegantia fictionis illustres. Vide supra.

Aestas, aivnos, καίς. Gall. Esté. Ital. Estate. GERM. Der Summer. HISP. Estio. ANGL. Sommer. Anni pars incipiens ab æquinoctio vernali, & finem accipiens æquinoctio autumnali: constatque senis mensibus. Nam totus olim annus in æstatem tantum & hyemem dividebatur. Postea tamen anno in quatuor partes divisio, coepit Aestatis nomine vocari Trimestre illud ab ingressu Solis in Cancrum, usque ad æquinoctium autumnale, quod fit sole ingrediente Libram.

Vere prius flores aestu numerabis aristas: i. æstate. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. & Eleg. 3. ibid. Ita enim distinguuntur quatuor anni partes, ut Sole ingrediente Arietem, incipiat Ver, Cancrum Aestas, Libram Autumnus, Capricornum Hyems. Varro 4. de ling. Lat. Ab aestu Aestia: hinc Aestivum, nisi fortè a Græco αἴτιος. Virg. 1. Aeneid.

nam te iam septima portat Omnibus errantem terris fluctibus aestas.

Aestate anni novi, pro Vere, Gell. cap. 1. lib. 18. Aestati opponitur hyems, unde quum admonendi quidam sunt, ut omnia suo tempore agant, in eos quadrabit hæc proverbialis formula: Alia æstate, alia hyeme. Sic Theocrit. in Idill. 2.

id est: Verum alia aestivo atque hyberno tempore sunt. Ad eundem ferè sensum pertinet & illud ex Hesiodo in libro, qui inscribitur: Opera & Dies, κοκ αἰὶ γ' εὖ ἐοικέναι, παῖδι καλῆς.

id est: Aestas non semper fuerit, componite nidos.

Hoc dictum oportuit adolescentum pileis inscribi, neque enim tantum admonet parandam esse rem in senectam, verum etiam eruditionem, virtutem, honestam famam, quæ præsidia sunt optima senectutis.

Aestivi, orum, pluraliter, dicuntur loca umbrosa, nemorosa, in quibus per æstatem vitatur Solis ardor. בֵּית מְרוֹחַ bājith mernuach, בית המכרה bājith hammekerah, בית הכרם bith hakkajits. Gall. Lieux pour se mettre à l'ombre en esté. Ital. Ombra meriggio. GERM. Summerhaus, summerlaubens. Ein ort da man im summer ist. HISP. Lugar fresco para tenerse en el estio. ANGL. Shadow places in summer formen or beasits. Staius, Et umbrosi patuere aestiva Lycæi.

Quandoque ponitur pro ipsis gregibus in aestivo commorantibus: vel contra pro ipsis locis, in quibus æstate sunt armenta & greges. Virg. lib. 3. Georg.

nec singula morbi Corpora corripunt, sed tota aestiva repentè.

Aestiva castra dicuntur, in quibus æstate milites degunt, quemadmodum Hyberna, in quibus hyemem transigunt. Cic. Epist. lib. 1. Mihi erat in animo, quum primum aestiva attingissem, militaremque rem collocassem, decedere ex Senatusconsulto. Idem Attic. lib. 2. Cicerones nostros Deiotarus filius secum in regnum duxit, dum in aestivis nos essemus.

Aestivo, as, are, Propter æstum evitandum alicubi morari: quemadmodum Hyberno, hyemem aliquo in loco transigo. τὸ θεῖον διαγῆναι, vel διαγῆναι. Gall. Passer l'esté, faire son esté en quelque lieu. Ital. Ombraggiar per fuggire il caldo. GERM. Das summerlager haben. An sinem ort dem summer verschleissen. HISP. Tener el estio en algun lugar. ANGL. To dwell or be in a place in summer tyme. Plin. lib. 12. Intra sepe eam aestivant pastores, opacam pariter & munitam vallo

arboris. Varro 2. de re rust. cap. 2. Nam mihi greges in Apulia hybernabant, qui in Reatinis montibus aestivabant. Colum. lib. 11. c. 2. Ut uva & ab aestivante sole, & a rore protegatur.

Aestive adverb. Aestive admodum viaticati sumus. Plaut. Men. sc. 1. a. 2. Aestivus, a, um, quod est æstatis. Γεωρός. Gall. D'esté, appartenant à l'esté. Ital. De estate. GERM. Summerlich. HISP. Cosa de estio. ANGL. Pertening to sommer. Licet ab aestus, non ab aestus formatum sit: ut Aestivi menses, Aestivi dies.

Seu propior terris (sol) aestivum fertur in orbem. Tibul. lib. 4. Et in castris aestivis. Suet. in Claud. cap. 1. Aestivæ fruges dicuntur milium, panicum, & cæteræ id genus, quæ ante Vergiliarum exortum feruntur: quemadmodum Hybernae, quæ circa Vergiliarum occasum satæ, per hyemem terra nutriuntur. Vide Plin. lib. 18. cap. 7. Aestivarum feriarum tempore. Gell. cap. 15. lib. 9. Et aestivarum ludum & iocum agitare. Idem cap. 5. lib. 15.

Aestimo, as, puto, existimo, cenleo. Cellus: Si hæc quisquam digna aestimet quæ in manus sumat. Γρηγ barach, Γρηγ bokér, שבח chaf-chab. μισθός. Gall. Priser, estimer. Ital. Stimare, tassare. GERM. Schätzen/ ermäßen/ achten. HISP. Estimar, apreciar. ANGL. To value, to prise, to esteem. sicut Existimo, iudicare, ut Valla vult lib. 5. c. 29. Ponitur etiam pro Taxo, rei alicuius pretium indico, τιμῶμαι. Habet autem accusativum cum genitivo horum nominum, tanti, quanti, quantivis, tantidem, quancunque magni, parvi, pluris, majoris, maximi, plurimi, nihili, & si qua huiusmodi reperiantur. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Neque quæ dixi flocci aestimat (aliàs aestumat.) Ovid. Eleg. ult. lib. 5.

si quis teget, aestimet ante Compositum quo sit loco.

Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. parvi aestimo. Ibid. sc. 2. a. 2. & Aestimatum mihi des quem mittam ad patrem. Et sc. 3. a. 3. Aestimat xx. minis. Cic. 2. de Finibus. Magni aestimabat pecuniam. Si tamen hæc nomina adjectivè accipiuntur, hoc est, si habeant aliud substantivum adjunctum, debent poni in ablativo. Non enim rectè dixeris, non aestimo hoc parvi pretii, sed parvo pretio: quamquam etiam sine substantivis inveniuntur in ablativo posita. Ibidem, Ne ego istam gloriosam virtutem non magno aestimandam putem. Sic etiam cum aliis ablativis. Idem 4. Verr. Hæc pecuniâ aestimari non queunt. Seneca, Data magno aestimas, accepta parvo. Liv. utrumque casum complexus est, Mancipia minora annis viginti, quæ post proximum lustrum decem millibus æris, aut pluris venissent. Per se tamen subintelligitur accusativus, & tamen exprimitur genitivus, vel ablativus. Interdum sine ablativo, aut genitivo, cum accusativo solùm: quale est illud Cic. in Verr. Deinde crimen sine accusatore, sententia sine consilio, damnatio sine defensione, aestimate harum rerum omnia preia. Similem significationem habent, pendo, facio, curo, est, interest, & refert, quum pretium iungitur: quia ejusdem ferè sunt significationis. Interdum habet accusativum cum ablativo, & præpositione Ex: & tunc significat perpendo, metior. Cic. pro Rose. Vulgus ex veritate, pauca: ex opinione, multa aestimat. Valla arbitratu hoc verbum componi ex Aes, æris, & nomine τιμῆς, hoc est, pretium, ut Aestimo sit idem, quod aris pretio taxo. Quia in re sibi permittit quod in aliis reprehendit, ut dictio aliqua ex Græca, & Latina dictione componatur. Malim itaque scribere Extimo: ut per Syncopen dictum sit ab existimo: vel totum Græcum sit, compositum ex præpositione Græca ἐξ, & τιμῆς. Aestimare litem, est quod vulgò dicitur, Taxare expensas, τιμῆσαι τὰς ἐξόδους τῆς δίκης. Unde Lis aestimata vocabatur (ut Budæus scribit) pecunia multatitia, & nummularia sententia, ut hodie quum iudices actorum dispendia & incommoda certa summa aestimantes, tantæ pecuniæ reos damnant. Et aestimatur poena, τιμῆσαι, quæ certo ære censetur, ovis decussis, id est, decem assibus: bos centussis, id est, centum assibus. Fest. in Aestimamenta.

Aestimia, aestimatio. Fest. ibid.

Aestimator, verbale, qui aestimat, & considerat. מַשְׁבִּירִיךְ mabariich. τιμητής, λογιστής. Gall. Estimeur, priseur. Ital. Peggiatore, stimatore. GERM. Schätzer/ überschager/ entscheider einer handels. HISP. Estimador, apreciador. ANGL. An valuer, considerer. Cic. 3. de Fin. Et quia te aptissimum habeo eorum studiorum, quæ mihi communia tecum sunt, aestimatorem & iudicem.

Aestimabile, quod facile aestimari potest, τιμῆτος. Cuius contrarium est, Inaestimabile. יַקְרִיךְ jakkir. ἀτίμητος. Gall. Estimable, digne d'estre prisé. Ital. Cosa da stimare. GERM. Achtbarlich/ oder das leichtlich zuschätzen ist. HISP. Estimable, cosa de precio. ANGL. Eastlie valued. Cic. 3. de finib. Aestimabile esse dicitur, quod pondus habet aestimatione dignum.

Aestimata, poena quam antiqui aestimarunt ære. Eam multam fuisse notat Gell. lib. 11. noct. Attic. cap. 1.

Aestimatio, ab antiquis aestimia dicebatur. Fest. Γρηγ Teréch, τιμῆσαι. Gall. Valeur, estimation. Ital. Istima. GERM. Schätzung/ achtung. HISP. Aquella obra de estimar è apreciar. ANGL. An prysing voluing. Cic. de Fin. Quod pondus habeat dignum aestimatione.

Aestimatoriûs, a, um. Gaius D. lib. 21. tit. 1. l. 18. Si quid venditor de mancipio affirmaverit, idque non ita esse emptor queratur, aut redhibitorio, aut aestimatorio, id est, quanto minoris, iudicio agere potest: l. 43. Aestimatoria agere quanto minoris. Aestimatoria actio, id est, de aestimato: eum res aestimata vendenda data sit, de quo titulus D. lib. 19. de aestimat. act.

Aestrum, αἰστῆρον, oppidum Macedoniae, & Aestrei populi sunt eius urbis incolæ, teste Ptolomæo.

Aestus, us, calor nimius & fervor, flagrantia Solis. ἄστος. καύσων, καύσος, ἄστος. Gall. Ardeur, ou grande chaleur. Ital. L'ardor del sole. GERM. Grosse wärme. HISP. La siesta, è calor de la siesta. ANGL. Great heat and burnings of the sun. Virg. Georg. 3.

Aestibus in mediis umbrosam exquirere vallem.

Aestus anni. Gell. cap. 10. lib. 7. Et venit aestus (lugeati noctu in lecto, sup.) Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist. Aestus pro æstate. Vide in Aestas.

Aliquando pro motu & agitatione fluctuum. Cic. de Orat. 3. Undique

dique omnes venti erumpunt, savi existunt turbines, fervet aestu pelagus. { ἄνεμος zaph, ἄνεμος sahar. GALL. Le flux & reflux de la mer. ITAL. La rovigna & travaglio del mare. GERM. Ungeſtümme des meers, der anlauff vnd ablauff des meers. HISP. La creciente & tempestad del mar. } Plaut. in Aſin. Quò magis te in altum caperebas, tam aestus in portum referet. § Ab hoc significato oritur proverbialis & frequens apud autores metaphora, Secundo aestu procedere, ἄνεμος ἄνεμος : sumpta à metaphora, quibus faciliò cùrtus quum flumen, aut etiam maris aestus secundus est. Lucian. in Iove Tragædo, & Æschylus in Persis. Ab utraque etiam significatione ducta metaphora, ponitur pro variis animi ægritudinum generibus, cupiditate, amore, libidine. Cic. de Orat. 3. Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul à terra abripuit. Idem in Bruto, Hunc quoque absorbit aestus quidam gloriæ. § Sic apud Plin. iun. pro scrupulo ponitur, & dubitatione non mediocri. Explicat, inquit, aestum meum : audio me male legere, duntaxat versus ; orationes enim commodius.

Æstus, pro aestus. Pacuv. Chryse : Æsti forte ex arido. Non. Æstuarium, { ἄεστος ἄεστος. GALL. Lieux par où l'eau s'écoule & reflote. ITAL. Stagni, lagune. GERM. Ein arm des meers/ ein sumpff oder graben des meers. HISP. El estero del agua del rio ò mar. ANGL. Armes of the sea. } Loca dicuntur per quæ mare vicissim tum accedit, tum recedit : sive quæ maris aquis referta sunt eff inundationibus pelagi, ut docet Strabo lib. 3. Plin. lib. 3. Illyrici ora mille amplius insulis frequentatur, natura vadiosi maris, æstuariis tenui alveo intercurrentibus. Cæsar, Pedestria esse itinera concisa, æstuariis navigationem impediri.

Æstivo, as, Ferveo, Cuius contrarium, Algeo, frigeo. { ἄεστος ἄεστος. GERM. Avoir, ou tetter grande chaleur, boüillir. ITAL. Bollire. GERM. Hitzig sein/ grosse hitz haben. HISP. Hervir, ò aver calor. ANGL. To be in great heat. } Cic. 2. Tusc. Itémque Lycurgi laboribus erudiunt juventutem, venando, currendo, esuriendo, sitiendo, algendo, æstuando. Idem 1. Acad. Ille quum æstuarer, umbram sequutus est. Per metaphoram ponitur etiam pro angustia, & dubitatione torqueri. Idem 4. Verr. Itaque æstuat dubitatione, verfabat se in utroque partem. Idem 4. Verr. Itaque æstuat dubitatione, verfabat se in utroque partem. Idem 4. Verr. Itaque æstuat dubitatione, verfabat se in utroque partem. Idem 4. Verr. Itaque æstuat dubitatione, verfabat se in utroque partem.

Turbidus hic cæno, vastaque voragine gurges Æstuat, atque omnem Coccyto eructat arenam. § Æstuat, verbale ἄεστος, ἄεστος. Plin. lib. 18. cap. 1. Quorum æstimatione & gaudio, nos quoque, relictis æstuationi suæ istis hominum turbis, pergamus excolere vitam : id est, vehementibus desiderii & gaudiis.

Æstivus, a, um, quod est calore plenum. { ἄεστος ἄεστος. GALL. Plein de grande chaleur, fort chaud. ITAL. Pieno di caldo. GERM. Hitzig/ voll hitz. HISP. Cosa calorosa. ANGL. Full of heat. } Colum. lib. 4. Cælum neque nivale vinea, nec rursus æstivolum desiderat. Cic. Attic. lib. 2. Iter æstivam æstivosa & pulverulenta via.

Æstifer, a, um, quod æstum, id est calorem affert. { ἄεστος ἄεστος. ANGL. which bringeth heat. } Virg. 2. Georg. Hoc ubi hiulca siti findit Canis æstifer arua. Æstifer Canis, quod æstum afferat. § Æstiferum etiam dicitur quod æstum fert & patitur. Luc. lib. 1.

— sicut squallentibus herbis Æstifera Libyes viso leo cominus hoste Subsedet dubius, totam dum colligit iram.

Æstiva præta, est locus. Plutarchi. in Valerio. Æstima, ἄεστος Stephano, urbs Thraciæ, patria Castianitæ, ex qua Priamus Gorgythionem suscepit, qui in bello Troiano ab Aiace fuit interfectus. Autor Homer. 8. Iliad.

Æsymnus, ἄεστος. Vir fuit Megarensis, qui regum tyrannidem exsul, consuluit Appollinem, quo potissimum modo Megarenses felicissime Republicam possunt administrare : quumque responsum esset, Si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos attingere, qui vivorum numerum longè exsuperarent, tumultum Heroibus congestit, qui ab ipso Æsymnus dictus est, Curiamque extruxit, quæ ambitu suo tulum includeret, arbitratus ita futurum, ut ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent.

Æsymnus, ἄεστος. ab Homero inter principes Græcorum memoratur, qui ab Hectore sunt interfecti, Iliad. 12. Æsymnus, urbs Thraciæ, teste Homer. Iliad. lib. 8.

Æta, vide Æta. Ætas, ab αἰών, Græco nomine deductum, ab hoc enim Ævum, Ævitas, & per syncopen Ætas. { ἄεστος ἄεστος. GALL. Age. ITAL. Eta, etade. GERM. Ein sedes alter. HISP. Edad, siglo. ANGL. Eage. } Generalèque nomen est ad infantiam, pueritiam, adolescentiam, juventutem & senectutem pertinens. Varro quinque gradus facit. In primo usque ad annum decimumquintum, Pueros dictos vult, quod sint puri, id est, impuberes. In secundo ad annum trigessimum, Adolescentes, ab adolescendo nominatos. In tertio, usque ad annum quadragessimum, Iuvenes appellatos, eo quod Republicam in re militari juvare possent. In quarto autem gradu, usque ad sexagesimum annum, Seniores nuncupatos, quod tunc corpus senescere incipiat : inde usque in finem vitæ uniuscujusque quintus gradus factus, in quod qui essent, Senes appellatos, quod ea ætate corpus iam senio laboraret. Horum tamen siguli trifariam dividuntur : ut prima pars viridis sit, deinde adulta, postea præceps. Unde Virg. — viridisque inventa.

§ Alii aliter dividunt ætates. Ætas præterea mundi prima, ab Adam usque ad Noë numerabatur : secunda à Noë usque ad Abraham : tertia ab Abraham usque ad David, quarta à David usque ad transmigrationem Iudææ in Babyloniam : quinta deinde usque ad adventum Servatoris in carne : sexta quæ nunc agitur usquequod mundus iste finiatur. § Interdum Ætas accipitur pro anno. Virg. — ubi quarta accesserit ætas. Varro, Ætatem vix decimam egressus. § Interdum pro triginta annorum

spatio, Jovis. Cic. Tertiam iam ætatem hominum vivebat. Sic Plutarchus, Ætatem ostendit esse spatium triginta annorum, secundum Heraclitum. § Interdum pro centum annis. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Tristis

— quo tempore ludos Fecit quos atas aspicit una semel (i, sæculum) Ovid. 12. Met.

— vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas. Bona ætas, de Adolescentia. Senec. ep. 47. Ætatem male ferre (i, citius quam oporteat, senescere.) Senec. ep. 89. In ætatem venire. Liv. lib. 2. d. 5. Vetus ætas. Vide Vestis. Ætas purpurea : ut, ætas mala, mala merx est tergo : Plaut. Men. sc. 1. a. 5. In te omnis spes est ætati meæ, id est, mihi. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. In hominum ætate multa eveniunt huicmodi. Idem Amph. Ut ætati tuæ, id est, tibi. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Qui se, suamque ætatem bene curant. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Media est mulieris ætas. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Ætatis atque honoris causa id fiet tui. Idem Aſin. sc. 3. a. 1. Ætatem meam scis. E. Scio esse grandem, itidem ut pecuniam. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Ovid. Eleg. 8. lib. 4.

— tam subeunt anni fragiles & interior ætas. § Ponitur & pro quovis tempore humanæ vitæ longissimo. Græci ætates Jovis dicunt. § Ætas in mascul. Plaut. Trinum. Propter eosdè, quorum causa fuit hoc ætate exercitus. § Ætas mala, dicta est senectus. Idem, Conſitus sum senectute, onustum gero corpus, vires reliquerunt : ut ætas mala est, mors mala est. E contrario, Bona ætas, Iuventa appellatur, ἀγαθή ηλικία. Cic. Quod si ipsis voluptatibus bona ætas fruiur liberius, primum parvulis fruitur rebus. § Ætas media, vocatur illa, quæ est inter juventam & senectam : quam Avicenna vocat ætatem pulchritudinis, ἀγαθή ἡλικία, quæ ferè est à trigesimo usque ad quadragessimum annum. Eadem dicitur Ætas consistendi, ἡλικία σταθίρα, in qua Hippocrates Aphorism. 2. facile in diem ferri dicit. § Ab ætate petuntur duæ proverbiales loquendi formulæ : prima est, Aliam ætatem alia decet : nec enim eadem decet canum, quæ aliquando decuerunt iuvenem. Terent. in Andr. sic ait, Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat. § Altera, Ætate prudentiores reddimur, congruet quum negabimus nobis eandem probari jam natu grandioribus, quæ quondam ob ætatem inſcitiam arriserunt, sed usu rerum auctam prudentiam. Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senect. Quæ sunt igitur voluptates corporum cum autoritatis præmiis comparandæ : quibus qui splendide usi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquam in exercitati histriones in extremo actu corruisse. Congruenter autem vitæ tempora fabulis comparantur, quia sicut fabula quinque actibus constat, ita hominis vita quinque ætatibus, seu gradibus.

Ætatem aliquid esse, aut facere, dicitur pro diuturno & continuato tempore, & ferè habet vim proverbii. Plautus, Ut tibi superstes uxor ætatem sit. Terent. Iam dudum ætatem lites sunt inter eos. Idem, Iam dudum ætatem abii. Idem in Heecyr. Nam neque ille hoc animo erit ætatem. Idem, Ætatem velim fervire, Litanum modò ut conveniam. Do Iovem testem te ætatem impunè habiturum id. Plaut. in Pseud. sc. 5. a. 1. Eo modo ut vivas ætate miser. Idem Amph. Adeo ut ætate nobis sicut obnoxii. Idem Aſin. sc. 2. a. 2. Egrotas, si lubet, per me ætatem. Ætätulâ, diminutivum, Ætas modica, & tenerior puerorum ætas. ἄεστος ἄεστος. GALL. Petit âge. ITAL. Età tenera. GERM. Klein alter/ oder zart alter. HISP. Edad tierna. ANGL. Infancio, youth. } Cic. 1. de Fin. Facile est hoc cernere in primis puerorum ætatulis. Idem de Arusp. respons. Qui primam illam suam ætatulam ad scurrarum locupletum libidines detulit. Plaut. in Pseud. In munditiis, mollitiis, deliciisque ætatulam agitis.

Æternus, perpetuus, quasi æternus, à quo Sempiternus, quasi semper æternus. { ἄεστος ἄεστος ascher leholâm. ἄεστος ἄεστος. GAL. Eternel, durable à jamais, perpetuel. ITAL. Eterno, perpetuo. GERM. Ewig. HISP. Dura que siempre dura y vive. ANGL. Perpetuell, eternal, which, dureth for ever. } Cic. 1. Tusc. id aut esse æternum quod se moveatur. Sal. in Cat. Virtus clara, æternaque habetur. Tibul. lib. 4. Æterno sed erunt tibi magna volumina versu.

Ibidem, — Æterno propior non alter Homero. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Vxor in æternum vivo mihi viva negatur. Senec. cap. 6. de Consol. Marc. In æternum fixa fors. Ibid. cap. 25. In æterna rerum dimissæ animæ. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Spero me ob hunc nuncium æternum adepturum cibum. Ibid. Æternum tibi dapinabo victum. Æternum, idem est quod diuturnum, & multo tempore duraturum. Deut. cap. 15. cum dicitur de servo illo, qui oblata libertate frui nolit, Perforabis atrem eius in ianua domus tuæ, & serviet tibi in æternum : id promittitur, ut multo tempore serviet, saltem usque ad mortem, quæ enim servitus durare ultra mortem potest ? § Different tamen æternum, & sempiternum, quod Sempiternum dicunt Deum esse, qui semper fuit, eritque : Æternos homines, qui principium quidem habuerunt, & tamen animo sunt immortales atque perpetui. Imò sempiternus, de homine etiam usurpatur. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Fore amicum sempiternum & amatorem proprium in vita. Æternum, frequenter pro adverbio temporis accipitur. { ἄεστος ἄεστος leholâm, ἄεστος ἄεστος. GALL. Eternellement, à jamais. ITAL. Eternamente. GERM. Ewiglich. HISP. Siempre. } Virgil. 6. Æneid.

— sedet, æternumque se debet Infelix Theseus. Loquitur de pænis inferorum. Idem, — manet, æternumque manebit.

§ Sic Æternò, idem. Plin. lib. 2. cap. 107. Vide æternò hunc fontem igneum contextem fraxinus. Æternitas, Perpetuitas, quæ nulla temporis quantitate mensurari, nullò temporis spatio designari potest : quum omne contineat ævum, & contineatur à nullo. { ἄεστος ἄεστος holâm, ἄεστος ἄεστος. GALL. Eternité, perpetuité. ITAL. Eternità. GERM. Ewigkeit. HISP. Aquella

Aquella duracion fin comienço y fin. ANGL. Perpetuitie. } Plin. lib. 13. cap. 5. Materix verò ipsi Æternitas. Cic. Sed fuit quedam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circumscriptio temporum metiebatur. Quint. In hac quæ superè æternitate inveniri poterit perfectior.

ÆTERNO, as, Perpetuum facio. } ἀποθηναίζω. GALL. Eternizer, perpetuer. ITAL. Perpetuare. GERM. Ewig/ oder vntdiltich machen. HISP. Durar para siempre sin fin. ANGL. To mak perpetuall. } Varto rerum humanarum lib. 2. Literisque ac laudibus æternare, verbum est antiquum. Hor. 4. Carm.

Qua cura patrum, quæve Quiritium,
Plenis honorum muneribus tuas
Auguste virtutes in ævum
Per titulos memorisque fastos

Æternet.

Æthæa, αἰθαια, regionis Laconicæ oppidum, apud Steph.
Æthalia, } αἰθαια Straboni, αἰθαια Stephano, Palmosa. } Insula est in mari Tyrreno, distans à continenti stadiis circiter centum, hoc nomine memorabilis, quòd ferri fodinas habet, quæ à fossoribus exhaustæ, certo tempore succrescant. Author Strabo lib. 5. Alio nomine Ilva vocatur, teste Plin. lib. 3. cap. 6. Quo nomine & à Virgilio appellatur Æneid. lib. 10.

— ast Ilva trecentos

Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

Æthalides, αἰθαλίδης, Mercurii filius creditur, qui à patre impetravit, ut & vivus, & vitæ defunctus, omnium quæ gererentur, haberet memoriam. Hunc se aliquando fuisse, Pythagoras gloriari solet, atque inde sibi omnium eorum quæ gesserat, quum Herimorimus esset, aut Euphorbus, memoriam mansisse.

Æthaliones, } αἰθαλιων. GALL. Cigales. ITAL. Cicale. GERM. Hevos schrecken. HISP. Cigarras. ANGL. Grasshoppers. } Cicadæ dictæ, παρὰ τὸ αἰθαιαζέειν ἢ ἡλιον, hoc est, propterea quòd à sole adurantur. Cælius ex Theocriti interprete lib. 17. cap. 6.

Æthēr, } πῦρ scythiak. αἰθήρ. GALL. L'air supreme ou l'element du feu. ITAL. Sfera del fuoco. GERM. Der himmel, oder das element des feurs. HISP. Cielo del fuego. ANGL. The aire or skiez. } Ab Anaxagora accipitur pro elemento ignis. Aristoteles verò de Mundo hoc nomine significari ait cæli, syderumque substantiam, hoc est, totam syderum, & cæli, & stellarum compaginem, non quòd ignita flagret, ἀπὸ τῆς αἰθῆρας, sed quòd semper motu suo circumductili currat, & cursibus rapidissimis roteretur, ἀπὸ τῆς αἰθῆρας, quum sit, inquit, illud elementum à quatuor illis diversum, tum divinum, tum interius expers. Hodie quoque Philosophi duas præcipuas mundi constituunt partes, Elementa & Ætherem, sive (quod in unum recidit) Mundum elementarem & Æthereum: elementorum nomine Terram, Aquam, Aërem, & Ignem intelligentes: Ætheris autem nomine complectentes quicquid est supra elementum ignis. Alii Ætherem accipiunt pro aëre. Apuleius, Aqua, tellus, æther, ignis. Virg.

— resonatque fragoribus æther.

Ex quo significato oritur hoc Adagium, Tranquillum æthera remigas, ἀπὸ τῆς αἰθῆρας ἢ ἀπὸ τῆς ἰσότητος, apud Zenodotum refertur de incassum laborantibus. Perinde est quasi dicas, Aërem diverberas, remigantium more. } Lucret. lib. 1. Æthera posuit pro Iove,

Postremò pereunt imbres: ubi eos pater Æther
In gremium matris Terræ præcipitavit.

Æthērūs, αἰθήρ, quod est ætheris. Virg. 12. Æneid.
Ætheria quos lapsa plaga Iovis ales aperto
Turbabat cælo.

Ætheria terra apud Macrobi. Com. in som. Scip. lib. 1. cap. 11. A Luna enim deorsum natura incipit. Denique illam ætheriam terram physici vocaverunt, & habitatores eius lunares populos. Rursus: Ut sit Luna pro terra, quam ætheriam terram diximus nominatam.

Ætherii, αἰθαιῖοι, populi subter Ægyptum, qui postea ab Æthiophe Vulcani filio Æthiopes vocati sunt. Authore Plin. lib. 6. cap. 30. } GERM. Moren. }

Æthices, αἰθαικῆς Stephano, populi Thessaliæ, quorum meminit Homerus in Catalogo, & Strabo lib. 9.

Æthiologica, Pathologica, medicinx pars, in qua ea, quæ præter naturam sunt, inquirimus, morborum causas, accidentium concursus. L. M. }

Æthiopè, αἰθιοπία, insula Asiæ adiacens, non procul à Lesbò, quæ olim Macaria appellabatur, teste Plin. lib. 5. cap. vlt.

Æthiopiā, αἰθιοπία, ab Æthiophe Vulcani filio, qui illi præfuit, dicta, ut ait Plin. lib. 6. cap. 30. vel à Græco αἰθω, creatio, & ὄψ, aspectus, facies: nam Solis vicinitate eius regionis incolæ torrentur, est enim ibi iugis æstus. } GERM. Morenland. } Quicquid eius fertile est, sub meridiano cardine est. Circa verò Occiduum, montosa est, arenosa est in medio. Ad Orientalem plagam deserta: cuius situs ab Occiduo Atlantem montem, ad Orientem usque in Ægypti fines porrigitur: à Meridie, Oceano: à Septentrione, Nilo flumine clauditur. Plurimas habet gentes, diversò vultu & monstrosa specie horribiles. Ferarum quoque & serpentium repleta est multitudine. In ea enim rhinoceros, chamæleon, pardus, basiliscus, dracones ingentes. } Strabo lib. 1. Homerum sequutus: duplex est Æthiopia. Altera ad plagam Asiæ Orientalem, primùm ab iis cognita, qui ex Arabia solverunt: altera ad Occidentem, cuius notitiam primi habuerunt, qui Gradibus egressi Occiduum litus intraverunt.

Æthiopis, αἰθιοπία, herba est lactuæ folio, in Æthiopia nascens, vel in Meroë Nili insula (à qua etiam Meroë dicitur) cuius tactu (si Magorum vanitati credimus) clausa omnia aperiuntur, amnesque etiam, & lacus exarscunt, de hac Plin. lib. 26. cap. 4. & lib. 27. cap. 4.

Æthiops, αἰθιοπός, sive Æthiopus, Vulcani filius fuit, qui Æthiopiam à se denominavit, ut placet Plin. lib. 6. cap. 30. Lucil. lib. 3.
Bronchus bouillanus, dente adverso eminulo, hic est
Rhinoceros velut Æthiopus.

Æthiopes quoque dicuntur, qui Æthiopiam incolunt, & mulieres Æthiopiæ, αἰθιοπιάδες. } Sunt qui Æthiomas dictos putent, à Chus filio Cham. Nam Chus Hebræis, Æthiopen sonat. Hi olim ad Indum fluvium habitasse creduntur, relictiisque sedibus suis, iuxta Ægyptum confedisse inter Nilum & Oceanum supra Heliopolim, & paulatim etiam ad interiora Africa penetrasse. } Æthiopes tam atro sunt colore, atque aded immutabili, ut proverbiali figura dictum sit, Æthiops non albescit, αἰθιοπὸς ἢ λευκαίνεται: de iis qui nunquam mutatur sunt ingenium. Quicquid enim nativum, id haud facillè mutatur. Fertur in hanc rem Epigramma Luciani nomine:

Εἰς ἡ μὲν τὸν ἴππευ δέμας ἐδοκίμη, ἔχρει τὴν χεῖρα
Οὐ δὲ σὺ καὶ δνοφρεῖα ἦν καὶ κεφαλῆα σου:

id est,

Abluis Æthiopen frustra: quin desinis artem?
Haud unquam efficies nos sit ut atra, dies.

¶ Eandem vim habent, Æthiopen lavas, αἰθιοπία σμύρις: & Æthiopen dealbas, αἰθιοπία λευκαίνεται. Hoc item peculiariter quadrabit, quum res parum honesta verborum fucis adornatur: aut quum laudatur illaudatus, taut docetur indocilis. Vide Æsopi apologum de mercatore, qui empto servo Æthiophe assidua lotura faciem dive-xavit. Nam vellem mutare potest Æthiops, faciem non potest. Hinc etiam proverbialiter dicimus, Æthiopen ex vultu iudicò. Τὸν αἰθιοπία ἐκ τῆς ὀψέως γινώσκω. Præfert quilibet aliquo signo cuiusmodi sit moribus,

¶ Æthithes, lapides in nidis aquilarum feperiuntur partum accelerantes. Ifid.

Æthnici, spiritus ignei apparentes variis formis, ut globi, sitiones, &c. Celf. }

Æthōn, αἰθών, equus Phœbi dictus est. } GERM. Eins aufs den wagen pfert der Sonnen. } Fuere autem (ut in fabulis fertur) quatuor equi Solis: Phlegon, Pyrois, Eous & Æthon, quibus significantur quatuor diei horæ. Ovid. 2. Metam.

Interea volucres Pyrois, & Eous, & Æton,
Solis equi, quartæque Phlegon bimittibus auræ
Flammiferis implent.

Latinè Æthon interpretatur ardens: Phlegon, inflamman: Pyrois, ignitus: Eous, Lucifer.

Æthone, insula maris Oceani, Macaria antea appellata, ut tradit Plin. lib. 3. c. 31.

Æthra, αἰθήρ, splendor ætheris, & pro aëre ponitur, αἰθήρ. Virg. lib. 3.
Nam neque erant astrorum ignes, neque lucidus æthra
Sydereæ polus.

Ubi Servius, per Æthram sydeream, intelligit splendorem ætheris.

¶ Nam æther est ipsum elementum, æthra verò splendor ætheris.

Æthra, αἰθήρ, filia Pitthei regis, & uxor Ægei, materque Thesei. Ovid. in Epist. Ariadnes ad Theseum,

Nec pater est Ægeus, nec tu Pittheidos Æthra
Filius.

Vide in Ægeus. Alia fuit Æthra Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantidis, filia Iapeti, qui ex ea XI I. filias, & unum filium, Hyantem videlicet, suscepit; sed Hyas in Libya à serpente occisus est, cuius mortem quum quinque sorores nimium desiderent, luctu contabuerunt, sed Iovis commiseratione inter sydera sunt translata, Hyadæque à fratris nomine dictæ. Reliquæ septem, eo quòd plures superstites mansissent, Pleiades sunt appellata, ut author est Timæus Græcus scriptor; sed de his infra paulò aliter.

Æthra, αἰθραία, insula nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur, Rhodos. } GERM. Die Insel Rhodis. } Author Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthria, αἰθρία, in Ægeo mari insula est, quæ & Æria, & Thassos appellata est. Plin. lib. 4. c. 12.

Ætruria, vide Hetruria.

Æthüsā, αἰθυσσα, insula est in mari Libyco, quæ à quibusdam Ægusa dicitur. Plin. lib. 3. c. 8. ad fin.

Ætia, orum, αἰτια, Callimachus poeta librum suum inscripsit, quem de causis & rationibus sacrorum edidit, eodem penè argumento quo Ovidius Fastos conscripsit. Opus hoc temporum injuria interceptum ad nos non pervenit.

Ætiologia, αἰτιολογία. Causæ redditio, composita dictio ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ λόγου. Quint. lib. 1. cap. 5. Sententiæ quoque & chriæ, & ætiologiæ subiectis dictionum rationibus apud Grammaticos scribantur, quia initium ex lectione ducunt. Quorum omnium similis est ratio, forma diversa, quia sententia universalis est vox, Ætiologia personis continetur.

Ætiōn, αἰτιον, Causa, principium, origo. Unde Ætia Callimachus librum suum inscripsit, quo causas & origines sacrorum Græcanicorum est complexus, quemadmodum Ovidius in Fastis Romanorum Latinorumque sacrorum initia causasque est prosequutus.

Ætites, αἰτίτης, lapis est colore subrufo, quem si concutias, alium lapidem, quem veluti prægnans in utero gerit, intus audis sonantem. Inveniuntur bini in aquilarum nidis, ferunturque Aquilæ sine iis ova parere non posse. Quam ob causam nomen illis impositum creditur. Mulierum quoque partus femori alligatus ætites faciles reddere putatur. Quatuor autem sunt ætitiæ species, quas enumerat Plin. lib. 36. cap. 23. } Est & Ætites gemmæ nomen, impositum à colore aquilæ, candicante cauda. Vide eundem lib. 27. c. 18.

Ætius, αἰτίος, Medicus fuit insignis, ex Antiochia Syria urbe, discipulus Eunomii, tempore Constantini Imperatoris, Atheos cognominatus, quòd diceret nullum esse Deum, ut alii quidam impii philosophi. Scripsit de re medica libros sexdecim, & epistolas quasdam. Nomen deductum est ἀπὸ τῆς αἰθῆρας, hoc est, ab Aquila. Unde per quatuor syllabas profertur debet.

Ætna, } αἰτνα. ITAL. Mongibello. GERM. Ein berg in Sicilien der stehs brennet. } Mons Siciliae perpetuo clarus incendio, eoque nomine à Poëtis celebratus. De quo Senec. epist. 81. Ovid. Eleg. 3. lib. 5. Trist. Flammas

Acertenement, affirmation. I T A L. *Affirmatione*, accertamento. GERM. *Bestätigung*/große Bezeugung. HISP. *Affirmacion*. ANGL. *Affirming*, *alleging*. } Cic. 3. *Offic.* Est enim jusjurandum affirmatio religiosa.

Afirmatè, asseveranter. } *καταφανώς*. GALL. *En affirmant qu'il est vray*. ITAL. *Affermatamente*. GERM. *Schwätzlich*/ *eigentlich*. HISP. *Afirmadamente*. ANGL. *By affirming*. } Cic. *Offic.* Quod autem afirmatè, quasi Deo teste promiseris, id tenendum est. Superlat. *Afirmatissimè*. Gell. *cap. 12. lib. 10.*

Afirmatores, qui testimonio suo negotium ratum habent, atque constituunt, Tertull. *de Anima, cap. 46.* Quanti autem commentatores & afirmatores in hanc rem? } Afirmatores in iure, qui cum idoneos tutores afirmaverint, vicem fidejussorum obtinent. Ulpian. *l. 4. de fidejussor. Pand. lib. 4. tit. 4. §. 13.*

Afflatus, vide *Afflo*.

Afflō, es, evi, etum, Illachrymor. } *בכרה* *bacháh*. *ἰμάξαλα*. GALL. *Pleurer*, *Larmoyer*. ITAL. *Piangere*. GERM. *Mit einem weynen*. HISP. *Llorar*. ANGL. *To weep*. } Plaut. *in Persa*, Sed longè ab Athenis esse se natam autumet, & ut affleat, quum ea memoret.

Affligo, is, compositum ex Ad, & fligo antiquo verbo, Prosterno, in terram conjicio, & deprimo. } *הפיל* *hippil*, *נחת* *nathás*. *παραβάω*, *σπρωίω*, *καίω*, *ἄ*. GALL. *Ruer & accabler par terre*. ITAL. *Mettere sotto i piedi, abbassare, atterrare*. GERM. *Nider vff den boden werffen*. HISP. *Deribar por el suelo*. ANGL. *To cast to the ground to sacke*. } Cic. *in Pison*. Illi autem statim istius perfimilem, quam stare in loco celeberrimo voluerunt, ne suavissimi hominis memoria morderetur, affligunt, comminuunt, dissipant. Idem *pro Calio*. Qui Catuli monumentum afflixit, meam domum diruit. Plin. *lib. 8. c. 40.* Cæf. *6. bell. Gal. Suet. in Ner. cap. 7.* Affligere aliquem testimonio. Plaut. *Asin. sc. 2. a. 4.* Quam quidem, nisi illa te occupasset, affliges scio, i. interimes. Cedo manum, nolo equidem te affigi, iterum cadere & casu lædi. Idem *Mostell. sc. 4. a. 1.* } Accipitur pro opprimo, malé mactō, dolore afficio, perdo. } *ענה* *hinnáh*, *עצב* *hatsab*. *καίω*. GALL. *Tourmenter, affliger*. ITAL. *Tormentare, affligere*. ANGL. *To afflict, to chastise*. GERM. *Plagen/ engstigen/ betümmern*. HISP. *Atrmentar, affligir*. } Cic. *Attic. lib. 4.* Ut me levarat tuus adventus, sic discessus afflixit. Cic. *in Pis.* Afflictus luctu ac mœrore.

Afflictus, a, um, prostratus, jacens, & rebus adversis oppressus. } *מענה* *mehunéh*, *עצב* *hatsab*. *παραβάω*. GALL. *Affligé*. ITAL. *Afflito*. GERM. *Zu boden geworffen*. Item *Betrübt/ geplaget*. HISP. *Afligido*. ANGL. *Afflicted, sacked*. } Cic. *pro lege Manilia*, Diffidentem rebus suis confirmare, afflictum erigere, perditumque recreare. Idem *post reditum*, Qui mihi afflictō, & jacenti dextram porrexit. Suet. *in Othob. cap. 9.* Victis non tam afflictis, quintiam vellent quidvis subire. Plaut. *Curc. sc. 1. a. 1.* Istum (puerum) afflictum velim (fortasse ambigē.)

Afflictio, afflictatio, vexatio. } *עצב* *hatsab*. *καίω*. GALL. *Affliction, vexation, torment*. I T A L. *Afflitione, travaglio*. GERM. *Trübsal/ betümmerniß*. HISP. *Afligimiento*. ANGL. *Affliction, torment*. } Cic. *4. Tusc.* Molestia, afflictio, desperatio. Idem *3. Tusc.* Alii ubique legunt Afflictatio. Senec. *cap. 16. de Consol. ad Helviam*. Afflictionis irrita vexatio.

Afflictatio, *καίω*, *παραβάω*. Cic. *4. Tusc.* Afflictatio, ægritudo cum vexatione corporis.

Afflictus, us, idem. Cic. *2. Tusc.* Effeminata virtus afflictu occidit.

Afflictor, aliud verbale, qui afflixit, vel affligit. } *מענה* *mehannéh*. *ἰμάξαλα*, *καίω*. GALL. *Celui qui afflige*. ITAL. *Chi afflige, tormentatore*. GERM. *Ein plager/ durchächter/ betümmeter*. HISP. *Atrmentador*. ANGL. *An tormenter, which punibeth*. } Cic. *in Pis.* Age, Senatus odit te (quod enim te facere iure concedis) afflictorem, & proditorem non modò dignitatis, &c.

Afflicto, as, frequentativum. } *עצב* *hatsab*. *παραβάω*. GALL. *Fort affliger & tourmenter*. ITAL. *Affligere strenuamente*. GERM. *Strenge vnd hefftig plagen/ vexieren vnd betümmern*. HISP. *Afligir mucho*. ANGL. *To torment and afflict greatlie*. } Cæsar *4. bell. Gal.* Et onerarias; quæ ad anchoras erant deligatæ, tempestas afflictabat. *Ibid. lib. 3.* Tacit. *lib. 13.* Cic. *4. Tusc.* O te infelicem, quàm te afflictare, nisi iratus essem. Idem *ad Attic. lib. 1.* Hic tu me accusas quod me afflictem.

AFFLO, as, Ad aliquid spiro. } *נשח* *nasháh*, *נפח* *naphách*, *נפח* *puách*, *נשח* *nasháh*. *ἰπνία*. GALL. *Souffler ou halener vers, ou contre quelque chose*. ITAL. *Spirare à qualche cosa*. GERM. *Anblasen/ anhauchen/ anwoyhen*. HISP. *Soplar hacia otra cosa*. ANGL. *To blowe or broath upon any thing*. } Liv. *Afflabat vis frigoris acior*. Cic. *de Senect.* Odores afflantur è floribus, per translationem. Virg. *1. Æneid.*
 ——— *namque ipsa decoram*
Casariem nato genitrix, luménque iuvenca
Purpureum, & latos oculis afflarat honores,
 id est, afflando dederat. Lact. *lib. 7.* Odor ille sapientiæ tam suavis, tam iucundus afflaverit. } Interdum ponitur pro excito, incito. Cic. *pro Arch.* Poetas mentis viribus excitari, & quasi divino quodam spiritu afflari. } Afflare alicui, pro aspirare, seu favere. Tibul. *lib. 2. Eleg.*
Felix, cui placidus leniter afflat amor.
 Quint. *Afflante fortuna*. Suet. *in Tib. cap. 69.* Fulmine afflari latrum negant. *Ibid. cap. 79.* Afflatus aura.

Afflatus, us, verbale, Actus afflandi. } *נשח* *neshamáh*. *ἰπνία*. GALL. *Souffe*, *Vent*. ITAL. *Vento*. GERM. *Anblasung/ anwoyhung*. HISP. *Viento*. ANGL. *Lioving, breathing on*. } Plin. *lib. 10. cap. 33.* Perdices concipiunt supervolantium afflatu. Cic. *1. de divin.* Oracula quæ instinctu divino afflatuque funduntur. } Afflatus item pro H, aspiratione, seu nota aspirationis. Varro *lib. 3. de re rust. cap. 1.* Nec minus oppidi quoque nomen Thebæ indicant antiquiorem esse agrum, quod ab agri genere, non à conditore ei nomen est impositum. Nam lingua prisca & in Græcia Æoles Bæotii, sine afflatu vocant Æoles Tebas.

Calepini Pars I,

AFFLVO, is, Abundo. } *נח* *nahár*, *העריף* *hebdiph*, *שגב* *sagbáh*. *ἰππία*, *ἰπνία*. GALL. *Abonder, conler vers quelque chose*. ITAL. *Abondare, correre verso qualche luogo*. GERM. *Überfließen/ vberflüssig sein*. HISP. *Abundare à correr lo liquido*. ANGL. *To abound, to have plenty of anything, to flowe to*. } ut, Affluere divitiis, voluptatibus, &c. Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 1.* Fac ut frumento affluam. Lucret. *Cic. &c.* Propriè ad aliquid fluere: Colum. Ne quum à vertice torrens imbribus conceptis affluerit, fundamenta convellat. Plin. *lib. 2. c. 97.* Bis inter duos exortus Lunæ affluunt, bisque remeant. De maris aestibus loquitur. Cic. *translatè usus est, 1. de finib.* Nam si ea voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ira dicam, & ad eos cum suavitate afflueret & illaberetur. Tanquam de liquore dixit, Afflueret, id est, leniter fluere.

Affluens, participium, *ἄφλουος*. Liv. *5. bell. Macedon.* Quotidie affluente multitudine ad famam belli. Idem *4. bell. Pun.* } Affluens, abundans. Cic. *pro Arch.* Urbs eruditissimis hominibus, liberalissimisque studiis affluens. Idem *contra Rull.* Opibus & copiis affluens. Idem *Offic. 3.* Omnium rerum affluentibus copiis ditari. Affluens Senatus. Sueton. *in August. cap. 35.*

Affluentia, Abundantia. } *מותר* *mothár*, *שפע* *seepháh*, *מחבור* *machbid*. *ἰππία*, *ἰπνία*. GALL. *Abondance*. ITAL. *Abondantia, copia*. GERM. *Überflüssigkeit/ genüge*. HISP. *Abondamiento*. ANGL. *Abundance, plenty*. } Cic. *de lege Agrar.* Ex hac copia, atque omnium rerum affluentia, primùm nata est arrogantia. Quintil. *Affluentia ingenii.*

Affluenter, adverbium. Copiosè. } *מותר* *mothár*, *במותר* *bimóth móth*. *ἰππία*, *ἰπνία*. GALL. *Copieusement, largement*. ITAL. *Abondantemente*. GERM. *Überflüssig/ genugsamlich*. HISP. *Abondosamente*. ANGL. *Abundantly, plenteously*. } Cic. *5. Tusc.* Quoque affluentius voluptates hauriat. }

Affodio, is, affodi, affossum, fodiendo adjungo, } *חתר* *chatár*, *פפר* *chaphar*. *σπαράσσω*. GALL. *Fouyr auprès, en fouissant adjoindre*. ITAL. *Cavar vicino, zappacudo aggiongere*. GERM. *Mit graben/ zusamen sügen*. HISP. *Ecavar lo cavado sobre cavado*. ANGL. *To dighe or diggemich, in digging to joyne to*. } Plin. *lib. 2. cap. 68.* Furtoque vicini cespitem nostrum solo affodimus.

AFFOR, aris, atus sum, ex Ad & fari compositum, significat alloqui. } *דבר* *dibbér*. *פפר* *chaphar*, *שפ* *seepháh*. GALL. *Parler à quelqu'un*. ITAL. *Parlare*. GERM. *Anreden/ ansprechen*. HISP. *Hablar*. ANGL. *To speak, to any man*. Cic. *2. Phil.* Quis locus est aut tam desertus, aut tam inhumanus, qui illos qui accesserint, non affari atque appetere videatur. Virg. *Æneid. 2.*
Tunc sic affari, & curas his demere dictis.

Affatus, a, um, particip. Alloquutus.

Affatus, huius affatus, nomen verbale, Alloquium, collocutio. Virg. *4. Æneid.*
Heu quid agat? quo nunc reginam ambire furentem
Audent affatu?
 } Affamēn, pro affatu, apud Apuleium *lib. 11. Metam.*

Affabiliter, & Gellius affabilissimè. Macrobi. *Saturn. lib. 7. cap. 1.* Ab Imperatore comiter, affabiliterque susceptus est. Spartianus *in Caracalla*: Quos occidere parabat, affabiliter est allocutus.

Affabilis, ex Ad & fabilis. In sermone iucundus & gratus: vel comis, lenis, facilis. } *נשח* *noshéh*, *נשח* *nasháh*. *ἰππία*. GALL. *Affable, gracieux en paroles*. ITAL. *Affabile*. GERM. *Gespräch/ holdselig im reden*. HISP. *Cortes, y bien hablado*. ANGL. *Gentil in speaking to*. } Cic. *1. Offic.* Et in omni sermone omnibus affabilem & iucundum se esse vellet. Terent. *in Adelph.* Meditor esse affabilis. Virg. *3. Æneid.*
Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.

Affabilitas, facilitas alloquendi, comitas in sermone, facilitas audiendi. } *נשח* *noshéh*, *נשח* *nasháh*. *ἰππία*. GALL. *Courtoise en parlant aux gens*. ITAL. *Affabilità, cortezia*. GERM. *Freundlich die lent anzureden*. HISP. *Cortesia, y buena habla*. ANGL. *Meakeness and courtesie in speaking or hearing others*. } Cic. *2. Offic.* Quotopore conciliet animos comitas affabilitasque sermonis.

Affabilissimè, adverb. Gell. *lib. 16. cap. 3.* Hæc tum Phavorinus, multa que ejusmodi alia affabilissimè dicebat.

Affore, *παιδα*. Est verbum ita defectivum, ut ipsum verbum Fore, Cic. *ad Papin. lib. 9.* Non mehercule suspicatus sum illam affore. Cæsar *5. bell. Gall.* Hanc affore biduo. Virg. *Æneid. 1.*
 ——— *atque utinam ipse Noto compulsus eodem*
Afforet Æneas.

Affostrata, redditus. Isid. gloss.

Afformido, as, are, formido. } *פחד* *pachád*, *פחד* *chafád*. *ἰππία*. GALL. *Craindre davantage*. ITAL. *Temere*. GERM. *Grosse forchte haben/ sich vbel fürchten*. HISP. *Temer demasadamente*. ANGL. *To feare greatlie*. } Plaut. *Bacchid.* Magisque efformido, ne is pereat.

Affrango, is, frango, *σπινύω*. Stat. *lib. 1. Theb.*
 ——— *aut exsiccata satiscet*
Mater Achilleis hyemes affrangere bustis. Vide *Adfringo*.

Affremo, is. Sil. Italic. *lib. 14.*
 ——— *Boreas stridentibus affremis alis.*

AFFRICO, as. Ad aliquid fricare. } *שבר* *schibbár*. *σπινύω*. GALL. *Frotter à, ou contre quelque chose*. ITAL. *Fregare à qualche cosa*. GERM. *Anreiben*. HISP. *Refregar una cosa à otra*. ANGL. *To rubbe upon any thing*. } Plin. *lib. 8. cap. 27.* Marathro herbæ se affricans. Idem *lib. 29. cap. 6.* Colum. *lib. 7. cap. 5.* Aut arbori affricans; subaudi, sese.

Affricus, us, verbale, ab Affrico. } *גדר* *garád*, *גלגל* *galásch*. *σπινύω*. GALL. *Frottement contre quelque chose*. ITAL. *Fragamento contra qualche cosa*. GERM. *Die anreiben/ oder das anhocken*. HISP. *Refragamiento de una cosa à otra*. ANGL. *Rubbing upon any thing*. } Plin. *lib. 31. cap. 6.* Spumaque aquæ affricu ventucas tollit.

Affrio, as, ex Ad, & frio, & digitis terendo aliquid aspergo, & propriè de rebus iis dicitur, quæ facile & modico tritu comminuuntur & in pulverem rediguntur. } *דקה* *daká*. *ἰπνία*. GALL. *Esmier ou briquer menu quelque chose sur, ou avec une autre*. ITAL. *Rompere, à tri-*

are minutamente una cosa entra un'altra. GERM. Etwas zerreiben. HISP. Desmenuzar con, o entre dedos. ANGL. To break in small peaces one thing with another, to braye. } Varr. 1. de re rust. Item alius affidat, aut aspergit, ut Caicidicam, aut Caricam cretam, &c.

Affustrata, reditus. Lege *Apostropha*, in Glossario Latino Graeco *αποστρεφεισ* dicitur.

Affucillo, affurcillo, affurcillatus, furcillis captus. Gloss. }

Affulgeo, { *ἄφω* *maghák. imópaw, imópaw*. GALL. Reluire & resplendir contre quelque chose. ITAL. Resplendere contra qualche cosa. GERM. Anschein, anleuchten. HISP. Resplender hazia otra cosa. ANGL. To shine, and cast a glaze or light upon any thing. } Sil. lib. 8. Affulgere vultu nitenti. Et, Huic ædium partiaro sol affulget. Et proverbialiter, lux affulsit, dicimus ubi melior rerum spes ostendi coeperit. Translatè etiam affulgere dicitur, quod animum nobis erigit atque excitat. Liv. 6. bell. Pun. Prima spes morte nunciata Marcelli affulsit. Idem lib. 10. Et mihi talis aliquando fortuna affulsit.

AFFVNDIO, is, aspergo, { *ἄφω* *schaphách. i. n. x. i. w.* GALL. Esfandre, & faire couler quelque liqueur contre quelque chose. ITAL. Versare, allegare. GERM. Angießen, zuschütten. HISP. Derramar sobre otra cosa. ANGL. To sprinkle, and pour out upon anything. } Plin. lib. 16. cap. 44. Vinumque illi affundere. } Affundi fluvii quoque & mare dicuntur iis locis quæ alluunt, aut præterlabuntur. Idem lib. 5. cap. 1. Affunditur huic autem æstuarium è mari flexuoso meatu. Affundo, pro Infundo. Tacit. lib. 12. Frigida in aqua affunditur venenum. Idem lib. 5. Affusa urbs mari, pro effusum mare urbi. Plin. 3. cap. 3. Senec. cap. 12. de Consol. ad Polyb. Non recuso quidquid lacrymarum fortunæ meæ superfluit, tuæ affundere. Varro lib. 3. c. 16. Uvam passam cum pinserunt, affundunt sæpam.

Affulus, partic. *αφωλός*. Plin. Exprimitur foliis succus mollissimis, in pila fufis, affuso paulatim vino austero. Ovid. & Lucan.

Aforis, adverb. A parte exteriori. { *ἄφορος* *michús. i. z. w. n.* GALL. De dehors. ITAL. Di fuori. GERM. Von aussen hát. HISP. De fuera. ANGL. Frome outside. } Plin. lib. 18. cap. 24. In ulcus penetrat omnis aforis injuria. Sunt qui divisim scribant, à foris, melius meo quidem iudicio.

Afranius, Poëta Latinus fuit, togatarum fabularum scriptor. Cuius comædiæ, alioqui festivæ & elegantes, minus gratae fuerunt, quod sædis puerorum amoribus essent conspurcatae. } Etiam dux fuit Pompeianarum partium, victus à Cæsare in Hispania ad Sicozum amnem. Vide Lucan. lib. 4. Suet. in Ner. cap. 11.

Afrania, Licinii Bructionis uxor, prompta ad lites contrahendas, muliebris verecundiæ oblita, aded ut pro crimine improbis femininarum moribus C. Afraniæ nomen obiciatur. Valer. Max. lib. 8. cap. 3.

Africa, || quod ibi nulla sit *φύκη*, nullum gelu, ut vult Servius || regio latissima, una ex tribus præcipuis mundi partibus, ad Orientem Ægypto & Nilo fluvio, ab Occasu Oceano Atlantico terminata: à Meridie Oceanum Australem, ad Septentrionem mare Libycum spectans. } GERM. Der dritte theil der welt. } Nomen habet (si Iosepho credimus) ab uno posterorum Abrahamæ, cui nomen erat Afer: vel (quod verisimilius est) ab a privativo, & Græco nomine *φύκη*, quod horrorem significat. Est enim hæc regio frigoris horroreque expers, ut quæ majore sui parte inter Tropicos sita sit. Provincias habet ad Mediterraneum mare extensas, duplicem Mauritaniam, Tingitanam, & Cæsarensis, deinde Numidiam, post Africam propriè dictam, quæ & Africa minor dicitur. Hanc excipit Cyrenensis, sive Pentapolitana regio. Post hanc & Libya Marcotica, Ægypto contermina. Interiora Africæ Æthiopes habent, plurimique alii populi monstrosi, quos enumerat Plin. lib. 5. cap. 8. } Africa minor olim urbes habuit Carthaginem, Uticam, Adrumetum, Zaram, Hipponem regium, & alias quasdam. } Africa semper aliquid novi apportat. Proverbium quod quadrat in homines lubrica fide, semperque novandarum rerum avidos. Quod quidem ideo dicebatur, quod in Africa siticulosa regione ad unum aliquem rivum plurimæ ferarum species bibendi gratia convenire cogantur, ibique varia mixtura violentæ Veneris varias monstrorum formas subindeque novas nasci. Ex Plin. lib. 8. cap. 16. Aristot. de generat. anim. lib. 2. cap. 5.

Afer, a, um, *ἀφρῆς*, adjectivum, Armentarius, Afer. Virg. 3. Georg.

Murice Afro tincta lana.

Horat. 2. Carm. } *ἄφρα* avis, proverbii specie, *ἀφρῆς*, *ἀφρῆς* *ὄρνις*. Refertur à Suida de rebus prægrandibus, quod ex ea regione deportentur aves immani magnitudine. Horat. de prælaurâ usurpavit.

Non *ἄφρα* avis descendat in ventrem meum,

Non attagen Ionicus,

Iucundior quàm lecta de pinguis simis

— *Oliva ramis arborum.*

Nam gallinas prægrandes olim mittebat Africa, quas easdem Numidicas aves appellant. Acron videtur de struthione sentire, quæ & ipsa avis mira mole corporis esse fertur. Non ineptè iacietur in hontinem peregrino cultu notabilem. Plant. Pannul. Pœnum autem vocat ob manicas alarum instar utrinque pensiles. Proverbium extat in Avibus Aristophan. Interpres indicat convenire in barbaros ac meticulosos. Sunt enim prægrandes feræ timidiore. Terent. Hic nebulo magnus est. Ex Adag. Chiliad.

Afer, *ἀφρῆς*, qui est ex Africa,

Dirus Afer,

Horat. 4. Carm.

Sitientes Afri.

Virg. 1. Eclog. Est enim Africa calidissima regio.

Aforus, pisciculus, qui propter exiguitatem hamo capi non potest. Isid.

Afratum, spumeum. Isid. lib. 1. cap. 2.

Africus, a, um, *ἀφρῆς*: ut Africa bella, apud Sil. lib. 17. Liv. lib. 2. d. 7.

Africanus, a, um, ut Gens Africana, Gallinæ Africanae. Varro de re rust.

lib. 3. cap. 4. Gallinæ Africanae sunt grandes, variæ gibberæ, quæ Menæagrides appellant Græci. Vide Suet. in Calig. cap. 18.

Africanæ, feræ sunt in Africa copiosæ, ex genere pantherarum, quæ & Variæ appellantur, à macularum varietate, *παρδαλῆς*. Plin. lib. 8. c. 17. Senatusconsultum fuit vetus, ne liceret Africanas in Italiam advehere. Vide Suet. in Claud. cap. 21. Liv. lib. 4. d. 5.

Africia, genus liborum, quo antiqui usi in sacrificiis. Arnob. } Africiis, substantivum, venti nomen est ab Africa spirantis inter Austrum & Zephyrum, qui & *ἀφρῆς* à Græcis dicitur. } ITAL. *Pouante, Lebeche*: Flandris, Zuid, westen, Vesten. } Virg. Æneid.

Vnâ Eurûsque, Nothûsque ruunt, creberque procellis Africus.

Horat. lib. 1. Carm.

Lucantem tauris fluctibus Africum.

Africus, adject. ab Africo vento: ut, Africæ procellæ, ab Africo vento excitatæ.

Non est meum, si mugiat Africis

Malus procellis,

Horat. 3. Carm. Od. 29.

Afrutabulum, vasculum. Pap. }

AG

Agabo, qui negotia præcedit. Isid. gl. Pap }

Agactari, populi, alias Agaturi. Plin. 28. cap. 68.

Agærus, *ἄγαιρος*, Scytharum rex. Vide in Panticarpæo.

Agamantæ, populi sunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. c. 7.

Agugulo, dicitur vanus fornicator. Isid. gl. Pap.

Agalacta, pascua nuncuparunt veteres medici, lacti minus accommodata: nam herbis lactis aliquo modo naturam immutari traditum est.

Agallochum, { *ἄγαλλοχόν* *ahalim. ἄγαλλοχόν*. GALL. Bois d'aloës. ITAL. Ligno aloë. GERM. Holz aloës. HISP. Linaloe. } Lignum est Diofcoridi thuyæ ligno simile, maculis quibusdam distinctum, odore jucundissimo, gustu subamarum, oris graveolentiæ maximè conducens. Græci recentiores *ἐλακαλίω* appellantur: quos nostræ ætatis septuagintarii imitati, Lignum aloës vocarunt.

Agamede, *ἄγαμέδων*, oppidum Lesbi insulæ. Plin. 5. cap. 31.

Agamedes, *ἄγαμέδων*, viri eius nomen fuit, qui cum Trophonio Apollini Delphis templum extruxit: cujus meriti nomine, quum ab Apolline præmium postulassent quod ille homini optimum duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt.

Agamemnon, *ἄγαμέμνων*, Atrei & Æropes filius, frater Menelai, & rex Mycenarum, qui in ea expeditione, quam Græci ob Helenæ raptum adversus Troianos susceperunt, omnium consensu universi exercitus dux est declaratus. Quo in bello, decimo demum anno victoria potitus, ubi primùm in Græciam rediit, à Clytemnestra uxore, adjuvante Ægistho (qui cum illa, absente viro, adulterii consuetudinem habuerat) est interfectus, relicto filio Oreste, qui postea indignam patris necem ulciscens, matrem unâ cum adultero interemit. Vide Senec. in Agamemnon. & Euripid. in Oreste.

Agamemnonis hostia, *ἄγαμέμνωνος ἑστία*, in duos & persuasus difficile dicitur. Inde natum, quod Agamemnone rem divinam in Troia facturo, bos effugerit, vique multo negotio comprehensus, reductus est. Quadrabit etiam in eos, qui nolentes & adacti quippiam agunt. Olim in sacris spectabatur, ut hostia lenis ac volens adstaret. Quod si refracto fune profugisset, infaustum omen habebatur. Videtur & huc posse referri, quod Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam sacrificavit: sed admodum invitus. Recensetur à Zenodoto.

Agamemnonius, adjectivum. Virg. lib. 6. Æneid.

Ernet ille Argos Agamemnoniasque Mycenæ.

Agamemnonii putei, *ἄγαμέμνωνος φεγάται*, proverbialiter de admirandis operibus dicebatur: aiunt enim & circa Aulidem, & passim in Græcia puteos effodisse, ne per æstum aquarum inopia laborari possent. Autòr Zenodotus.

Agamnestor, *ἄγαμέμνωνος*, nomen est Atheniensium regis.

Agamis, Latine dicitur cœlebs, *ἄγαμος*, hoc est, sine viro, seu uxore. } ANGL. *chaste*. } *γάμος* enim nuptiæ sunt.

Agamzua, Mediæ oppidum. Plin. lib. 16. cap. 14.

Agandei, populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Agane, *ἄγανη*, nomen proprium filia Cadmi & Hermiones, & Echionis uxoris, quæ versa in fariam, Pentheum filium laniavit.

Aganippæ, pes, fons Bœotia à Cadmo monstratus, Musis sacer, quem poëta fabulantur factum esse Pegasi equi alati ungula, *ἄγανιππῆς*. } GERM. Ein brunnen im Beotia den Musis zugeatmet. }

Aganippæus, a, um, denominativum, *ἄγανιππῆος*. Propertius,

Par Aganippæe ludere docta lyra.

Aganippis, *ἄγανιππίς*, patronymicum fœmininum. Ovid. 5. Fast.

Dicite, qua fontes Aganippidos Hippocrenes,

Grata Medusæ signa tenentis equi.

Agapenor, *ἄγαπηνωρ*, Præfectus classis Agamemnonis, apud Hom. in Catalog. navium. Latine, Amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agape, pes, *ἄγαπη*, habet duo nomina apud Latinos, charitatem scilicet, & dilectionem. August. de verbis Domini, loquens de epulone divite, contra raptos, qui amore Dei aliena distribuunt, dicit in persona talium: Ego similis illius divitiis, non sicut agapes facio. Agape, in Decret. Pontif. 42. distinct. cap. si quis despiciat, sumitur pro elemosyna. Prisci Christiani conviviola sua appellabant Agapas: atque hinc quoque sacram ac mysticam Domini nostri Iesu Christi cœnam. Locus tamen citatus in Decret. aliter legitur ab aliis: nam pro *agapes*, legunt *eclapinas*.

Agapetus, *ἄγαπίτος*, dilectus, gratus, jucundus.

Agapetus, *ἄγαπίτος*, Synnada, quæ est in Phrygia, Episcopus, de quo vide Euseb. hist. Eccl. Latine interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapius, *ἄγαπίος*, Alexandrinus medicus fuit, qui Byzantii magna celebritate medicinam docuit. } Fuit & alter Atheniensis Philosophus, post Proclum Marini Neapolitani discipulus. Suidas.

Agar, *ἄγαρ*, nomen ancillæ Abrahamæ, quod interpretatur advena: à qua Agareni *ἄγαρῶν*, populi Arabiæ, qui nunc Saraceni dicuntur, à Sara uxore

uxore Abrahæ. Idor. Hos bello aggressus Traianus Cæsar, eorum oppidum Agaram mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit acie superare, tempestate cæli tanquam divinitus perpetuo obstante.

Autor Dion. Agaricon, ἄγαριον, GALL. *Agaric*. ITAL. & HISP. *Agarico*. GERM. *Dannenschwam*. Fungus est, aut certe radix laserpitio similis, fungi more in arboribus nascens, sapore initio dulci, sed mox in amaritudinem declinante. Nascitur circa Bosporum Cimmedum, iuxta fluvium Agarum, & in Galatia. Duo eius sunt genera, mas, & femina. Vide Plin. lib. 2. cap. 9. & Ruell. lib. 3. cap. 1.

Agaron, agazo, minister officialis. Isid. gl. Item, Promontorium est Sarmatiæ Europæ, ab ea parte, qua Bosporo Cimmerico proxima est. Autor Ptolem.

Agarus, ἄγαρος, fluvius Sarmatiæ Europæ, in Bosporum Cimmericum illabens, circa quem radix quædam fungosa arboribus adnascitur, quæ ab eo Agaricum dicitur. Fluvii hujus meminit Ptolemæus in descriptione Sarmatiæ, & Cœl. antiq. lib. 18. cap. 8.

Agathias, ἀγαθίας, ex Stryphalo Arcadiæ oppido vir fortis, & bello clarus, de quo Xenophon lib. 6. de expeditione Cyri minoris.

Agasticles, ἀγαστικλῆς, Spartanorum rex clarissimus fuit, cuius extat aureum illud apud Plutarchum apophthegma, Nullum esse firmius stabilendi regni præsidium, quam si rex ita civibus imperet, ut parentes liberis.

Agaso, Equorum, vel asinorum ductor. ἄγασος, ἄγασος, GALL. *Palefrenier*, qui meine les chevaux, & les pense, *Muletier*. ITAL. *Afinajo*, *mulattiere*. GERM. Ein vichreiber, eseltreiber, roßhub. HISP. *Harriero*, de que aguija los mulos. ANGL. *A horse or mule keeper*. Plin. lib. 3. cap. 11. Pinxit & in una tabula, quæque maxime inclatuit, agasonem cum equo. Livius, acceptos ab agasonibus equos, quum rex ascensus erat, admovebant. Pers. 5. Satyr. Trellis Agaso dixit, pro homine qui omnibus est contemptui.

Agaso, nomen proprium servi. Horatius, si patinam pede lapsus frangat Agaso.

Agasthenes, ἀγασθένης, fuit, teste Hom. lib. Iliad. 2. pater formosi Polyxeni, qui navibus suæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Latine interpretatur insigniter robustus.

Agastrophus, ἀγαστροφός, Pæoniæ fuit filius, & heros, inter primos Trojanorum bellatores: sed à Diomedæ vulneratus in coxa, mortem obiit, ut scribit Hom. lib. Iliad. 12.

Agasyllis, ἀγασύλλης, frutex est, quem iuxta Cyrenem Africa gignit, ex quo succus profluens in subjectas arenas decidit: quem Ammoniacum vocant. Vide Diosc. & Ruell. lib. 3. cap. 52.

Agasyrtus, ἄγασύρτος, ἄγασύρτος, GALL. *Ord*, *sale*. ITAL. *Sordido*, *scallido*. GERM. *Wüst*, *vnstättig*, *vngerähten*. HISP. *Suzio*. ANGL. *Slutish*, *vnhonest in his clothes*. Apud Latinos squalidum sonat & sordidum: unde Pittacus Mityleneus philosophus, Agasyrtus est ab Alceæ dictus, quod neglecto corporis cultu videretur sordidior.

Agatha, ἀγάθη, Stephano, oppidum provinciæ Narbonensis, quondam Massiliensium. Vide Plin. lib. 3. cap. 4. Fuit præterea hoc nomine virgo (teste Volaterrano lib. 13.) Cathanensis, & martyr, sub Gallo mammillis torta.

Agatharchides, ἀγαθαρχίδης, Historicus Samius, de quo Plut. in historia Persica, & Diodorus Siculus. Extant hodièque nonnulla ex eius scriptis exempla.

Agathæa, ἀγαθαῖα, oppidum est Phocidis. Steph.

Agathias, ἀγαθίας, Smyræus fuit historicus nobilissimus, qui Iustiani Cæsaris gesta conscripsit.

Agathis, gemma primum reperta iuxta fluvium Siciliæ. Pap. Agathyrnum, vide Agathyrsus.

Agatho, ἀγάθος, Philosophi Pythagorici nomen fuit. Hic quum annorum esset octoginta, ab Archelao rege interrogatus, num quas adhuc servaret pristini roboris reliquias? Quidni? inquit; nam non modò Ver, verum etiam Autumnus consuevit bonos fructus proferre. Fuit etiam hoc nomine Atheniensis vir, portentosa proceritatis & fortitudinis, de quo Philostratus in vita Herodis Attici. Fuit & nomen filii Priami, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus est, ut habet Hom. Iliad. lib. ult. Alius fuit Agathon tibicen quispiam, cantilenarum suavitate majorem in modum aures delinens. Nec hujus mores difficiles musicæ prohibentur, laboravit enim infamia mollitiæ. Unde Adagium, Agathonia cantio, ἀγαθωνίων ἀλλοσις. Rectè dicitur de oratione blanda magis, quam frugifera. Authores Suidas & Zenodotus.

Agathopolis, ἀγαθόπολις, Galliæ Narbonensis civitas est, quæ hodie Montpellieranus dicitur, vulgò *Montpellier*, vel potiùs *Agde*.

Agathocles, ἀγαθοκλῆς, Siculus tyrannus fuit. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. In Sicilia, ubi Rex Agathocles regnator fuit, & in Pseud. sc. 5. a. 1. Virtute regi Agathocli antecesseris, qui ex sordido genere natus, patre scilicet figulo, quum libidini, atrociniòque operam dedisset, gregariam militiam exercuit: in qua quòd manu strenuus esset, & concionibus perfacundus, brevi ex centurione tribunus militum evasit: & primo quidem bello contra hostes pugnans magna suæ virtutis præbuit experimenta, adeò ut in demortui regis locum fuerit suffectus. Nec multò post interfectis Syracusanis nobilibus, cum Carthaginensibus bellum gessit. Deinde spe ampliandi regni in Italiam trajecit: ubi quum deceptus fuisset, ex indignatione morbum contraxit: ex quo etiam vita functus est. Hic quum figuli (ut modò diximus) esset filius, generis humilitatem non modò non dissimulavit, verum etiam eo veluti firmissimo argumento usus est ad inflammandos suos ad capefendam virtutem. Unde vasis aureis frequenter figulina solebat admiscere, ut ostenderet sordidissimæ etiam conditionis hominibus per virtutem ad honores iter patere.

Agathusa, ἀγαθήσα, Callimacho, dicta est insula unguento nobilis, quæ alio nomine Telos dicitur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Agathyrsus, sive Agathyrsa, ἀγαθύρσι Steph. Urbs est Siciliæ, quæ recensetur à Plin. lib. 3. cap. 8.

Agathyrsi, ἀγαθύρσιοι, populi Scythiæ vicini, qui multum habent auri, Calepini Pars I.

sine avaritia, aut invidia. Hos Plin. lib. 4. cap. 22. scribit habere capillos caruleos. Poëtæ pictos vocant, quoniam versicoloribus vestibus induuntur. Virg. lib. 4.

Cretesque, Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi, dicti Agathyrsi, ab Agathyrso Herculis filio.

Agaton minister officialis: fortè *Agaso*.

Agave, ἀγάπη, filia Cadmi & Hermiones, & uxor Echionis, quæ in furorem versa, Pentheum filium regem Thebanorum, in Orgiis Bacchi suis manibus dilaniavit.

Agavi, ἀγάβη, Populi sunt Septentrionales, quos Homerus circa initium lib. 13. Iliad. dixit esse gentem innocentissimam, ut quæ sine ullis divitiis equino victitat lacte.

Agavus, ἀγάβης, Unus è Priami filiis, apud Homerum lib. Iliad. ult. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agbarus, ἄγβαρος, Rex fuit Edessæ, cuius ad Christum Servatorem nostrum epistolam, Christianique itidem responsum, vide apud Euseb.

Agbatana, orum, ἀγβάτωνα Stephano, oppidum Phœnicæ, quod Plin. lib. 5. cap. 19. Ecbatana appellat. Item oppidum Mediæ, totius regionis caput, à Seleuco conditum: quod & ipsam Plinius Ecbatana appellat, lib. 6. cap. 14.

Agè, Adverbium adhortantis: & singularem numerum desiderat, Agite pluralem: Agedum utrumque admittit. ἄγε habeb. ἀγε, φες, γ' ἄγε. GALL. *Or sus*, *or avant*, *courage*. ITAL. *Horsu*, *Horvia*, GERM. *Wolan*. HISP. *En animo*. ANGL. *Go to*, *courage*. Quint. Agedum, si videtur, extra portas prospicite. Cic. pro Sylla, Agedum conferte nunc cum illis vitam P. Syllæ. Dicimus & Agitedum, sed in plurali semper. Liv. lib. 1. Agitedum, ite mecum. Age ut lubet. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Agite, abite, fugite. Idem ibid. sc. 7. a. 5. Agite, Amovemini hinc vos. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Nunc agite, utæque quod rogabo dicit. Idem Men. sc. ult. a. 5. Age nunc iam quando lubet. S. Quid agam? Peri. Idem Mil. sc. 4. a. 2. Age, age mansero. Idem Afin. sc. 2. a. 2. Age sanè quando æquum oras. Idem Men. sc. 1. a. 1. Agedum expedi. Idem Amph. sc. 1. a. 5. Agedum excute. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Agedum aspice. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Agesis roga. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Age, interdum non est hortantis, ut apud eundem Afin. prol. Age, nunc reside, &c. Interdum est uripientis. Terent. in Adolph. Age, scis quid loquar? Pecuniam in loco negligere maximum interdum est lucrum. Interdum pro Dic. Idem in Adolph. Age novi tuum animum, quasi iam usquam tibi sint viginti minæ. Ubi Donatus, Age, nunc verbum est significans Dic, quia iam propè est, ut consentiat persuadenti. Interdum consentientis, Terent. in Adolph. Age ages, traducatur Bacchis. Interdum excitandi, & plerunque post Nunc, apud Poëtæ ponitur. Virg. Georg. 4.

Nunc age, naturas apibus quas Iupiter ipse Addidit, expediam.

Agèa, vel Ageia, Via in navi, dicta quòd in ea maximæ quæque res agi soleant, ἄγεία, Ennius.

Multa foro ponens ageæque longa repletur. Usitarius Foros vocamus. Vide Fest. & Scaligerum in Agea.

Agea, orum, victimæ, quæ pro rebus agendis offerebantur.

Agedecum, ἀγείκη, Ptolemæo, Gallorum Senonum oppidum est, quod idem esse existimatur cum eo, quod Galli sua lingua Sens vocant. Scribitur apud quosdam Agenticum. Vide Vigonereum in Casarem.

Agedum, ἀγείκη. Vide Dum.

Agelada, iuvenca. Lex. gr. b.

Agelades, ἀγελάδης, nomen insignis statuarii, & magistri Polycleti: cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Agelæus panis, ἀγελᾶϊός, ἀγέλιος dicitur à Græcis, qui à nostris Cibarius dicitur, ex farina parum bene cribrata constans. Vide Cæl. lib. 9. c. 16. & Ruell. lib. 2. cap. 14.

Agelastus, ἄγελᾶστος, ἄγελᾶστος, GALL. *Qui ne rit jamais*. ITAL. *Mesto*, *che mai non ride*. GERM. *Travrig*, *der nie lacht*. HISP. *Que ne rie à burla en ningun tiempo*. ANGL. *which never*, *laugheth heavie hearted*. Latine mœstus, & sine risu. Quo nomine dictus est Crassus, avus Crassi à Parthis interempti, quem tradunt semel tantum in vita sua risisse: quod factum est, quum vidiſſet asinum carduos comedentem, dixissetque, Ob id similem habent labra lacucam. Factum hoc dictumque festivissimum risus subsecutus est. Cic. 5. de Finib.

Agellarius, rusticus dux gregis. Lex. g. b.

Agellus, vide Ager.

Agemà, atos, agmen. ἄγμᾰ ἀγάμᾰ, ἄγμᾰ. GALL. *Certaine legion de gens de guerre*. ITAL. *Squadra*. GERM. Ein hauff, oder rott. HISP. *Muchedumbre*, *de compañía de gente*. ANGL. *An companie of men of warre*. Arianus scribit alam equitum fuisse, quæ dicebatur ἄγμᾰ; quanquam & de pedibus dici agema, idem testatur Arianus. Liv. 5. decad. Delecta inde, & viribus & robore ætatis ex omni cætratorum numero duo erant agemata: hanc ipsi Legionem vocabant.

Agênör, ἀγένωρ, Nomen regis Phœnicum, & Beli filii. Hic genuit Taygetam & Europam filias; filios verò Cilicem, Cadmum & Phœnicem. GERM. Ein König der Phœniz, ein vatter Cadmi und Eus topä. Virg. 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem. Hoc etiam nomine dictus fuit filius Antenoris Troiani.

Agër, ἄγερ, ἄγερ, ἄγερ, GALL. *Vn champ*. ITAL. *Campo*. GERM. Ein arder, ein feld. HISP. *Campo que se labra*. ANGL. *A feilde*. ab Ago, is, quòd in eo aliquid agatur, vel (ut Donatus inquit) quòd in eo multa sint agenda. Quint. autem lib. 1. scribit, Græcum esse: nam ἀγερò Latine rus dici potest: significatque Ager quandoque circumfectum territorium alicuius urbis, seu Provinciæ, ἄγερ. Salust. in Catil. Reiquos Catilina per montes asperos in agrum Pistoriensē abducit. Unde dicimus, Ager Campanus, Ager Brixianus. Et includit in se nemora, saltus, pascua, lacus, flumina, & omnia quæ in territorio illo sunt, & in ea significatione vix unquam reperitur pluraliter. Quandoque significat partem quandam ipsius territorii urbis, quæ privatim ab aliquo possidetur, & esse videtur rus, in quo domus,

& omnia, quæ in agro sunt, generaliter continentur: id est, quæ pro captu ipsius partis esse possunt. Unde Terent. in *Eunuch.* Ex meo propinquo rure hoc capio commodi. Et sequitur: Neque agri, neque orbis odium me unquam percipit. Ubi satiætas cœpit fieri, commuto locum. Idem in *Heaur.* Agrum in his regionibus meliorem, neque pretii majoris nemo habet. Et paulo post, Talenta duodecim cœgi, agrum hunc mercatus sum: hic me exerceo. Ex his innuitur sub Agri nomine, & domum, & omnia alia quæ in agro continentur comprehendere, idemque esse Agrum, Rus & Possessionem. ¶ Notandum tamen quod nec rus, nec ager villa est, sed villa in rure, sive agro dicitur esse. Ex hoc significato dicitur parçemia, Nihil ex agro dicitur, & id est, id est, Nihil humile, neque triviale loqueris. Meminit Suidas. Cui similis illa Græcorum ἀγρολογία, quod Catullus dixit,

Ruris plenus & inficitiarum.

¶ Quandoque ager significat locum in rure quem colimus, sive arando, sive conferendo: & singularem, pluralẽque numerum habet. Plaut. *Aul. prol.* Agri reliquit ei non magnum modum. Idem *Amph.* Præbere uxorem usurariam, perinde est, ac si agrum sterilem fodendum loces. Idem *Mof. sc. i. a. t.* priusquam omnia perire, & ædes, & ager. Colum. *lib. 1. cap. 3.* Virgiliũ proverbialẽ sententiã explicans: Quippe, inquit, acutissimam gentem Pœnos dixisse, convenit imbecilliorẽ agrum, quã agricolam esse debere, quoniam quum sit colluctandum cum eo, si fundus prævaleat, allidi dominum. Nec dubium quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quã angustus eximie. Conveniet in eos qui student imperio proferendo, quum hoc ipsum quod habent, non possint administrare. Aut qui suscipiunt munus, cui gerendo sunt impares. Et *lib. 4.* Pestilentem annum inopia frugum, neglecto cultu agrorum, ut plerumque fit, excepit. ¶ Ager colonus, Cic. *de leg. agrar.* Cognoscerent qui ager colonus esset, quo milites veterani deducti essent, qui, &c. Videtur eam agri partem significare, quæ proprie ad arandum accommodata est, & alio nomine Arvum dicitur.

Agellus, diminut. significat parvum agrum. { γέλιον, ἀγέλιον. GALL. *Petit champ, petit territoire & possession.* ITAL. *Capicello.* HISP. *Campo pequeño.* ANGL. *Little field.* ¶ Terentius in *Adelph.* Agelli est hic sub urbe paulum, quod locitas foris. Huic demus qui fruatur. ¶ Hinc fit aliud diminutivum Agellulus. Ambros. Qui fidei exercet militiam, ab omni usu negotiationis abstinere debet, agelluli sui contentus fructibus.

¶ Ageratus, lapis quo antiqui usi expoliendis coriis. Gell. ¶ Agerochus, filius fuit Neli ex Chloride uxore, ut est apud Hom. *lib. 11. Iliad.*

Agēsimba, Æthiopum regio in Africa. ¶ Agēsis, id est, age si vis. ¶ Agēstis, Apollinis filius, ut habet Iustinus, ex Cyrene virgine, in Peliõ monte Theſſaliæ rapta, frater Aristei. Hunc alii nunc Argeum vocant.

¶ Agēter, partes gutturis. Poll. ¶ Aggagula, Gloss. Iliori: Aggagula, lenocinator, pantomimus. ¶ Aggatha, stappa. Gloss. ¶ Aggens, pro angens: Aggilla, & Aggulus, pro anguilla, & angulus, dixerunt Varro *lib. 1. de L.L. Priscian. lib. 1.* ¶ Agger, lapidum, aut terræ moles quæ fixis vallis aggeritur. ¶ Est etiam Agger, strata, via publica. Gloss.

Aggero, ab ad, & gero. Gloss. Aggila, aguilõ. Lex. gr. b. Agginantes, explicantes. Isid. gl. Aggurium, aggurus, placenta genus. Lex. gr. b. Agiades, milites Asiatici. Idem. Agia, glandula. Isid. gl. Agigarton, uva sine granis, arte sic plantata. Onom. Med. Agilea, bos qui inter gregem agit. Idem. Agiatores, aurigæ, qui ludis Cincensibus se exercebant, & qui paruo lucro moventur. Fest. Agiopoliticon, topiarium quoddam. Lex. gr. b. Agioteria, ἀγιότητα. Festa seu sacra Carnia, quorum sacerdos ἀγιότης dicebatur. Cœl. *lib. 9. cap. 8. Rh.* Apipedes, senatores pedanei, seu pedarii. Marc. Don. Agita, auxilium. Lex. gr. b. Aglotta, lingua non valens loqui. Rh. Agneon, locus ubi pudicitia virginibus eripiebatur, per antiphrasim dictus apud Athen. Agnotus, agnitus. Pac. Agnytes, lapides, quos flammis inter texendum appendunt textores. Poll.

Agogæ, fossæ in metallis aurariis, per quas aqua aurum trahens ducitur. Plin. Agogiaticon, sarcina. Gloss. ¶ Agora, oppidum in Cherson. Steph.

Agrarius, a, um, quod ad agros pertinet. { ἀγροῦς. GALL. *Chose des champs.* ITAL. *Cosa appartenente à campi.* GERM. Das zu dem acker oder feld gehdrt. HISP. *Cosa perteneciente al campo.* ANGL. *Of the feeldes, belonging to the feeldes.* ¶ ut, Lex agraria, νόμος ἀγερονοῦς, ἢ ἀγερονοῦς, quæ ferebatur de agris populo dividendis. Livius *lib. 2.* Tum primum lex agraria promulgata est.

Agrarius, iiii, substantivum, Legis agrariæ suffragator, aut qui agros publicè divisos possidet. Cic. *1. 5. Phil.* Num rursus reprobos decuriabit: num sollicitabit rursus agrarios?

Agrarium, veftigal agro impositum. Marculf. *Monach. lib. 2. Form. c. 36.* ¶ Sed apud Græcos est genus navigii, ¶ in quod ingrediebatur solium Arungarius vigiliæ, Drungarius rei navalis, Logotheta cursus, Heteriarcha mysticus, supplicum libellorum magister, domesticus scholarum, Accubitor, Vestiarium, & è Cubiculariis quos Imperator iussisset Cerd. ¶

Agrestis, dicitur quod rusticum est, & ad agros pertinet, quodque in agris, non in hortis nascitur. { ἀγροῦς. GALL. *Agreste, rural, rustique,*

champestre. ITAL. *Villeſco.* GERM. *Bewirſch/woiſd.* HISP. *Cosa del campo.* ANGL. *Rustical, roich perteneth to the feeldes.* ¶ Virg. ——— *Cererem pubes agrestis adoret.*

Idem, *Dicendum & qua sint duris agrestibus arma.* Agrestes Deæ, Orædes. Gell. *cap. 9. lib. 9.* ¶ Item Agrestis dicitur, qui sylvestrem vitam agit, & feram: quem & Græci ἀγροῦς dicunt. Unde in compositione Onager dicitur esse asinus ferus. ¶ Agrestis, substantivum, pro homine rustico. Virg. *lib. 9. Æneid.* *Lydorũque manum, collectos amat agrestes.*

Agriçolã, ex Ager, & colo. Cultor agri. { אגרי אגרי, אגרי אגרי. GALL. *Laboureur, rustique, villageois.* ITAL. *Lavoratore della terra.* GERM. *Ein ackerman/oder barmann.* HISP. *Labrador del campo.* ANGL. *A husband man.* ¶ Virg. *1. Georg.*

O fortunatos nimium, bona si sua norint, *Agricolas.* Cic. *1. Tusc.* Arborea feret diligens agricola. Est autem nomen generale, nam agricolarum alii Acatores, alii Vinitores, nonnulli Arboratores, multi etiam Pastores, quales erant ferè apud antiquissimos. Nec solum rustici, & agrestes dicuntur Agricola, sed multi etiam oppidani: quod genus vitæ olim in maximo pretio fuit, atque honore, præsertim apud Romanos. Cato *de re rust. cap. 1.* Bonus agricola, bonusque colonus. Ita laudabant antiqui virum bonum. ¶ Proverbialiter dicitur, Semper agricola in novum annum dives. ἀεὶς γεωργὸς εὖ, ἴσως τοῦ ἀέριος, de iis dicitur, qui spe futuri compendii divites sunt, ac sibi met expectatione rerum ampliarum blandiuntur.

Agriçolãtõ, onis, idem quod agricultura. { אגרי אגרי אגרי אגרי. GALL. *Labourage.* ITAL. *Lavoramento di campi.* GERM. *Ackerbaw/arbeit des felds.* HISP. *La labranza.* ANGL. *Labouring of the land.* ¶ Col. *lib. 1. cap. 9.* Minus in hoc officio quàm in cæteris agricolatio frugalitatem requirit. Ita sæpius in aliis locis.

Agriçultõr, idem quod Agricola. Livius *6. bell. Pun.* Servos agricultores remp. abduxisse. Sic *D. lib. 22. tit. 3. l. 25.* Paulus: Miles, & agricultor, &c. Curt. *lib. 8. c. 12.* Quarenti Alexandro plures agricultores haberet, an milites.

Agriçultũrã, a, cultus agrorum. { אגרי אגרי אגרי אגרי. GALL. *Labourage, labour de terre.* ITAL. *Lavoramento di coltivamento di campi.* GERM. *Ackerbaw/haurenwært.* HISP. *La labranza.* ¶ Cic. *1. Offic.* Nihil est agriculturã melius, nihil uberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius.

¶ Agrimelissa, apis sylvestris. Agiomela, ἀγιόμειλα, mala sylvestria. Dioscor. Agriomorphus, qui agresti est aspectu. ¶ Agripeta, ἀγριπέτα. Qui petunt ex agrorum divisione portionem, quæ vitium dabatur. Cic. *ad Attic.* Servulos autem dicere eum, & agripetas eiectos à Brutotiis.

Agrosus, Varro *lib. 4. de Ling. Latina,* agrosus hominem dixit, pro agris abundante, & locuplete, ut arbitror, quemadmodum dicitur pecuniosus. Si ab agro, inquit, ad agrosus hominem venero, & agricolam, non aberraro.

Ageraton, ἀγροῦς, herba est ad duorum palmorum altitudinem excreſcens, similis Origano, florem bullis aureis non absimilem: ita dicta, quod non facile marcescat. Vide Plin. *lib. 24. cap. 4.* De Agerato tamen inter authores non satis convenit.

Ageratus, ἀγροῦς, lapis est quo coriarii olim utebantur in poliendis coriis: cuius loco hodie utuntur massa vitri. Meminit huius lapidis Gal. *lib. 9. simpl.*

Agerochus, filius fuit Nelei, ex Chloride uxore, ut est apud Homerum *lib. 11. Iliad.*

Agerona, Dea cuiusdam nomen erat apud Romanos ab agendo dicta, quod industria præfidere putabatur. Sicut contra, Murcea socordia Dea credebatur.

Agelander, ἀγροῦς, insignis statuarius fuit ex Rhodo insula, qui unã cum Polydoro & Athenodoro, Laocoonem marmoreum fecit in domo Titi Vespasiani Imperatoris, omnium artificum opera longo intervallo superantem. Vide Plin. *lib. 36. cap. 5.*

Ageſias, ἀγροῦς, Cyrenicus philosophus, cui à Ptolemæo Philosophiæ professioe fuit interdictum, quod animæ immortalitatem docens multos ad spontaneam mortem compelleret, ut Cleombroto Ambraciota accidit. Cic. *in Tusc. lib. 1.* Hic ab aliis Hegesius appellatur.

Agelidamos, ἀγροῦς, Locrensis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Agelilaus, ἀγροῦς, Lacedæmonius, Archidami filius, qui post mortem Agidis fratris sui Rex constitutus, Tissaphernum in Asia, qui principatum tenebat inter Persas, vicit, & Athenienses & Bœotios apud Coroneam urbem Peloponnesi. Brevi statura corporis, & altero pede claudus fuit, sed rara virtute præditus. Vitam eius vide apud Plutarch.

Agelinales, Gallia populi sunt, Pictonibus vicini. Plin. *lib. 4. cap. 19.*

Agelipolis, ἀγροῦς, Lacedæmoniorum dux, qui speciosam sæpius Victoriã ab Argivis retulit. Vide Xenophontem *rerum Græcarum lib. 4.*

Agēsis, adverbium excitandi: compositum ex particula Sis, pro si vis, quæ verbis imperativi modi apud veteres addebatur, ἀγε δὴ, ἀγε δὴν. Lucretius *lib. 1.*

Nunc ageſis, quoniam docui nil posse creari De nihilo.

Aggaudeo verbum, quod impensè gaudere explicabis. Vsurpat idem Venerabilis Petrus *epist. 16.*

Aggemo, is, vide *Aggemo.* Ovid. *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Aggemis & nostris ipsa carina malis.

Agger, is, masculini generis, significat proprie lapidum, aut terræ coactionem quæ fixis vallis aggeritur, castrorum, alteriusve loci muniti gratiã. Ovid. *Eleg. 8. lib. 3. Trist.*

Dum solvitur aggere funis.

שוללה *solelah*. גאג. GALL. *Amas ou monceau* & *tas de quel- que chose*. ITAL. *Agrine*. GERM. Ein schütte oder wall; ein zusamen hauffung des erdrichs; ein damm. HISP. *Monton de tierra* & *baluar- te*. ANGL. *A heap of stones or turfs*. Solebant enim Romani mi- lites vallos, hoc est, palos secum circumferre quoties castra mutabant, eosque quoties considerant, humi desigere; terramque illis aggerere, ut tuti essent ab hostium irruptionibus. Improperie dicitur cujuslibet rei coacervatio, qua fossæ, aut valles impleri possunt. ¶ Quin & muros & munimenta aggerem dici voluit Servius in illud Virg. 10. *Aeneid*.

Quin intra portas atque ipsis pralia miscet Aggeribus murorum.

¶ Dicitur etiam Agger media viæ eminentia, ex aggeratis lapidi- bus strata. Idem,

Qualis sape via deprehensus in aggere serpens.

¶ Agger item dicebatur cumulus ex terra aliave materia congestus ad oppidi, vel arcis cujuspiam oppugnationem. Cic. *Attic. lib. 2.* Oppidum cinximus vallo & fossa, aggere maximo. Item 5. *Philipp.* Græciam per translationem vocat Aggerem oppugnandæ Italiæ, quod ea aprissima esset, ex qua, tanquam ex loco superiore; bellum Italiæ posset inferri. Græcia, inquit, vel receptaculum est pulso Anto- nio, vel agger oppugnandæ Italiæ. ¶ Agger etiam dicitur ipsa mate- ria ex qua fiebat ipse agger. Fiebat autem ex trabibus, frondibus, cespitibus, Cæsar *cit. 2. c. 3.* Quod unde agger comportari posset ni- hil erat reliquum, omnibus arboribus in finibus Massiliensium exci- sis. Idem Gell. 2. *cap. 6.* Lapidibus telisque subministrandis, & ad ag- gerem cespitibus comportandis. Idem Cæsar *lib. 1. de bell. civ. Lou- gius* petendus erat agger, (i. terra, aut similis materia.) Item Quint. Per fora & aggerem, circuli (auditorum.)

AGGERO, as, Accumulo, cumulum facio. { סלל salal, צבר tsabar. אגגרו, אגגרו, אגגרו. GALL. *Amonceler, accumuler*. ITAL. *Acu- mular*. GERM. *Zusammenhäuffen*. HISP. *Amononar una cosa sobre otra*. ANGL. *To heap, to mak a bulwark*. } Vnde Arbores aggerare, vel Aggerare circa arbores terram dicimus, quum post hyemem, æstate iam instante, terram circumfodimus, & veluti circummunimus, ne ca- lore nimio radices exarescant: pro quo etiam dicimus, Arbores ope- riri, vel adobruere. Colum. Omnes arbores fructiferæ circumfossæ ag- gerari debent. ¶ Interdum translata ponitur pro augere & aggravare. Virgil. 11. *Aeneid*.

onerat dictis, atque aggerat iras.

¶ Hinc fiunt composita Adaggero, & Exaggero, quorum significata vide suis locis.

AGGERO, is, si, stum, iuxta gero, Ad aliquid gero. { צבר tsabar, נשא nasá. ἀγέρω, ἀγέρω. GALL. *Amasser, apporter en un tas*. ITAL. *Portar a costo*. GERM. *Näben et was tragen/ herzu tragen*. HISP. *Aña- dir to traer una cosa a otra*. ANGL. *Teir to*. } Plin. *lib. 17. cap. 4.* Nec fluminibus aggesta semper laudabilis. Plaut. in *Rud.* Siquidem mihi ultrò his aggerenda etiam est aqua.

Aggeratim, ad fatim, magna copia. Ovid. *lib. 4. Metam.*

Aggestus, huius aggestus, ἄγῆστος, substantivum verbale. Tacitus *lib. 19.* Et locus ipse castrorum placebat, late prospectans, tuto copiarum ag- gestu, florentissimis pone tergum municipiis.

AGGLOMERO, implico, adjungo. { גלגל ghalal. ἀναμίχτω. GALL. *Mette- tre du fil en ploton, devider, & liceler*. ITAL. *Involtare, inghiamare*. GERM. *Herzusegen/ an ein fugel wicklen*. HISP. *Embolver una cosa a otra*. ANGL. *To gather, to yether to wind, threed in bottomes*. } à Glomero, quod à Glomus, seu Glomer deducitur. Virg. 2. *Aeneid*.

Et lateri agglomerant nostro.

Idem 12. *Aeneid*.

densi cuneis se quisque coactis

Agglomerant.

AGGLUTINO, ad aliquid glutino, copulo, adjungo. { הביב הביב. אגגלו. GALL. *Coller ensemble*. ITAL. *Congiungere*. GERM. *Anlein- men/ an einander tsleiben*. HISP. *Engrudar, d pegar una cosa a otra*. ANGL. *To glue, or souldour te gether*. Plaut. *Men. sc. 2. a. 2.* Se appli- cant, agglutinant meretrices hospitibus. Idem in *Aul. sc. 6. a. 2.* Ita mihi ad malum malæ res plurimæ se agglutinant. Cic. *Attic. lib. 16.* Itaque statim novum proximum exaravi, & tibi misi, tu illud dese- cabis, & hoc agglutinabis.

AGGRAVO, as, Onero, gravo, opprimo. { הכבד הכבד. אגגרו. GALL. *Aggraver, appesantir*. ITAL. *Aggravare*. GERM. *Beschwären*. HISP. *Aggraviar, d apegar*. ANGL. *To burden*. } Ovid. *Eleg. 4. lib. 3. Trist.*

illa meos casus aggravat, illa levat.

Ab hoc fit Aggravescio, quod est, Valde gravis fio. Liv. *bell. Punic. 2. lib. 8.* Nihil aliud ab suis relatum est, quam inopia aggravari socios. Plin. *lib. 12. cap. 17.* Odor aggravans capita, sed citra dolorem. ¶ Ag- gravata valetudo, apud Suetonium in *Augusto*, gravior facta: Aggra- vata valetudine tandem Nola succubuit.

AGGRAVESCO, is, ex Ad, & nomine gravis, factum verbum: Gravius fieri, aggravari. Terent. in *Hecyr.* Malè metuo ne Philumenæ magis mo- ribus aggravescat, id est, gravior fiat: quia morbi graves dicti, sic & aggravescens vulnus. Cic. 3. *Tusc.*

AGGREDIOR, Ad aliquem gradior, adeo, accedo: item adior, inva- do, peto, incipio. { בא בא, קרב karab. אגגרו. GALL. *Assaillir, aller vers quelqu'un, s'avancer sur luy*. ITAL. *Assalire in buona & in mala parte*. GERM. *Zu cinem gehn*. Item, *Cinere angreifen/ anfallen*. HISP. *Acometer, d arremeter*. ANGL. *To sect upon, to imadetto beginne*. } Cic. *pro Cecin.* Quid agat, quomo- do aggrediar, iudicem non habet. Plaut. *Mil. sc. 2. a. 2.* Aggrediar hominem (quasi pedem collaturus.) Idem *Afin. sc. 3. a. 3.* Quin ag- gredimur virum. *Ibid. sc. 1. a. 1.* Ita me obstinate aggressus (i. ad- jurare coepisti.) Idem in *Curc. sc. 1. a. 2.* Aggredior hominem, saluto, dolose scilicet. Sic Ovid. 13. *Metam.*

Te tamen aggredior (dolo sup.) mecumque reducere nitar.

Virg. 4. *Aeneid*.

Talibus aggreditur Venere Saturnia dictis

Calepini Pars I.

Cicer. *de nat. deor.* Antequam aggrediar ad ea, quæ à te disputata sunt. Idem *Offic. or. 2.* De quibus dicere aggrediar. Passivè. Cic. apud Priscian. *lib. 8.* Hoc restiterat etiam, ut à te fictis aggredirer donis. Iustinus, Quos ex improvviso aggressus facile fodit. Cic. 1. *Offic.* Omnibus autem in rebus prius quam aggrediare, adhibenda est præparatio diligens. ¶ Aliquando pro tentare. Salust. in *Iugurth.* Omnes asperitates supervadere, naturam etiam loci vincere aggre- ditur. Hæc autem verba, Aggredior, Adior, Alloquor, & similia, Ad, præpositione eis adjuncta cum accusativo solo elegantius ponuntur, quam si simplicia eorum accusativo, Ad præposita, jun- gantur, ut: Aggredior hominem, non, Gradior ad hominem. ¶ Rem ut quis, proverbiali specie, aggredi dicitur, quum rem arduam ac novam molitur, & aliis adhuc intentatam. Ex Homeri versu *Odyss. 2.*

aggresio, verbale, Actus ipse aggrediendi. { קרב קרב. אגגרו. GALL. *Abordement, assaut*. ITAL. *Assalto, assaltamento*. GERM. *Anfall/ angriff*. HISP. *Acometimiento*. ANGL. *Setting upon, invaling*. } Cic. in *Orat.* Quumque animos prima aggressionem occu- pavit, infirmabit, excludetque contraria.

AGGRESOR, is, grassator. Ulpianus *D. lib. 48. tit. 9. l. 7.* Ut latronibus, aggressoribusque darentur, qui patrem interficerent. Idem *D. lib. 26. tit. 5. l. 1.* Veluti si quis clamavit ut ad auxilium conveniretur, aut terruit aggressores.

AGGRESURA, æ, Ulpianus *D. lib. 29. tit. 5. l. 3.* Si cum omnes domini ag- gressuram patereant, uni servus opem tulit.

AGGREGO, as, congrego, quasi in unum locum gregem contraho. { אגגרו אספ. אגגרו. GALL. *Amasser en un troupeau, assembler*. ITAL. *Congregare*. GERM. *Zusamen samlen*. HISP. *Ayun- tar como ganados*. ANGL. *To gather, to gether*. Velleius: Quos in comites fortuna aggregaverat. Cic. in *Catil.* Quod si eodem cæte- ros undique collectos naufragos aggregaverit. ¶ Translatè pro ad- jungere, apud Cæsar. 6. *belli Gallici*, Qui se ad eorum amicitiam ag- gregaverint. ¶ Abgreco.

AGGRETUS, apud antiquos legitur pro Aggressus, ut apud Ennium, Ag- gretus fari, &c. Scribitur & Adgretus.

AGIA, glandula: scribendum *Angina*.

AGILIS, proprium viri, quem poëta cum Tirinthia pube in bello The- bano fuisse commemorant.

AGILIS, Levis, dexter: qui se facile agit, hoc est, qui levi & expedito est corpore: vel pronus, aut voluntarius ad agendum. { מהיר מהיר, קל קל, חושף חושף. אגגרו. GALL. *Agile, habile du corps, vif*. ITAL. *Destro, leggiere*. GERM. *Schnell/ hurtig/ gering*. HISP. *Ligero para hazer alguna cosa*. ANGL. *Nymble*. } Horat.

Oderunt hilarem, tristes, tristèmq; iocosi, Sedatum celeres, agilem gnarumque remissi.

Ovid. 2. *Fast.*

Lassabant agiles aspera bella viros.

Columella, Malo unius agilem industriam, quam decem hominum negligentem & tardam operam.

AGILITAS, Dexteritas, corporis celeritas. { מהיר מהיר, אגגרו. GALL. *Agilité, souplesse de corps*. ITAL. *Agilità, attitudine, destrezza*. GERM. *Behendigkeit/ geringe*. HISP. *Ligereza de hazer al- guna cosa*. ANGL. *Nymblines*. } Cic. *Attic. lib. 1.* Nam si ita esse sta- tueris, & irritabiles esse optimorum sæpe hominum, & eisdem placabi- les; & esse hanc agilitatem, ut ita dicam, mollitiemque naturæ. Hic est à corpore ad animum translatio. Columell. *lib. 1.* Eiusdem agili- tatis homo frugi melius quam nequam faciet.

AGILITER, agilius, agilimè, id est, cum agilitate. { מהיר מהיר, אגגרו. GALL. *Legement, vifement*. ITAL. *Agilmente, prontamente*. GERM. *Sertiglich/ behendig*. HISP. *Ligeramente*. ANGL. *Nym- blic*. } Colum. *lib. 2. cap. 2.* Dètque requiem in summa, ut spe cessandi totum spatium bos agilius enitatur.

AGINA, Est foramen cui inseritur scapus trutinæ, id est, in quo trutina agitatur, & vertitur, ab agendo dicta. Festus.

AGINATOR, qui paruo lucro movetur: nomen ab Agina tractum, quæ mi- nimo pondere huc, aut illuc impellitur. Festus.

AGINATORES, Aurigæ sunt, qui in ludis Circensibus curuli certamine se exercebant.

AGINANTES, explicantes. Aginatores dicuntur qui paruo lucro moventur. *Glossarium Camberonense MS.* Aginator, negotiator, dictus ab agina. Agina enim dicitur illud foramen in quo scapus trutinæ in- seritur, & in quo trutina se vertit. Inde aginator dicitur, qui paruo lucro movetur. Idem, *Aginare, explicare, agitare, fugare, dictum ab agina, quod est scapus trutinæ, qua ideo sic vocatur, quod eâ men- sura ponderis agatur*. Et quia, &c. mutuas sibi operas præstant, hinc in Glossis Isidori: *Acinari, tricari, in paruo morari*.

AGINOR, vilia negotior.

AGINUM, urbs Galliæ Ptolomæo. Vulgò *Angolesmo*.

AGIS, ἄγης. Lacedæmoniorum rex, qui cum Atheniensibus cruentissima bella gessit: à suis tandem civibus in carcere necatus, quod Licurgi leges reducere, & bona publicare vellet. Plut. in *vita eius*. Et Cic. *Offic. 2.*

AGITATIO, Agitator, Agito. Vide *Ago*.

AGITE, Agitedum, Plaut. *Mofel. sc. 1. a. 1.* Agite porro, pergite. Vide *Ago* infra, & *Age* supra.

AGLA, ἄγλη. Hispaniæ oppidum in tractu Bœtico, apud Plin. *lib. 3. cap. 1.*

AGLAIA, ἀγλαία, una est ex Gratiis, seu Charitibus, Latine interpretatur *Latitia*.

AGLAIS, idis, ἀγλαίς, Megaclis filia, mira gulositate & voracitate mit- tier, utpote quæ carniū libras decem, panis chænicæ quatuor, & vini choan, hoc est, Romanum congiū, sive sextarios sex, unica cœna absumeret. Cæsar. *Rhod. lib. 15. cap. 19.*

AGLAONICE, ἀγλαονίκη, Hegemonis filia fuit, astrologiæ perita, quæ quod eclipses Lunæ prædicere posset, iactabat se Lunam de cælo de- trahere: propter quam insolentiam punita, locum fecit proverbio, *ἢ τὸ σὴν ἢ τὸ καὶ τὸ αὐτὸ*, quousitumur, quoties aliquis sua iactantia in- calamitatem incidit.

Aglaope, ἀγλαόπη, una Sirenum, quasi splendida aspectu. Nam ἀγλαόψ
 apud Græcos, nobis sonat aspectu splendidum.
 Aglaophon, ἀγλαοφών, pictor nobilissimus. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3.
 de Orat. Floruit nonagesima Olympiade.
 Aglaophōtis, ἀγλαοφώτις, herba est jucundissimi coloris, qua magi
 utuntur ad evocandos demones. Nascitur in marmoribus Arabia,
 unde & Marmoritidem quidam appellant. Plin. lib. 24. c. 17.
 Aglāpsis, nomen legionis. Liv. 5. dec. ad. lib. 4. Intervallum, quod inter
 cetratos, & phalanges erat, implevit. Legio, atque aciem hostium in-
 terrupit. A tergo cetratis erat, frontem adversus clypeatos habebat.
 Aglāpsides appellabatur.
 Aglāutōs, ἀγλαυτός, Cecropis regis Atheniensium filia, quæ quum
 Mercurio Hersen sororem suam adamanti, accepta pecunia operam
 suam esset pollicita, posteaque invidiā correpta, limen ingredienti
 pertinaciter obstaret, in saxum conversa est. Vide latius hanc fabulam
 apud Ovid. 2. Metamorph.
 Aglaus, ἀγλαός, senex fuit Plophidius, qui ab Apolline Gyge felicior
 est iudicatus, quod agelli sui limites nunquam esset egressus. Plin.
 lib. 7. cap. 46. Valer. 7. cap. 1.
 Aglidia, orum, ἀγλίδια, dicuntur segmenta illa in capitibus allii, quæ alio
 nomine Agliches dicuntur. Ruell. lib. 1. cap. 2.
 || Aglis ἀγλίσ, ἰθὺς, allii caput, nucleus, spica. ||
 Aglyphos, ἀγλυφός, Latine non sculptus: nam α sine, γλύφω, sculpo.
 Agmen, multitudo, ἄγμῃ ἀγάφῃ, ἄγμῃ μαχῆνῃ. ἄγμῃ, λόγῃ,
 τάγμῃ. GALL. Une compagnie de gendarmes, bande. ITAL. Multi-
 tudine, scadra, ordinanza. GERM. Ein schar volcks/ ein zueg. HISP.
 Muche dumire ò compania de gente. ANGL. A companie effolkes. }
 Senec. Epist. 60. Quadrato agmine ire. Velleius, In agminibus, vel acie
 directa pugnare. Tibull. lib. 4.
 Seu sit opus quadratum, acies consistat in agmen.
 Ovid. 13. Metamorph.
 — Agmina ferro Devastata meo.
 Senec. c. 2. de Consol. ad Marc. Tibull. lib. 4.
 Cuique pecus denso pascebant agmine colles.
 Virg. 7. Æneid.
 — Vocat agmina sava sororum.
 Interdum ordinatam multitudinem, & aciem exercitumque signifi-
 cat. Idem 8. Æneid.
 — it clamor, & agmine facta, (sive grege facta)
 Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.
 Cic. 2. Tuscul. Cum æstu magno agmen ducebat, laborabat Marius.
 Liv. lib. 4. d. 4. Cogere agmen. Interdum impetum, ut apud Virgil.
 — & ieni fuit agmine Tybris.
 Et 2. Æneid.
 — illi agmine certo
 Laocoonta petunt.
 Liv. lib. 34. Uno agmine omnes mulieres obsedere ianuas.
 Agminalis, is, e, adject. ἀγμῖνῶν. Unde Agminales equi, qui agmē exer-
 citus sequuntur ad convehenda impedimenta. Bud. in Annot. post.
 Agnā, æ, vide Agnus.
 Agnāscōr, eris, sci, compositum ex Ad & nascor, Ad alia quæ nata
 sunt nascor, iuxta alia nascor. { ἄγνῃ νόσῳ. ἀγνοῦσα. GALL. Naître
 auprès. ITAL. Nascere. GERM. Herzu geboren werden. HISP. Nacer.
 ANGL. To be borne nigh by. } Itaque filius patri nasci dicitur, quum
 ad patrem cogitatio refertur: agnasci verò, quum ad agnatos, ut fra-
 tres & patruos. Cic. 1. de Orat. Num quis eo testamento, quod pater-
 familias ante fecit, quam ei filius natus est, hæreditatem petit? ne-
 mo, quia constat agnascendo rumpi testamentum. Ex quibus Cicero-
 nis verbis apparet, Agnasci eos propriè dici qui nascuntur alicui
 postquam testamentum fecerit. Paulus in l. qui in adoptionem, de
 adopt. lib. 1. Pand. Qui in adoptionem datur, iis quibus agnascitur,
 & cognatus fit. Quibus agnascitur, id est, in quorum familiam venit
 per adoptionem. Agnasci præterea dicuntur, quæ in re aliqua nas-
 cuntur, ad eius perfectionem minimè necessaria, nihilque utilitatis
 habentia, ut sextus in manu digitus, & fungi in arboribus, παρ-
 φύσῳ. Vide Adnascor.
 Agnatio, verbale, id est, agnatorum consanguinitas. { ἄγνῃ modhath.
 ἀγνοῦσα. GALL. Lignage ou parentage du costé du pere.
 ITAL. Parentela. GERM. Die freundschaft von dem vatter hâr. HISP.
 Parentesco de parte del padre. ANGL. Lignage. } Cic. 2. de Leg. Ex
 quo verè vel agnatio nobis cum cælestibus, vel genus, vel stirps ap-
 pellari potest. Et paulo post, In civitatibus ratione quadam agnatio-
 nibus familiarum distinguuntur status.
 Agnatī, ἄγνῃ modhath. ἀγνοῦσα, ὁ ἀγνοῦσῶν ἀγνοῦσι. GALL. Parens
 du costé du pere. ITAL. Parenti da lato di padre. GERM. Geseundte
 von dem vatter hâr. HISP. Parientes de parte del padre. ANGL.
 Frinds on the fatheris syde. } Dicuntur, qui per virilis sexus per-
 sonas cognatione conjuncti sunt, quasi à patre congeniti (inquit Ca-
 ius Iurisc.) veluti frater eodem patre natus, filius fratris, neposve ex
 eo. Inter Agnatos & Cognatos ἀγνοῦσῶν, hoc interest, quod in co-
 gnatis continentur agnati, in agnatis non utique cognati: utputa,
 frater patris, id est, patruus, est agnatus, & cognatus: matris verò
 frater, id est, avunculus, cognatus est, sed non agnatus. Ad agnatos
 & gentiles deducendus, proverbii loco veteres usurparunt, quum
 futere aliquem & mente captum esse significare volebant, quod ex le-
 ge xii. tab. ortum est, qua furiosi, & mente capti in agnatorum gen-
 tiliūque potestate esse iubebantur. Varr. de re rustic. lib. 1. cap. ...
 Qui salubrem locum negligit, mente captus est: atque ad agnatos
 & gentiles deducendus. Cic. 2. de invent. Si furiosus existet, agnato-
 rum, gentiliūque in eo, pecuniæque eius potestas esto. Iustinian.
 lib. 1. Instit. de Curat. Agnatum dicimus quicquid ultra debitum
 natum est: hoc est, quicquid inutiliter in re aliqua gignitur, ad eius
 perfectionem minimè requisitum. Unde agnascencia, & agnata mem-
 bra appellantur, παρὰ φύσιν, ἢ παρὰ φύσιν. Plin. c. 52. lib. 10. Mem-
 bra animalibus agnata, inutilia sunt, sicut sextus hominis semper di-
 gitus. Gell. cap. 14. lib. 7. Agnata vitia virtutibus, id est, proxima &
 mala bonis. Idem cap. 1. lib. 6.

agnellus, Agninus, vide Agnus,
 Agnicornu, Promontorium est ad Bolbiticum Nili ostium. Strab. lib. 17.
 Agnicis, fluvius in Tigrim influens. Plin. lib. 6. cap. 27.
 Agnitas, æ, vel Agnita, æ, ἄγνῃς. Æsculapii cognomentum apud Spar-
 tanos, apud quos eius dei simulachrum ex agno, quæ planta est, erat
 exsculptum. Cælius lect. antiq. lib. 18. cap. 5.
 Agno, ἄγνοω, fons Arcadiæ esse traditur, cuius aqua cæremoniis quibus-
 dam commota, nebulae in morem in aërem ascendens, largissimos de-
 mittit imbres: ita dictus ab Agno, una ex Iovis nutricibus. Cælius
 Rhod. lect. antiq. lib. 13. cap. 17.
 Agnōmēn, dicitur quod est extrinsecus aliqua ratione, vel casu quæsi-
 tum: ut Africanus, Asiaticus, Achaicus, & similia. { ἄγνῃς ἰθὺς
 chinnūi. ἰθὺς. GALL. Surnom d'une famille. ITAL. Cognome
 d'una famiglia. } AERM. Sunam/der nam vom geschlecht. HISP. El
 renombre. ANGL. Gurname gottin by an æt. } Cic. de invent. 1.
 Nomen quum dicimus, cognomen quoque intelligatur oportet. Vide
 Nomen infra.
 Agnōmētum, (ut cognomentum,) agnomen, ἰθὺς. Apuleius in
 Apologia, Igitur agnomena ei duo indita, Charon, ut jam dixi, ob
 oris & animi dicitatem: Sed alterum quod libentiùs audit, ob deo-
 rum contemptum. Mezentius.
 Agnomones, equi dicuntur, veluti ex quorum dentibus ætas ampliùs di-
 gnosci non potest. ἀγνώμῳ. Vide Cæl. Rhod. antiq. lect. lib. 12. c. 9.
 Agnon, nomen auctoris, apud Quint. lib. 2. cap. 17.
 Agnōscō, ex Ad, & nosco, euphoniae causa d, mutata in g, Recogno-
 sco, & eius notitiam cognitionemque in memoriam revoco. Pro-
 priè est id, quod nobis olim aut visum fuit, aut alia quavis ratione
 cognitum. { ἄγνῃς ἰθὺς hiehir, ἰθὺς iudhab. ἰθὺς ἰθὺς. GALL. Re-
 connoistre. ITAL. Conoscere, riconoscere. GERM. Bider erkennen.
 HISP. Reconocer lo ante conecido. ANGL. To acknowledge. } Var-
 ro, Vereor ne me quoque dum revertero, præter canem agnoscat ne-
 mo. Virg. 5. Æneid.
 Agnosce quoque suos, latòsque ad mania ducit.
 Atque hac potissimum ratione differt à verbo Cognosco, quod pro-
 priè dicitur de rebus antea nunquam cognitis. Idem 4. Ecl.
 Incipe parve puer visu cognoscere matrem.
 Interdum idem est quod admittere, recipere, approbare, ἀγνοῦσῳ.
 Cic. pro Milone, Quum tota Italia facti illius gloriam libenter agno-
 sceret. Suet. in Tiber. cap. 23. Agnoscere signa (de testamento.)
 Idem Aug. cap. 65. Agnosci infantem vetuit. Aliquando ponitur
 pro confiteri. Cic. pro Rab. Ego si mihi esset integrum, susciperem
 hoc crimen, agnoscerem, confiterer. Agnoscere onus tributū, i. in
 se suscipere. D. de pactis, l. 42. Inter debitorem & creditorem con-
 venerat, ut creditor onus tributū prædii pignoratū non agnosceret,
 sed eius solvendi necessitas debitorem spectaret.
 Agnotus, pro agnitus. Pacuv. Oreste, & Priscian. lib. 10.
 Agnitus, a, um, particip. Valer. Flac. lib. 4.
 — salve ò mihi longum
 Expectata manus, nostrisque, ait, agnita votis.
 Agnitio, verbale, Actus ipse agnoscendi. { ἄγνῃς ἰθὺς hiehir. ἰθὺς ἰθὺς.
 GALL. Reconnaissance. ITAL. Riconoscenza. GERM. Erkantnuß. HISP.
 Reconocimiento. ANGL. Acknowledging. } Cic. de nat. deor. Quæstio
 de natura deorum ad cognitionem animi pulcherrima est. Plin. lib.
 10. cap. 70. Pisces sui cadaveris agnitionem fugientes.
 Agnūs, Fœtus est ovis, qui annum nondum egressus est. { ἄγνῃς ἰθὺς
 ἄγνῃς. GALL. Agneau. ITAL. Agno, agnello. GERM. Ein lamb. HISP.
 Cordero, ò borrego dentro del año. ANGL. A lamb. } Cic. de Senect.
 Villa abundet porco, hædo, agno. Plaut. Pœnul. Lupo agnum eripere
 postulant, nugas agunt. Ubi species quædam est proverbii, quum quis
 frustra conatur prædam recipere, cui semel manus iniecit rapax ali-
 quis. Obijcere canibus agnos, proverbialiter dicuntur, qui imbel-
 lem & litium imperitium calumniatoribus & exercitatus exponunt.
 Refertur à Diogeniano. Nomen habere putatur ἀγνοῦσῳ, hoc est,
 à puritate, sive castitate: unde & nonnullis Hagnus, per aspiratio-
 nem scribendum videtur. Est etiam Agnus, ἄγνῃς, Dioscoridi
 frutex arborefcens, quem Latini à vincendi usu Viticem appel-
 lant. Dictus Agnus, quasi ἄγνῃς, id est, castus, quod mulieres in
 Thesmophoriis, hoc est, Cereris sacris, pudicitia conservandæ cau-
 sa hunc sibi fruticem substernerent. Alii Agnum per syncopen di-
 ctum putant, quasi ἄγνῃς, quod calore & siccitate sua genituram dis-
 sipare putetur. Vide de hoc nonnulla in dictione Vitex. Martial.
 Epig. 51. lib. 10. Agnus pro Ariete. Gell. c. 3. lib. 4. Agnum fœ-
 minam Iunoni cædido. Plaut. Aul. sc. 2. a. 2. Agnum horum uter est
 pinguior, cum sume, pro Agnorum: ubi Agni nuptiis celebrandis
 adhibentur. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Qui locant cædendos agnos, du-
 plam agniam danunt. Idem Aul. sc. 5. a. 2. Pisces indicant caros,
 agniam caram, caram bubulam. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Agnini me
 extis placari volo.
 Agnellus, diminut. { ἄγνῃς ἰθὺς, ἰθὺς ἰθὺς. GALL. Agnelet. ITAL.
 Agnello. GERM. Ein lambtin. HISP. Pequeño cordero. ANGL. A lit-
 le lamb. } Plaut. A sin. sc. 3. a. 3. Agnellum, hædillum me tuum dic
 esse.
 Agninus, quod ex agno est, aut ad agnum pertinet. { ἄγνῃς ἰθὺς. GALL.
 D'agneau. ITAL. Cosa di agnello. HISP. Cosa de cordero ò borrego.
 ANGL. Any thing portening to à lamb. } Plaut. in Pseud. Pol,
 qua opera credam tibi, una opera alligem fugitivum canem agni-
 nis lactibus. Proverbium est. Nam qui canem alligat intestinis agni-
 nis, non modò canem amittit, verum & prædam ultrò dederit fugi-
 tivo. Sic credit homini malæ fidei, & rem perdit, & frustra habet
 obligatum eum, qui non est solvendo. Lactes enim dicuntur intestina
 molliora.
 Agnā, æ, mensuræ genus in agrorum dimensione. Col. lib. 5. cap. 16.
 Actus quadratus undique finitur pedibus cxx. hoc duplicatum faci-
 cit Iugerum, & ab eo quod erat junctum, nomen Iugeri usurpavit:
 sed hunc actum provinciæ Bæticæ rustici Agnam vocant. Item
 Agna, fœmineus ovis fœtus: ut Lactens agna. Ovid. lib. 4. Meta-
 morph. Itcua Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Montanis ut parvet agna lupis.
 AGO, is, egi, actum. ἄγω ἄγασθαι, ἄγω ἄγασθαι. GALL. Faire, agir. ITAL. Fare, operare, trattare. GERM. Thun, handeln, werken. HISP. Hacer lo que no queda. ANGL. To work todo. Multa significat: nam Agere est gerere, ἄγειν. Plaut. in Amph. Dum hæc aguntur. Cic. lib. 1. epist. Hic quæ aguntur, quæque acta sunt, ea te literis multorum cognoscere arbitror. ¶ Item pro facere. Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Si ambas videre volet, quid agimus? pro agemus, i. faciemus. Idem Pseud. sc. 4. a. 4. ¶ sc. 7. a. 4. Quid nunc fiet? quid agimus? Et in Aul. sc. 2. a. 1. Rogitant me ut valeam, quid agam? Et in Most. sc. 1. a. 2. Me rogitas quid agas? Accubas. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Quid agam? abeam, an maneam? Idem Capt. sc. 1. a. 4. Hanc rem age, & sexcenta similia apud Plaut. Quid agitur Euclio? & alibi. Quid agitur Callidore? Amatur atque egerur. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Quid agitur? statur in hunc modum, Et sc. 5. a. 1. Dum hæc aguntur, voce maxima exclamat uxorem suam, &c. ¶ Quandoque inducere, seu impellere. Lactant. lib. 19. Tres sunt affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agant, ira, cupiditas, libido. Quæ intemperie nostram agunt familiam? Plaut. Amph. Agere præcipitem. Vide Præcept. Agere aliquem in lachrymas. Senec. cap. 14. de Cons. ad Helu. Unde agis te? Unde homo ebrius. Plaut. sc. 4. a. 1. Quod agis te? domum. In Amph. sc. 1. a. 1. Item Ovid.

Miscendas largè rivus agebat aquas.

Plaut. in Amph. Pro claris factis, diris aguntur malis, i. vexantur, cruciantur. ¶ Item pro vitam traducere. In munditiis, mollitiis, delitiis, que ætulan agitis. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Quandoque audire. Terent. in Andr. Hoccine agis, an non? id est, audis, ut exponit Donatus. Sic Plautus, Vos agite spectatores. Idem Cure. sc. 2. a. 5. Hanc rem agite (i. attendite) sequitur enim, Atque advortite. Idem prol. Asin. Hoc agite, sultis (i. attendite.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Hoc videtis, ut alias res agunt, (dixerat, vigila, expergiscere.) Hoc agite atque advortite; huc adhibete aures. Et Men. sc. 2. a. 5. Iam satis iocatus, nunc hanc rem age. ¶ Quandoque dicere. Idem in Adelph. Sed est tunc hic ipse de quo agebam? Quid opus est multas agere ambages. Idem Pseud. sc. 1. a. 5. Maximas nugæ agis, i. loqueris. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Idem Men. sc. 2. a. 1. Nugas agis, & vana loqueris (sæpe est repetitum,) vide Nuga. Cæsar. lib. 1. de bell. civil. Pompeius eadem illa, quæ ostendat, agit (i. loquitur.) ¶ Quandoque pronuntiare, ἀγορεύειν. Cic. de optimo genere dicendi. Diserti de pronuntiate agendi multi infantes putati sunt, ut iam non sine causa Demosthenes tribuerit primas, & secundas, & tertias partes actioni, ἀγορεύειν. ¶ Quandoque cogitare. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Quid consilii capiendum est? istud ago. ἀγορεύειν. Virg. Eclog.

Id quidem ago, & tacitus Lycida mecum ipse voluto.

¶ Quandoque effingere, ἀγορεύειν, ut, Ago stultum: id est, fingo, sive represento me stultum. Unde Actores comædiarum, ἀγορεύειν, dicuntur, qui diversorum hominum gestus agunt in scena. Cic. pro Quint. Roscio, Roscius lenonem Ballionem quem agit, agit Chæream. ¶ Quandoque ire, incedere, vivere, ἀγορεύειν, ut Nudus ago. Pompon. M. l. Exercent bellando animos, corpora ad consuetudinem laborum, maximè ad frigora nudi agunt ante, quam puberes sint. ¶ Agere bonum civem, est fungi boni civis officio. Cic. lib. epist. Dum mihi pacis mandata das ad Cæsarem, mirificum agis civem. Sic agere Consulem, vel Senatorem, est facere ea, quæ propria sunt Consulibus, vel Senatoribus. Cuiusmodi orationes Valerius Maximus aliquando novè per nominativum extulit, ut quum ait, Experiri voluit, an scires Consul agere: id est, fungi Consulibus officio. Idem, Publius Rutilius, non publicanus in Sicilia egit, sed operas publicanis dedit. ¶ Quandoque Agere, significat extendere, porrigere: ut, Vera gloria radices agit, atque etiam porrigit, ἀγορεύειν, ἄγειν. ¶ Agere testudinem, est admove- re, vel applicare, teste Servio in illud Virg. 2. Æneid.

obsessumque acta testitudine limen.

Sic agere vineas, & turres. Cæsar. bell. Gall. 3. Quibus fortiter resistantibus, vineas, turresque egit. ¶ Item Agitare. Plautus, Ædepol eam agam verberibus. Virg. 6. Æneid.

Prodigia æsti cœlestibus ossa piabunt.

¶ Agere cum aliquo dicimur, quum quippiam ab eo impetrare; vel aliquid ei persuadere conamur. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Dedi, quod mecum egisti, id est, orasti, petisti. Cic. Attic. lib. 5. Is egit mecum accuratè multis verbis, ut tibi responderem. Idem in Lælio, Quum enim sæpe mecum ageres, ut de amicitia aliquid conficerem. ¶ Bene, vel præclare agi nobiscum dicimus, quum res nobis feliciter succedunt, nihilque habemus; de quo magno perè queri possumus, ἀγορεύειν. Cic. de Amicitia, Cum illo quidem actum optimè est, mecum autem incommodiùs. Ibidem, Cum illo quis neget actum esse præclare? Idem in Verr. act. 4. Hæc conditio fait aratorum, ut secum præclare agi putarent, si vacuos agros Apronio tradere liceret. ¶ Agitur res nostra, vel, De re nostra agitur, hoc est, ad nos pertinet, vel res nostra in discrimen adducitur. Idem pro Sext. Rosc. Tua quoque res permagna agitur. Idem pro lege Manil. Agitur enim salus lociorum, aguntur certissima pop. Rom. vestigalia, aguntur bona multorum civium. Idem de Amic. In quibus eorum de capite agatur, aut fama. Id de quo agitur (ἀγορεύειν.) Liv. lib. 34. Item, Non agitur de me, pro, res mea. Ovid. in epist. Accontii. Agitur res hodie apud iudicem, Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Hæc res agetur nobis (vera) vobis fabula. Idem Capt. prolog. ¶ Agere cum aliquo tabel- lis obsequatis, est cum convincere testimonio literarum suarum. Cic. 5. Tusc. Agere cum aliquo, additis adverbis, per verbum Tractare declaratur: ut, Pacificè egit mecum, id est, Pacificè me tractavit. Non acerbè egit mecum, non iniamicè. Agere cum aliquo, item alio modo. Terent. Quid cum illis agas, qui neque ius, &c. Id est, Quod ius ab illis obtineas: sive (ut Galli loquuntur) quelle raison pourrais tu avoir de ceux, &c. Agere cum aliquo, in alia significatione, Plaut. Nihil ago tecum: hoc est, nihil mihi rei est tecum. Et pro alloqui aliquem, ut Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Hedyllum tecum ago (id est, te alloquor.) Et Asin. sc. 3. a. 1. Malè agis mecum. Ubi lena bene agat. ¶ Agere & ferre, ἀγορεύειν, tristissima quidem, sed tamen prover-

Calepini Pars 1

bialis est figura. Dicitur de hostibus agros nostros excutentibus Senec. cap. 15. de Cons. ad Marc. Vastat & agit omnia, ut sua ista, &c. Item Suet. in Galba, cap. 20. & Gell. cap. ult. lib. 1. Hoc agerent ac ferrent, hortantis. Agunt & ferunt, ἀγορεύειν, ἄγειν; pro eo quod est hostili more populantur, aut vexant. Id si traducatur ad animum, non paulò fiet festivius: quemadmodum Aristoph. in Nebulis. ¶ Actum est, vel Res acta est, hoc est, perit, vel deplorata est, ἀγορεύειν, ἄγειν. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Actum est de me, morior. Et Sueton. in Nerone. c. 42. Actum de se pronuntiavit. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Actum est hodie de me. Ovid. 6. Fast. Nil agis, nil agis. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Stultus es, rem actam agis. Terent. in Heaut. Unam ei cenam atque comitibus dedi: quod si iterum mihi sit danda, actum fiet. Idem, Acta hæc res est, perit: proverbialiter his verbis desperationem significamus, quæ res secundum ius Civile dicitur, quo cavetur, ne quis rem actam repetat, suamque damnationem rescindat. ¶ Actum agere, id est, nihil agere, τὸ ἀγορεύειν ἀγορεύειν. Idem in Phorm. Actum, aiunt, ne agas, τὸ ἀγορεύειν ἀγορεύειν. Forma adagii est à iudiciorum consuetudine sumpta, quæ admonet fas non esse iterum agere causam, de qua iam sit pronuntiata. Sic Plaut. Actum agis, id est, incassum laboras. Quod enim iure semel iudicatum fuerit, rescindi, & iterum agi non potest. Aliud agere, vel Alias res agere, est non esse intentum iis quæ aguntur. Cic. pro Sext. Rosc. Usque adeò animadverti, iudices, eum iocari, atque alias res agere. ¶ Pro vertere. Virg. Ipse ter adducta circum caput egit habena. ¶ Pro urgere, persequi. Idem, Pastor agens telis. Pro contorquere, ut Agere tela in aliquem. Senec. cap. 26. de Consol. ad Marc. ¶ Pro habere. Virg. 1. Æneid.

Tros, Tyriusve mihi nullo discrimine agetur, id est, habebitur. Pro ante nos pellere. Idem 1. Eclog.

en, ipse capellas

Protinus ager ago.

Suet. in Cas. cap. 68. Agere obvios, id est, repellere. Item pro præbere. Idem in Tib. cap. 6. Egit se civilem, id est, præbuit. Idem in Claud. cap. 25. Egit se non principem, sed ministrum: pro gerere. Idem in Claud. cap. 24. Agere se pro equite. Item pro exhibere, ut Agere Comædiam. Plaut. Mil. sc. 2. a. 1. Iover une comedie, ou representar: unde Actus Tragicus. Suet. in Ner. cap. 24. Et, Actui rerum, pro rebus agendis. Suet. in Claud. c. 23. Pro vehere, ducere. Varro, non hunc Pactolus aureas undas agens eriperet unquam è miseris. ¶ Pro foras pellere, fugare: ut, Membris agit atra venena. ¶ Agere in cruce, id est, tollere. Cic. & Liv. ¶ Pro celebrare: ut, Agere diem festum. ¶ Pro convocare: ut, Agere concilium. ¶ Pro emittere & exhalare: ut, agere animam. ¶ Agere etiam ad lites pertinet: significat aliquando nomen deferre, & legibus obligare reum, Fab. Quint. in Declam. Item, nolo hic meam rem agere (i. meo commodo consulere.) Plaut. Cure. sc. 2. a. 5. Hodie peregrinos absoluam, cras agam cum civibus. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Sed ego, quod ago, id me agere oportet. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Item, Nihil ago tecum. Ubi est ipse tecum, mihi rem esse nolo: sunt verba sumpta è iure. Sic rem actam egit. Vide Actum. Unde emerferunt innumeræ penè loquendi formulæ: ut, Furti agere, hoc est, actionem furti intentare. Agere causas. Agere syngrapha. Lege agere, vide Lex. Lege agere ex sponso, de quo infra in dictione Sponsio. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Quid illo homine es acturus? (i. quam ad rem ufurus.) Ibid. sc. 4. a. 2. ¶ sc. 7. a. 4. Quid nunc fiet? quid agimus? Velleius. Nihil egisti Marce Antoni occidendo Ciceronem, (i. nihil promovisti, nihil tibi id profuit.) Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Quid actum est? (i. quid egisti, quid promovisti?) Porro innumera sunt alia huius verbi significationes quæ passim legentibus occurrunt, ut Agere pacem. Senec. cap. 5. de Cons. ad Helu.

Oria mundus agat,

Ovid. Fast. Opus est agendo (i. pugnando.) Idem 13. Met. 4. ¶ 4. Fast. Agit palmas gemmas. Agere silentium. Quintil. ¶ c. Item, Hoc age, Hoc agite, Hoc agamus, Plaut. Vide Hoc. ¶ Agere reum, ἀγορεύειν, hoc est, accusare. ¶ Peragere reum, ἀγορεύειν, hoc est, agendo perficere ut reus condemnatur. ¶ Agere gratias, hoc est, verbis ostendere, nobis aliquid fuisse gratum. Nam gratias habere, ἀγορεύειν, pertinet ad animum, quum memorem accepti beneficii mentem animumque habeo, & invicem gratificandi voluntatem. Referre verò gratiam, ἀγορεύειν, est factò acceptum beneficium remittere; ut si à me sublevatus aliquo beneficio, vicissim aliquo modo me sublevaveris, gratias retulisti, reddidisti- que, Et licet Seneca nolit malas gratias referri posse, sed reddi: Cicero tamen in Salustium ait: Quod ista inusitata rabie in uxorem & filiam meam invasisti, quæ se facilius mulieres abstinerunt à viris, quam tu vir à viris, satis doctè ac peritè fecisti. Non enim sperasti me mutuam tibi gratiam relaturum, ut vicissim tuos compellarem. Terent. in Eunuch. Illis crucibus quæ nos nostramque adolescentiam habent despiciatui, nunc referam gratiam, atque eas itidem fallam, ut ab illis fallimur. Referre igitur gratiam, tam in malum, quam in bonum dicitur, quum sit factò beneficium, aut injuriam acceptam compensare. Rectiusque huic verbo singularem accusativum Gratiam jungimus, quam pluralem Gratias. Et contra, melius dicimus, teste Valla, Habere gratias, quam gratiam: nunquam autem, vel rarissimè, Agere gratiam, sed fere semper, Agere gratias. Livius, Satiatus tandem complexu filii, renuntiate, inquit, gratias Regi me agere: referre gratiam aliam nunc non posse, quam ut suadeam non ante in aciem descendat, quam in castra me rediisse audierit. Cic. Cui pro me Senatus gratias agendas putavit, ego à me gratiam referendam non putem? Pro eodem etiam dicimus, Respondere officiis. Planc. Cic. Immortales tibi ago gratias, agamque dum vivam; nam relaturum me affirmare non possum: tantis enim tuis officiis non videor mihi respondere posse. ¶ Agere cum populo, est populum rogare, ut suis suffragiis quid iubeat, aut veter, ἀγορεύειν. Agere cum populo dixit quoque Gell. cap. 15. lib. 4. de eo quod provocavit ad populum, & cap. 15. lib. 13. docet quid sit cum populo agere, & Agi cum populo bifariam non posse. ¶ Cuniculos agere, est specus subterraneos effodere, per quos patet in locum aliquem fiat aditus. Cic. 3. Offic. Quod si sana patet expilet

tium in agro centum viginti pedum, quod in eo boves agerentur, quum araretur uno impetu iusto, ut inquit Plin. *lib. 18. cap. 3.* Triplices autem reperuntur Actus, minimus, quadratus, & quadratus duplicatus. Minimus quatuor pedes habet latitudinis, longitudinis pedes centum viginti: quod spatium in agris erat inter vicinos. Quadratus undique centum viginti pedibus præfinitur. Quadratus duplicatus Iugerum præstat. ¶ Rursus, Actus (ut Modestinus *de servitute prædiorum rusticorum*, scribit) est ubi armenta trahere, & vehiculum ducere licet, & arva, hoc est, via qua quis pedes, vel eques commicare potest. Vide Institutiones Iustin. *lib. 2. tit. 3.* Item Actus consulationem & administrationem pecuniæ significat apud Iurifconsultos. Scævola *l. 40. D. de statulib.* Stichus servus meus actor, si rationem omnem actus sui heredi meo reddiderit, liber esto.

Activus, ἐνεργητικὸς, δραστήγιος, δραστήγιος, qui agit, fectum à Grammaticis, ut Activa significatio, & verbum activum, quod (teste Prisciano *lib. 8.*) semper actum significat, & facit ex se passivum. Activa ars. Quintil.

Activitas, & passivitas, vocabula sunt Censuræ Grammaticæ, ut apud Probum in Catholicis: secunda persona activitatis, & passivitatis.

Actuosus, laboriosus, laboris plenus. ἰσχυρὸς ἡμέλῃ, ἢ ἰσχυρὸς ἡμέλῃ. ἰσχυρὸς ἡμέλῃ, ἢ ἰσχυρὸς ἡμέλῃ. GALL. Laborieux, agile, qui represente bien les mines & contenance. ITAL. Attuoso, pronto re gesti del corpo. GERM. Der vil gebården vnd seltsame weise treibt. HISP. El que haze gestos y visages. ANGL. Full of labour. Actuosi homines, qui motu corporis maximè exercentur, ut histriones & saltatores. Et actuosus ignis apud Senecam. Actiosa vita, quæ in actione & labore versatur, non in studio & contemplatione. Et hæc activè: passivè autem quum accipitur, significat rem in qua multum sit laborandum, ut actiosa comœdia. Donat. in Terent. Hæc scena actiosa est, magis in gestu, quàm in oratione constituta. Cic. *de nat. Deor.* Virtus actiosa est.

Actuose, adverb. Magno labore, περὶ πένοντος, ἢ ἰσχυρῶς. Cic. *1. de Orat.* Quid petam prædii? quàm leniter? quàm remissè? quàm non actuose?

Actio, verb. Actus, vel operatio, administratio. ἡ πράξις, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. ἡ πράξις, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. ἡ πράξις, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Action. ITAL. Azione. GERM. Handlung. HISP. Obra, hechura. ANGL. Doing, action. ¶ Cic. *1. Offic.* Virtutis enim laus omnis in actione consistit. Apud Rhetores autem significat eam artis partem, quæ in pronuntiando & gestum agendo consistit, ἡ ἐπιτελευτή. Cic. in *Orat.* Est enim actio, quasi corporis quædam eloquentia, quum constet è voce atque motu. Quid autem sit pronuntiatio, *lib. 1. ad Heren.* explicatur: pronuntiatio, est vocis, vultus, gestus moderatio cum venustate. ¶ Quandoque Actio pro Accusatione, sive petitione accipitur, ἡ ἐπιτελευτή, quemadmodum Actor pro accusatore, ἡ ἐπιτελευτή: ut Cicero actiones in Verrem. Quint. *lib. 7.* Cujus actionem equidem solam in hoc tempus miseram. Idem, Actiones pupillares habuit puer Demosthenes. ¶ Quandoque dicitur defensio, sive oratio pro causæ defensione, aut alicuius rei, de qua agitur, ἡ ἐπιτελευτή. Cic. Quint. *Valerio*, Actionem meam C. Caesar primo suo Consulatu lege Agraria comprobavit. Item, Actio Ciceronis pro Sextio, dixit de defensione Quint. ¶ Est etiam actio, Ius agendi & iudicium intentandi, ἡ ἐπιτελευτή. Autor ad Heren. *lib. 1.* Et à causa cadit is qui agit, nisi habeat actionem. Gell. *cap. 1. lib. 5.* Is apud quem est legis actio. Quintil. Ius actionis non habes: & mox, Non licet agere. ¶ Actiones item certæ formulæ sunt apud Iureconsultos, quibus iudicium datur: vide Hotom. in *Lexic.* ¶ Dicimus etiam Gratiarum actionem, pro beneficii accepti confessione, & grata verborum redditione. Cic. *Planco*, Quamquam gratiarum actionem à te non desiderabam. ¶ Actio vitæ, pro vivendi ratione, seu modo. Cic. *3. Tuscul.* Si vitæ modum actionemque querimus, alterius mensurationibus agitandis exquirendisque alebatur, cum oblectatione solertia, qui unus suavissimus pastus animorum: alterius in cæde & injuriis, cum & diurno & nocturno metu (de Archimede mathematico, & Dionysio tyranno loquitur.) Si querimus actionem vitæ, id est, qualem uterque vitam egerit. Idem *3. Offic.* Ad eas res parandas tuendisque quibus actio vitæ continetur.

Actioarii, qui res nostras agunt. Gloss. ver. Cod. ll. ant.

Actiunculæ, diminutivum ab Actio. Plin. *Epist. lib. 3. Falconi*, Retractio enim actiunculas quædam.

Actio, as, frequentativum, oriundum, non ortum ab Ago, sed ab Acto, sicut Scriptio à Scripto, Lectio à Lecto: & propriè Actitare dicitur in causis, ἀγορεύω. Plin. iunior *ad Marcum*, Magis miraberis, si scieris illum aliquandiu causas actitasse. Cic. *de claris Orat.* Etiam M. Pontidius municeps noster multas privatas causas actitavit. Vide & Gell. *lib. 9. cap. 6.* ¶ Actitor, aris, sæpe ago. Pap.

Actor, dicitur omnis qui aliquid agit. ἡ ἐπιτελευτή, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Exploiteur. ITAL. Operatore. GERM. Ein thåter/ ein verhandler. HISP. El que haze. ANGL. An worker, doer. ¶ Cic. *pro Sest.* Cato & dux, & actor illarum rerum fuit. ¶ Item is qui in iudicio causam agit, ἡ ἐπιτελευτή. Idem *de Clar. Orat.* Eodem anno Miloni Rhodio Romæ dedimus operam & actori summo causarum & magistro. ¶ Apud Iurifconsultos Actoris vocabulum serè semper accipitur pro accusatore, seu petitore, hoc est, pro eo qui actionem in iudicio intentat adversus reum, ἡ ἐπιτελευτή. Ulpianus *l. qua omnia, ff. de procurat. & defensoribus.* Quæ omnia non solum ex parte rei, sed etiam in persona actoris observabatur. Item Tacit. *lib. 2.* Actori publico mancipare. ¶ Actor etiam dicitur histrio qui fabulam agit, ἡ ἐπιτελευτή. Cic. *ad Q. Fratrem*, Poëtæ boni & actores industrii in extremo actu solent esse diligentissimi. ¶ Item actor servus, dicitur idem qui dispensator, nimirum qui pecuniæ domini tum exigendæ, tum dispensandæ præest, *l. 5. de doli except. l. Stichus, de statulib.* Vulgò jam factorem appellare solemus. Col. *lib. 1. cap. 7.* Ita fit ut actor, & familia peccent, & ager sapius infametur.

Actuarius, qui acta describit veloci stylo, eaque descripta deinde recitat, Notarius. ἡ ἐπιτελευτή, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Notaire. ITAL. Notario. GERM. Ein Notari, so die händel schnell vnd in eyl schreibt. HISP. Aquel que escrivo lo que otro dice. ANGL. Vnhiche writteth gestis. ¶ Suet. in *Cæsare*, Quam non unquam

Augustus aestimabat magis ab actuariis exceptam, malè subsequenti- bus verba dicentis, quam ab illo editam. Actuarii vice fungi, Senec. *epist. 33.*

Actuarus, a, um, ἀγώνιος, Agilis, velox, & facilis ad circumagendum, unde Naves actuaria, ἀγώνια dicuntur, quæ leviores sunt, agiliores, quæque huc illuc quàm minimo negotio flecti possunt. Liv. *4. decad. lib. 8.* Tradito & naves, armamenta que earum, nève plures quàm decem naves actuarias, nulla quarum plus quàm triginta remis agatur, habeto. Vide Gellium *cap. 2. lib. 10.* ¶ In eadem etiam significatione Actuarium legitur neutro genere. Cic. *Attic. lib. 10.* Recorid enim arstare cum illo Rhodiorum ἀγώνια navigans quàm fuerim sollicitus. Quid duro anni tempore actuaria fore censens.

Actuariolum, diminutivum, ἡ ἐπιτελευτή. Cic. *Attic. lib. 16.* Hæc ego conscendens è Pompeiano tribui actuariolis decem scalmi, id est, remigibus earum navicularum, quæ vocantur actuaria, vel actuariola.

Actura, actio. Tertull. ¶ Actutum, adverbium temporis: ab Actu, id est, celeritate derivatum, significat enim confestim, sine dilatione. ἡ ἐπιτελευτή, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Tost, incontinent, soudain. ITAL. Di subito, di fatto, i continente. GERM. Seschwand / flux / eims wegs. HISP. Presto, luego. ANGL. Incontinent. ¶ Cic. *2. Philipp.* Ego mortem actutum ferendam puto. Terent. in *Phorm.* Aggredere actutum. Credo istuc nomen tibi actutum fore. Plaut. *Mos. sc. 1. a. 2.* Cedo arculam actutum. *Ibid. sc. 3. a. 1.* In pistrinum tescis actutum tradier. *ibid. sc. 1. a. 1.* Exemplo actutum tibi excundum. Idem *Mil. sc. 4. a. 2.* nisi actutum hinc abis. Idem *Amph. sc. 1. a. 1.* Redibo actutum. Illud actutum diu est. *Ibid.* Actutum cloquere. Idem *Asin. sc. 1. a. 1.* Abducio istum actutum. Idem *Capt. sc. 5. a. 3.* Age, recipe actutum. T. licet. Idem *Curc. sc. 3. a. 5.* Propera atque actutum. Idem *Men. sc. 3. a. 1. bis.* Abduce istos in tabernam actutum diverforiam, *ibid. sc. 3. a. 2.*

Agenda, vespertina, & matutina lectio. Cod. ll. ant.

Agens, auriga. Rutgerf.

Agocce, es, nomen urbis Æthiopiæ, quæ est sub Ægypto, Plin. *lib. 6. cap. 29.*

Agoga, ἀγωγή, ἢ ἀγωγή, fossæ sunt in metallis aurariis, per quas aqua aurum trahens ducitur: vide Plin. *lib. 3. cap. 4.* Helmolau Inlices vocari tradit.

Agolum, Pastorale baculum, quo pecudes aguntur. Festus, unde bacillum oblongum Gallis vocatur Gaulo. ἡ ἐπιτελευτή, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Baston de pasteur, houlette. ITAL. Bastone de pastore. GERM. Ein huten stæck. HISP. Cayado, ò bordon de pastor. ANGL. Agoade to prik forward, cattell. ¶ Agon, ἡ ἐπιτελευτή, ἢ ἡ ἐπιτελευτή. GALL. Tout exercice de combat, comme luites, joustes, & autres. ITAL. Agone. GERM. Kampf, obung zum streit. HISP. Contencion, porfia. ANGL. Exercise of combat. ¶ Græcis idem est quod certamen, studium, contentio, labor cum difficultate cõjunctus. Accipitur & pro loco ipsius certaminis. Vnde locus Romæ iuxta Tyberim, qui Circus Flaminius dicitur, etiam Agon appellatus fuit, quod in eo curule certamen soleat exhiberi. ¶ Fuit quoque proprium viri nomen ex Teio, de quo Plin. *lib. 33. cap. 3.* Summæ apud exteros licentiæ fuerat, Agonem Teium Alexandri Magni præfectum aureis clavis suffigere crepidas. ¶ Agones, Musici. Suet. in *Ner. cap. 20.* Vide eundem *ibid. cap. 45.*

Agonalia, ium, vel iorum, ἀγώνια, festa erant apud Romanos quotannis celebrari solita in honorem Iani (ut est apud Ovid. *1. Fast.*) aut certè in honorem Agonii Dei (ut Festus tradit) quibus agendis præesse putabatur. Hoc die Rex sacrorum arietem immolabat, ut tradit Varro *lib. 5. de ling. Lat.* Nominis rationes multæ afferuntur. Nam Varro loco iam citato, ex ritu sacrorum ductum existimat, in quibus minister strictum ad arietem iugulandum tenens cultrum, identidem rogare solet, Agon? Quam opinionem Ovidius quoque attingit his versibus,

Nominis esse potest succinctus causa minister,
Postia cœlitibus quo feriente cadit.
Qui calido strictos tincturus sanguine cultros,
Semper agatne rogat, nec nisi iussus, agit.

Festus (ut diximus) ad Agonium, rerum agendarum decem, dictionis huius etymon refert. Alii ad Agonem montem, in quo die illa sacra fieri solebant, qui postea Quirinalis dictus est, ex quo in eo confederunt Sabini, in vrbs portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quod hisce feriis antiquitus solebat celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγώνια appellabant. In quam opinionem Ovidius quoque descendit, cum scribit,

Fas etiam fieri solitis atate priorum;
Nomina de ludis Græca tulisse diem:
Et prius antiquis dicebat Agonia sermo,
Veraque iudicio est ultima causa meo.

Agonia, ἀγώνια, feriæ erant Romæ mense Ianuario celebrari solitæ, postea Agonalia appellata. Ovid. *1. Fastor. & 5. sub finem.* Et prius antiquus dicebat Agonia sermo.

Vide paulò antè in dictione Agonalia. ¶ Agonias quoque antiquè hostias appellabant, teste Festo, nomine ab agendo deducto. Sterilitatem quoque & impotentiam generandi, Agoniam, Græco vocabulo ἀγώνια, vocamus. ¶ Agonia, ἀγώνια; extrema est conturbationis species, quam Latini Trepidationem vocant. Quam vocem etiam sacer Interpres servavit, *cap. 22.* Et factus (inquit) in agonia prolixius orabat.

Agonisma, atis, ἀγώνισμα. Græcis est palma, sive præmium certaminis.

Agonismus, dies appellabatur, quo Rex sacrorum agonias, hoc est, hostias immolabat. Autor Festus.

Agonistæ, ἀγώνισται, qui in agone contendit, certator, pugil.

Agonius, ἀγώνιος, dicebatur Deus, qui præsidebat rebus gerendis, in cuius honorem Agonalia instituta fuisse existimavit Festus.

Agonizo, ἀγωνίζομαι, neutrum, Agonizo deponens, significat dimico, contendo. Hieronymus in *Eccles.* Agonizare pro anima tua, pro justitia. Cypri. *ad Mosen*, Omnis qui agonizatur, in omnibus continens est.

Agonizatio, pro agone, in vitis sanctorum Patrum *cap. 43*
Agōnothētā, ἄγωνοθητή. *GALL. Le maître, ou capitaine, ou président aux jeux de combat. ITAL. Soprastante à giuochi di lotta. GERM. Ein hauptman vnd fürgefetzer der sächtschulen/ der ihnen die belohnung aufsteht. HISP. Maestro de aquellos juegos. ANGL. He which oversees the combat.* } ab ἄγών, & θήνη, Munerarius, quasi agonis dispositor, seu præfectus, qui præmium certantibus in quolibet ludorum genere proponit, qualis Achilles apud Hom. in funere Patrocli, & Aeneas apud Virg. 5. *Aeneid.* Spartianus in *Adriano*, Pro agonotheta refedit. Suidas inter Agonothetam & athlothetam ita distinguit, ut hic sit in gymniciis ludis, ἄγωνοθητής, inquit, ὁ ἐν τοῖς ἀθλοῖς ἀγωνίζῃς : ἀθλοθητής ὅ ἐν τοῖς γυμνασίοις.
Agōnothētā, dicebantur qui sacris certaminibus præerant, erantque decemviri, ut scribit Iul. Poll. Prædia quæ his iam emeritis distribuiebantur, Agonothetica dicentur, sicut ea quæ ipsi Agonothetæ athletis adjudicant.
Agonax, Zoroastriis fuit præceptor in arte Magica. Apud Plin. tamen *lib. 30. cap. 1.* Azonacem hunc, non Agonacem appellatum invenimus.
Agonensis porta, Romæ fuit in monte Quirinali, quæ & Collina porta dicebatur.
Agonis, idis, Liberta Veneris Erycinæ, apud Cic. 1. *Verr.*
Agoracritus, ἀγορακρίτης, insignis statuarius fuit Phidiae discipulus, cuius opus esse creditur Veneris Ranausia signum, quam Nemefim appellavit. } *GERM. Ein aufbündiger bildhauer.* } Nam cum de facienda Veneris cum Alcame ne condiscipulo suo contenderet, suffragio imperiti populi, non arte superatus, usque ad eum rei indignitate commotus est, ut signum illud Nemefim appellaverit, cæque lege vendiderit, ne Athenis esset. Autor Plin. *lib. 36. cap. 5.*
Agorada, emptio. *Gloss.*
Agoræus, ἀγοραῖος, nundinarius, vilia emens, ab ἀγορά, emō : ἀγορά enim forum rerum venalium dicitur: quamvis etiam pro Concione, pro Pretio rei, pro Re vendita, & pro Foro iudiciali quandoque ponatur.
Agoræus panis, ἀγοραῖον ἄρτον, dicitur qui in foro rerum venalium vendatur, de quo vide Ruell. *lib. 2. cap. 12.*
Agoranomus, ἀγορανόμος, prorsus ejusdem significationis est, cuius est Ædilis: de quo in superioribus satis. Dicitur Agoranomus, à foro rerum venalium, cui regulam præscribit. Plaut. in *Capt.* Mirumque ad. è est, nisi hunc fecerunt sibi Agoranomum Ætoli. Idem *Cure. sc. 3. a. 2.* Nec Tyrannus, nec Agoranomus. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Fecerunt sibi Ætoli Agoranomum.
Agoftus, cavitas manus. *Onom. m.*
Agra, ἄγρα, regio Læanitarum, Arabiæ populorum. Plin. *lib. 6. cap. 26.*
Agradatus, ἀγραδάτης, Rex Persarum, postea Cyrus dicitur, à Cyro Perfidis fluvio. Strab. *lib. 15.*
Agræ, glandula. *Isid. Gloss.*
Agræ, arum, ἄραι, oppidum est mediterraneum Arcadiæ, apud Plin. *lib. 4. cap. 6.* Item Atticæ regiuncula, Dianæ ἀρειῶνας templo insignis. Vide Cæl. Rhod. *lib. 20. cap. 7.*
Agræi, ἀραιῖ. Stephano, populi sunt Arabiæ in sinu Læanitico, quorum oppidum est Agra, ἄγρα, Læanitarum regia: cuius meminuit & Plin. *lib. 6. cap. 28.*
Agragas, qui & Acragas, ἀγραγάς, Siciliæ mons est, & in eo oppidum eiusdem nominis, quod hodie Agrigentum vocant, vulgò *Gergento*. Virg. 3. *Aeneid.*
Arduus inde Agragas ostentat maxima longè A. ænia.
Agragantinus, idem ac Agrigentinus. Lucr. *lib. 1.* Quorum Agragantinus cum primis Empedocles est. Vide *Agragas*.
Agraphus, ἀγραφός. } *ANGL. Not written.* } Latine non scriptus dicitur, vel non pictus. Sic Agraphum ius dicitur, quod non scriptum, sed consuetudine receptum, & à maiore populi parte approbatum est.
Agraphij crimen, cum quis ex tabulis publicis ante solutionem suam nomen expunxit. Rhod.
Agraphum, ius non scriptum, non pictum. Agrare, peragrare. Salmas. ||
Agrarius, Agrestis, vide *Ager*.
Agre, ἀγρῆ, civitas est Lydiæ, apud Stephanum.
Agredula, parva rana, ab agro in quo invenitur. *Isid.*
Agrenon, vestitus privatus in tragædia. Scal. ||
Agria, ἀγρία, scabies quædam est statis anni temporibus revertens, curatu adeò difficilis, ut nulla penè arte sanari possit: unde & nomen habet: ἀγρία enim idem est quod immitis, vel ferox. Celsus Feram scabiem appellat.
Agriacantha, ἀγριακανθα ἢ ἀκανθα ἀγρία, spina est sylvestris carduo similis, densis horrens spinis. Autor Dioscorides.
Agricola, vide *Ager*.
Agriæa, ἀγριαία, olea sylvestris, quam Latini vocant Oleastrum.
Agrigentum, ἀγραγάς, urbs Siciliæ, quæ & Acragas, sive Agragas dicitur, ex qua Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sævissimus originem duxerunt.
Agrigentinus, a, um, ἀγραγαγεῖν, possessivum, ut Tyrannus Agrigentinus, & Sal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua, vel liquore alio crepitat, quasi torreatur. Plin. *lib. 31. cap. 7.* Agrigentinus sal ignium patiens, ex aqua exsilit.
Agriomonia (quam vulgò vocant) verum est eupatorium Græcorum. Ruell. *lib. 3. cap. 95.* Græcè ἀγριόμονιον.
Agriocardium, ἀγριοκαρδαιον, herba eadem esse creditur cum ea, quæ alio nomine Hiberis dicitur, & Lepidium Galeno. Vide Ruell. *lib. 1.*
Agriodos, Numeratur ab Ovidio inter canes Actæonis, 3. *Metam.*
Agriomardou, ἄγρια μάρδου. *GALL. Valeriane. ITAL. Valeriana. GERM. Baldrian. HISP. Hierba benedicta. ANGL. Valerian.* } Herba est folio oleris atrii, quam Dioscorides, φῶ: nonnulli etiam Nardum Creticum appellant. Recentiores vocant Valerianam majorem.

Agriomonia, festa erant apud Bæotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.
Agriophagi, ἀγριοφάγοι, Æthiopum populi sunt, solis ferarum carnibus vescentes, Solinus in Plin. *lib. 6. cap. 30.*
Agriophagita, Cyclopes dicuntur, vel monoculi, quia unum habent oculum in média fronte ad modum cycli. Hos India gignit.
Agriophyllum, ἄγριοφυλλον. *GALL. Fencuil de porc. ITAL. Peucedano. GERM. Hanstrang/ oder serofentel. HISP. Hervatu.* } Herba est alio nomine Peucedanum dicta. Vide Diosc.
Agriofelinon, ἀγριοφελίνιον, herba eadem cum hippofelino. Diosc.
Agripera, vide *Ager*.
Agrippa, ἀγρίππης, Sylvius Tyberini Latinorum regis filius, qui submerso patri successit in regnum, & quum quadraginta annis regnasset, moriens Romulum filium regni reliquit hæredem. Vide Livium 1. *ab Urb.*
Agrippæ, quasi Ægrippæ, ab ægro partu (ut docet Gellius *c. 16. lib. 16.*) dicuntur, quorum nascendo non caput, sed pedes primi exierunt, qui partus difficillimus, & ægerrimus habetur: ab ægritudine & pedibus appellati. Confixos autem pueros esse in utero Varro scribit, capite infimo nixos, sursum pedibus elatis, non ut hominis natura est, sed ut arboris. Nam pedes cruraque arboris appellant ramos: caput, stirpem, atque radicem. Quando, inquit, contra naturam fortè conversi in pedes, brachiisque plerumque diductis retineri solent, ægrius tunc mulieres enituntur. } Fuerunt autem multi sic appellati, quorum unus fuit Menenius Romanus, cognomento Lanatus, qui de Sabinis triumphavit, & populum qui à patribus secesserat, in gratiam revocavit, narrato apologo de membris adversus ventrem conspirantibus. Hic tam pauper decessit, ut collatis in singula capita sextantibus publico sumptu elatus sit. } Alter Sylvius Agrippa, duodecimus Latinorum rex, cuius meminimus paulò antè. } Item M. Agrippa, Augusti gener, navali victoria contra Sext. Pompeium insignis, de quo Virg. *lib. 8.*
Parte alia ventis, & Diis Agrippa secundis.
Item Herodes Agrippa, secundus Galilæorum Tetrarcha, Herodis primi Iudæorum Regis filius, qui Christum illusum remisit ad Pilatum. } Fuit præterea alius hoc nomine Aristobuli filius, quem à Tiberio in vincula coniectum Caligula soluit, regemque Iudæorum constituit. Vide Iosephum, & ea quæ infra annotavimus in dictione *Herodes*. Agrippa nepos Tiberii. Ovid. 4. *Fast.*
Agrippias, Agrippiædis, urbs quæ prius Anthedon dicebatur, ab Herode postea dicta Agrippias.
Agrippina, ἀγριππίνη, M. Agrippæ filia, & neptis Augusti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata est: ubi quum ille misto à Cn. Pisone veneno interiisset, cineres eius in Italiam reportavit, & Iuliæ familiæ monumento intulit, Pisonemque iudicio persequuta ad spontaneam necem adegit. Postremò apud Tiberium Cæsarem nullo suo merito in invidiam adducta, inedia sibi mortem conscivit. } Julia Agrippina, Germanici & superioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Enobarbo nupsit, cui Neronem peperit, mortuòque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæsare patruo secundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio suo expeditam ad imperium viam sterneret, venenato boleto sustulit. Tandem infinitis nobilissimorum virorum cædibus grassata, immisissis Neronis percussoribus multis vulneribus confossa est, illud identidem clamitans, Ferri ventrem, qui monstrum tam ferum tulit. Utriusque vitam vide latius apud Tacitum.
Agrippina, sive Agrippinensis Colonia, urbs est celeberrima ad Rhenum fluvium, Ubiorum metropolis, nomen habens ab Agrippina Neronis matre, quæ ut patriam (ibi enim nata erat) splendidiorem redderet, sociisque etiam nationibus potentiam suam ostentaret, Veteranorum coloniam eò deduci imperavit. } *GERM. Die stat Cöln am Rhein.* } Vide Tacitum *Annal. lib. 12.*
Agrippum, Lacones oleam sylvestrem vocant. Vnde adagium, Sterilior Agrippum, ἀγριππῶν ὀλεα : de iis qui extremæ sunt paupertatis, neque quicquam facultatum possident. Quadrat & in ignavos, nulliusque industriæ homines. Autores Zenodotus & Suidas.
Agrius, herba tum præcipuâ dulcedine, tum hominibus ac iumentis utilis in primis usus: ea potissimum Ægyptii vescabantur. Diodor. Sicul. *lib. 2. cap. 1.*
Agrius, ἀγριός, Martis ex Parthaone filio nepos, & Thersitæ pater, teste Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. } Fuit & Agrius Ulyssis ex Circe filius, ut autor est Hesiod. in *Theog.*
Agron, ἀγρον, primus qui ex Heraclidis Sardibus regnavit. Herod. *lib. 1.* } **Agron Illyriorum Rex**, qui quum Ætolos superbissimos populos bello domisset, tanta se præ gaudio vini copia obruit, ut pleuritide correptus, subito fuerit extinctus. Autor Polybius. } **Agron præterea** apud Cæl. Rhod. *lib. 4. cap. 22.* medicus summè laudatus, quod Athenas magna pestilentia vi sævius infestante, affectorum plerisque salutarem tulisset opem, accensis in proximo ignibus. } **Agron Nini filius** à Græcis dicitur, quod in agris natus esset, apud eundem Cæl. *lib. 3. cap. 5.*
Agrosipi, ἀγροσπί, populi Arabiæ, apud Plin. *lib. 6. cap. 30.*
Agrostes, ἀγροστής, Phalangii species, apud Nicandrum.
Agrostis, ἄγροστη. *GALL. Dent du chien. ITAL. Gramigna. HISP. Grama.* } Herba est genicularis per terram ramulis serpens, folia habens oblonga acuminata, in modum parvæ arundinis, qua boves jumenta que pascuntur. Latini Gramen appellant. Vide Diosc. *lib. 4. cap. 26.*
Agrosus, mons est, ubi nunc Roma, quem Faunus rex Evandro ex Arcadia pulso concessit, quem ille postmodum Platinum appellavit.
Aguæ, spinæ. *Fest.*
Agumentum, quod ex immolata hostia defectum in iecore imponendo augendi causa. Varro.
Aguntum, ἀγυτον, Ptolomæo, oppidum est Norici, quod & à Plinio recensetur *lib. 3. cap. 24.*
Agya, ἀγυα Stephano, vide *Agyeus*.
Agyicus, ἀγυκός, per tres syllabas, proprium est Apollinis epitheton, dictum